

КОНКУРС

Національний центр аерокосмічної
освіти молоді ім. О.М. Макарова

Збірка

КАЗОК

Роботи переможців конкурсу

Літературний
ВСЕСВІТ

2024

м. Дніпро 2025 р.

Дорогі друзі!

Всі ми, напевно, хоча б раз у дитинстві мріяли про політ у космос, про власного робота, який виконував би за нас складні завдання, про машину часу, котра могла б перенести людину в минуле чи майбутнє, або ж – на іншу планету, що дозволило б познайомитися з невідомою цивілізацією та пізнати таємниці Всесвіту.

Всеукраїнський конкурс творчих робіт «Літературний Всесвіт» забезпечує умови для обдарованих дітей і молоді, які мріють про космос та бажають реалізувати свої мрії у майбутньому, а зараз вони це втілюють за допомогою польоту думки та літературного таланту.

Конкурс стимулює та спонукає юних астрономів, дослідників, проєктантів та вчених до подальших наукових відкриттів та розробок і є деяким компасом, який показує, які галузі науки будуть більш перспективними для молоді у виборі майбутньої професії щодо освоєння космосу людством.

На X «Літературний Всесвіт» було зареєстровано 242 роботи учасників із різних областей України: Волинської, Дніпропетровської, Донецької, Житомирської, Запорізької, Івано-Франківської, Київської, Кіровоградської, Луганської, Львівської, Миколаївської, Одеської, Полтавської, Хмельницької, Черкаської, Чернівецької, Чернігівської та Естонії.

Звісно, мрії часто лишаються недосяжними або втілюються дещо іншим чином.

Один конкурсант уже в дорослому житті стає винахідником чи конструктором, а інший – починає захоплюватися літературним жанром наукової або космічної фантастики, чи навіть пробує себе в цьому жанрі як письменник, виливаючи на папір свої дитячі бажання та вкрай незвичні задуми, пов'язані з вивченням та освоєнням космічного простору та Всесвіту.

У збірці представлені роботи переможців конкурсу за напрямом «Нова космічна казка».

«Нова космічна казка» – це жанр космічної фантастики, за допомогою якого розкриваються безмежна фантазія та уява учасників конкурсу, реалізуються, поки ще, нездійсненні мрії у вигляді казкових подорожей, космічних польотів та чудернацьких винаходів.

В роботах було продемонстровано багато оригінальних ідей.

У творах вражає, інтригує та захоплює незвідане, таке, з чим ми ще не стикалися. А усвідомлення того, що ці явища цілком можуть втілитися в життя, додає їм лише особливої родзинки.

Ми дуже вдячні всім учасникам конкурсу, керівникам творчих робіт, викладачам та батькам за активну участь у Конкурсі.

Мрія письменників-фантастів здійснилася: людина у космосі, продовжується ера освоєння космосу та пошуку позаземних цивілізацій.

Усі роботи публікуються без редагування.

**Організатори Всеукраїнського конкурсу літературних робіт
«Літературний Всесвіт»
2024 рік**

Збірка КАЗОК

2024

МОЛОДША ГРУПА

ДИПЛОМ	Антоніна МУДРА , с. Студінка, Івано-Франківська обл.	5
	Євгенія ІШКОВА , м. Дніпро	9
	Лев КУПЯНСЬКИЙ , м. Дніпро	15
	Поліна ЧЕПІЖКО , смт. Летичів, Хмельницька обл.	18
ДИПЛОМ	Аріна МЕНЬШАКОВА , смт. Устинівка, Кіровоградська обл.	20
	Валерія СИЧОВА , м. Дніпро	23
	Діана КОБА , м. Дніпро	27
	Лев ДРИГА , м. Дніпро	34
ДИПЛОМ	Тетяня ЯКІБЧУК , м. Миколаїв	42
	Ангеліна АДАМЕНКО , смт. Нова Прага, Кіровоградська обл.	44
	Анна ПРОКУДІНА , м. Дніпро	46
	Аріна ДРОЗД , м. Дніпро	55
	Олександр ЛИТВИНЮК , с. Глодоси, Кіровоградська обл.	57

старша група

ДИПЛОМ	Анастасія ПРУДОВСЬКА, м. Дніпро	60
	Віктор ДОБРОВ, м. Енергодар, Запорізька обл.	67
	Дар'я ЯРЕМЕНКО, смт. Летичів, Хмельницька обл.	69
	Микита ГОРБАНЬ, м. Кам'янське, Дніпропетровська обл.	72
ДИПЛОМ	Анастасія ХВОСТОВА, м. Дніпро	86
	Антон ПРИХОДЧЕНКО, м. Дніпро	94
ДИПЛОМ	Едуард КОВАЛИК, м. Дніпро	97
	Егор МОРОЗ, смт. Покровське, Дніпропетровська обл.	99
	Таміла НЕБРАТ, м. Дніпро	102

Планета колобків

Автор: Антоніна МУДРА

11 років, с. Студінка, Івано-Франківська обл.

Жили-були дід і баба. Одного разу дідові стало нудно, і він вирішив зробити космічний корабель. Думав він: «Чи варто мені це робити? Ех, полечу з бабою в космос!» І взявся до справи. Робив день і ніч, і через чотири місяці закінчив роботу. Але баба вже була незадоволена тим, що дідо таке затіяв.

Вересень став завершальним. Дід прийшов до Баби і каже:

- Бабо, я доробив космічний корабель!

Баба, хоч і трохи здивована, зраділа:

-Ну йди показуй, що ти там наробив.

Вийшли на галявину, де стояв великий космічний корабель. Баба оцінила:

- Гарний. А хто полетить на ньому?

- Ми полетимо! — відповів дід.

-Та в мене ж здоров'я нема, — відповіла баба.

-Тоді треба когось молодшого, — задумався дід.

- Може, дітей з села попросимо? — запропонувала баба.

Пішли дід і баба по селу, але на жаль, полетіти ніхто не міг: хтось залишався на господарстві, а когось батьки не пускали. Повернулись додому засмученими, дід вже не знав, для кого зробив корабель.

Але раптом бабу осяйнула геніальна ідея: вона згадала рецепт колобка.

- А, може, колобок полетить у космос?

- Давай спробуємо! — погодився дід.

Нашвидкоруч замісила баба тісто, спекла колобка і полягали спати. Наступного ранку, коли вони прокинулись, колобка в хаті вже не було. Дід вийшов на галявину і побачив, що Колобок вже біля космічного корабля.

- Колобочку, ми шукали тебе! Хочеш у космос полетіти? — лагідно запитав дід.

- Так! Дуже хочу! — відповів колобок.

Дід навчив Колобка, як керувати кораблем. Колобок був надиво тямущим хлопцем і швидко освоїв навички керування. Баба ж тим часом приготувала йому ланч-бокс у подорож. Колобок подякував бабусі та дідусю і з радістю розпочав підготовку до польоту. Кинув у ранець ланч-бокс, пару шарпеток та сонячні окуляри. Обійшов двічі корабель довкола, перевірів двигун, пальне... Дід з бабою дивилися на це все і радісно перешіптувалися:

- Тепер мій корабель у надійних руках! - сказав дід

бабі.

- Авжеж, – відповіла Баба

Колобок піднявся по трапу корабля, сів у крісло капітана та ввімкнув кнопку двигуна.

Голосно заревів корабель, загорілося яскраве полум'я.

Мить -і колобок опинився серед хмар .

Перше, що він побачив в ілюмінаторі - безкрайній простір.Йому здавалося, що він от-от сягне зірок. У нього не було чіткого маршруту, він просто мріяв побачити Землю з космосу. Безліч сузір'їв, які він досі бачив лише із Землі, тепер опинилися зовсім поряд .

Та раптом радіоприймач прийняв невідомий сигнал: «Борт корабля 2024, до вас звертається космічний вовк, просимо здійснити посадку на найближчій космічній платформі!» Спиною у колобка пробігли мурашки, адже він добре пам'ятає, хто такий Вовк, Лисиця... Тож він вимкнув освітлення корабля і на всій швидкості помчав в темну далечінь.

Невідомо скільки тривала його подорож, бо час на землі відрізняється від космічного. Раптом яскравий спалах, а після того повна п'тьма. На панелі погасли усі кнопки, двигун замовк, сталося те, чого бояться усі космонавти - колобок потрапив у чорну діру. Але, як кажуть у народі: «Дівка не без щастя, козак не без долі».

Через хвилину все стало на свої місця. Робота корабля була відновлена. Проте те, що побачив перед собою колобок після суцільної п'тьми, було справжнім дивом. Він наближався до планети у вигляді паляниці, вона була яскраво-жовтого кольору і схожа на величезного колобка...

Колобок, спостерігаючи за дивовижною планетою у формі паляниці, не міг повірити своїм очам. Його серце наповнилося радістю, коли він нарешті приземлився на м'яку, пухнасту поверхню, яка виглядала, як безмежне поле випечених пирогів.

Залишивши корабель, він почав досліджувати нову планету. Його оточували чудові краєвиди: на деревах висіли солодкі вареники, а з кущів росли пряники. Колобок відчув, що тут він справді зможе знайти своїх родичів.

Раптом він побачив групу колобків, які весело гралися неподалік. Всі вони були різних розмірів і кольорів, але кожен з них мав знайомі йому риси.

Колобок підбіг до них, і його серце наповнилося теплом.

- Привіт! Я Колобок! — вигукнув він, з радістю.

- Привіт, Колобче! — відповіли йому одночасно кілька голосів. — Ми чули про тебе! Ти той, хто подолав Вовка та Лисицю!

-Так, це я! — гордо сказав Колобок. — Я прилетів із Землі і мрію побачити більше своїх родичів!

Усі колобки обняли його, радіючи, що знайшли свояка. Вони запросили Колобка до гурту, де почали розповідати про свої пригоди. Кожен з них мав свою історію, і всі вони були сповнені веселощів і сміху.

Але раптом їхня гра перервалася. З високого паркану, що оточував планету, вийшла контролерша - велика, кругла Колобчиха з серйозним виразом обличчя.

- Стоп! - закричала вона. - Перед тим, як ви зможете залишити цю зону, я повинна перевірити вашу черствість!

Усі колобки злякалися і почали шепотіти між собою. Колобок вирішив не зволікати.

- Я не черствий! — вигукнув він. — Я свіжий і повний енергії, готовий до нових пригод!

Контролерша підняла брову і промовила:

- Добре, покажи мені, на що ти здатний. Спробуй наспівати пісню про свої пригоди!

Колобок, не гаючи часу, почав співати про Діда та Бабу, про космічний корабель і про зустріч із космічним вовком. Його мелодія була такою запальною, що всі колобки почали танцювати навколо нього.

Обличчя у контролерші полагіднішало:

-Ти дійсно не черствий! Вітаю тебе, Колобче! Ти можеш залишитися з нами.

Усі колобки з радістю аплодували, і Колобок відчув, що знайшов своє місце серед них. Вони разом святкували, сміялися та ділилися своїми історіями, а планета Колобків стала їхньою новою домівкою.

Та після того, як Колобок оселився на новій планеті, йому почало дуже бракувати діда і баби. Він часто згадував їх добрі поради, веселощі та смачні страви, які вони готували. Одного разу, сидючи на м'якій траві серед колобків, він вирішив написати їм листа.

На планеті Колобків були особливі чат-термінали, які дозволяли відправляти повідомлення до Землі. Колобок з радістю сів за один із таких терміналів і почав друкувати:

Дорогі дідусю та бабусю!

Я прилетів на планету Колобків, де все зроблено з смачних пирогів і вареників! Тут чудово! Я познайомився з багатьма родичами, і ми святкуємо разом. Але я дуже сумую за вами. Як ви там?

Ваш рідний Колобок.

Завершивши листа, Колобок натиснув кнопку «Відправити» і чекав на відповідь. Тим часом на планеті Земля у баби в кишені космічною мелодією обіззався телефон. Глянувши на екран, вона миттю кинулася до Діда.

- Діду! Надійшов емейл від нашого Колобка! Ох, як добре що він пе-

ред відльотом встановив нам інтернет на мобільному! – і взялися відписувати в космос.

Дорогий Колобку!

Ми дуже раді, що ти знайшов нових друзів! Тут, на Землі, все добре. Але ми теж сумуємо за тобою! Скільки чудес ти побачив у космосі! Ми дуже раді за тебе.

Твої баба і дід.

І почалось....

...Тут все дуже смачно! Я танцюю і співаю, як ви мене вчили! Можливо, я зможу привести вас сюди?

...О, Колобчику! Це було б чудово! Ми хочемо побачити цю чарівну планету!

З того часу Колобок часто листувався з дідусем і бабусею. Вони ділилися своїми пригодами та новинами. Дід розповідав про свій сад, а баба ділитися рецептами смачних страв, які вона готувала. Колобок навіть започаткував улюблену рубрику «Смачно з Колобком», де описував нові кулінарні шедеври планети Колобків.

Одного дня Колобок вирішив, що пора діяти. Він взяв свій космічний корабель і написав дідові і бабі:

...Я лечу до вас! Готуйтеся до подорожі!

Дід і баба зраділи, адже це була їхня давня мрія. Вони почали збирати валізи, намагаючись упакувати всі свої улюблені речі та інгредієнти для страв, які приготують для нових друзів.

Нарешті настане той день, коли дід і баба сіли у космічний корабель Колобка. Він вирушив у подорож, готовий показати їм усю красу і смаколики своєї нової планети. Разом вони відкривали нові горизонти, сміялися і ділилися щастям.

На планеті Колобків дід і баба знайшли багато нових друзів, а Колобок став справжнім послом дружби між Землею і планетою Колобків. Всі разом вони насолоджувалися новими пригодами.

Так жили вони довго і щасливо, а життя за тридев'ять земель виявилось не таким уже і поганим. І на кожному кроці їх супроводжували радість і любов, адже справжнє щастя завжди поруч, варто лише вміти його побачити.

Чому місяць схожий на сир. Котяча версія **ДИПЛОМ**

Автор: Євгенія ІШКОВА
11 років, м. Дніпро

Був теплий серпневий вечір. Я сиділа у себе в кімнаті і читала книгу. За вікном уже доволі стемніло. Легкий вітерець колихав підсушене літнім сонечком листя тополі. В повітрі відчувалося шелестіння крил різноманітних комах. У вікно заглянуло жовте світло Місяця. На небі почали з'являтися зірки, начебто кліпаючи блакитними оченятами.

На підлозі гралася зеленим м'ячиком кішечка Міко. Вона була вже не кошеням, але ще і не дорослою кішкою. Такий собі «котячий підліток». Несподівано вона побачила на підлозі жовтий промінь Місяця. Їй стало дуже цікаво – може, хтось хоче погратися з нею променевими зайчиками?

Раптом повітря стало щільним та тягучим, наче кисіль. Місячний промінь пронизував його, наче лазер. Міко застрибнула на промінь, мов на канат і побігла по ньому у темно-блакитне зіркове небо.

* * *

Міко все більше віддалялась від Землі. За мить вона опинилась у повній темряві. Коли очі звикли, кішечка побачила мільйони зірок, різних за кольором та розміром. Ще за мить перед нею з'явилася гігантська куля Місяця, що сяяла в променях Сонця.

Міко зістрибнула з променя прямо на поверхню Місяця. Вона озирнулася навколо себе. То тут, то там здіймалися невеликі пагорби, а на горизонті виднілися гігантські місячні гори. Всюди лежав блискучий місячний

пилок.

- Апчхи! – почулося з-за ближнього пагорба.

Міко стала дибки. Її хвіст підлетів угору, вуса розчепірились у різні боки, очі загорілися грізним вогнем.

- Хто тут? – голосно прошипіла кішечка. – А ну, виходь! Я тебе зовсім не боюсь! – сказала Міко, притискаючи насторожено вуха.

Із-за пагорба почулося ворухіння та доволі гучне сопіння. Нарешті невідома тваринка вирішила познайомитися з непроханим гостем. Спочатку з'явилось велике сіре вухо, за ним – пучок чорних вусів та оксамитовий ніс. Згодом показала велика сіра миша.

- Привіт. Мене звати Лўна, – прошепотіла миша. – А ти хто така? Звідки ти взялася тут, на Місяці?

- Привіт. Мене звуть Міко. Я кішка. На Місяці? Нічого собі. Здається, я заблукала в космосі. Взагалі-то я живу на планеті Земля.

- А як ти потрапила сюди? – поцікавилася Лўна.

- Я гралась у кімнаті, ганяла свій улюблений м'ячик по підлозі. Коли раптом побачила місячний промінь. Я застрибнула на нього і побігла вгору, у небо. Я бігла, бігла, поки не опинилася тут, з тобою.

- У тебе є родина? – сумно запитала миша.

- Так. Я живу з дівчинкою на ім'я Женя, з її мамою та її татом. Вони годують мене, граються зі мною та дуже люблять. А ти живеш тут, на Місяці? – поцікавилася кішечка.

- Так, це – мій дім. Мій рід жив на Місяці багато мільйонів років, - відповіла Лўна.

- А як ви тут опинились, теж заблукали? – поцікавилася Міко.

- Звісно, ні. Ми потрапили сюди внаслідок космічної катастрофи.

- Вас що, сюди загнали великі космічні коти? - пожартувала непрохана гостя. - Взагалі-то Місяць з Землі виглядає як великий шматок сиру. Я і не думала, що в ньому можуть жити миші. Хоча сир – то ваша їжа, – ніяк не могла приборкати свій настрій кішка.

- Якщо цікаво, то я розповім, - образилася місячна жителька.

- Звісно, цікаво. Не ображайся.

Розповідь Лўни

- Багато мільйонів років тому, коли Земля вже мала тверду поверхню, мала океани, річки та озера, коли тварини жили не тільки у воді, а й на суші, в одному місці планети Земля жило плем'я маленьких сірих мишок – мої прашури. Це було дуже кра-

сиве місце – луки зеленої трави, прохолодна чиста вода в блакитному струмку, багато смачних ягід та поживного зерна. Завжди сяяло тепле лагідне сонечко. Мишки старанно збирали їжу, прибирали навколо своїх домівок і намагалися жити в злагоді. Вони були невеликі на зріст, їхнє хутро мало сіре та біле забарвлення, мали довгий хвіст і великі вуха для того, щоб почути небезпеку. Це були дуже милі створіння.

Одного дня Земля зіштовхнулася з іншою планетою. Удар був таким потужним, що великий шматок земної поверхні був вирваний і відкинутий далеко у космос. Так утворився Місяць.

- А як же маленькі мишки? – стривожено запитала Міко.

- Вони були на тому шматку Землі, – продовжила свою розповідь Лўна. – Мишки сховалися глибоко до своїх нірок і саме тому змогли пережити цю катастрофу.

- А що стало з Місяцем? – поцікавилась кішечка.

- Завдяки тяжінню Землі він не влетів у космос, а залишився обертатися навколо планети. З часом Місяць вирішив віддалитися від Землі, тяжіння слабшало, а маленькі мишки почали збільшуватись у розмірах. Бачиш, яка я велика, я більше за тебе, – посміхнулася Лўна до Міко.

- На новому місці мишкам було дуже важко. Їжі зовсім не було. Лише джерельна вода, яка знаходилася під місячною поверхньою. В мишачих нірках залишилися зерна та ягоди, звірятка намагалися вирощувати рослини, щоб зібрати врожай. Але на поверхні це було неможливо. Тоді мишки спробували проростити зерна під поверхнею. На той час підмісячні струмки зробили доволі великі печери. Там була вода і утворився особливий мікроклімат, який нагадував Землю. Почали розвиватися рослини, і в такий спосіб мишки вижили на Місяці.

* * *

- А можна я познайомлюсь з твоїми родичами? – спитала Міко. – Не бійся, я не їм мишок, я просто люблю гратися. Взагалі-то я люблю котячий корм, кукурудзу та рибні консерви, – облизнулася кішечка.

- Я не боюсь. Я гадаю, що мої родичи теж би тебе не боялися. Ми ж більші за тебе, – посміхнулася мишка.

- Лўна, покажи мені швидше свій дім. Де він знаходиться?

- Бачиш, он за тим великим пагорбом є вхід до наших печер, – відповіла мишка.

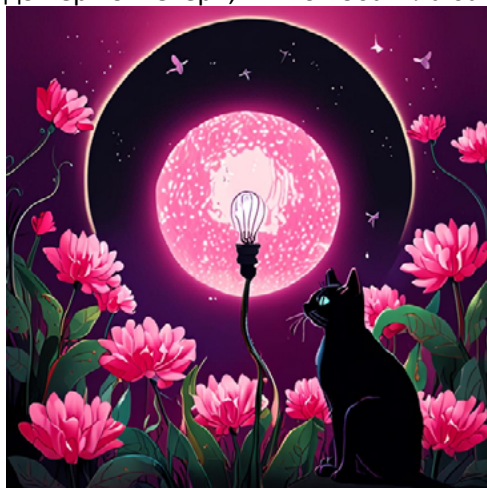
Вони дружно покрокували туди, куди показала Лўна. І дійсно, за великим пагорбом, прикритий місячними породами виднівся вхід до печери. Мишка разом із гостею увійшла до невеличкого гроту, який був подібний до вітальні. Звідусіль до гроту потрапляло світло, розсіювалось по кімнаті, створюючи приємну для очей напівтемряву.

Вони пройшли вузьким коридором, де було майже темно, але очі тваринок дуже швидко звикли до темряви, що оточувала, і вийшли до гігантської зали - печери. До цієї зали, наче щупальця якогось космічного монстра, приєднувалися вузькі, але довгі печери, відокремлюючись одна від одної стінами-сталактитами. Майже з кожної печери струменіло рожеве сяйво.

- Що це таке? – зацікавилася кішечка.

- Це місячна рута, так ми називаємо ці дивовижні квіти. Вони і є наші рятувальники. Річ у тім, що рослини не можуть існувати на поверхні Місяця. А так джерельця створюють особливу атмосферу, в якій ростуть ягоди і трави, а це лагідне сяйво дозволяє їм дозріти. І тому ми завжди маємо запас їжі, – пояснила Лўна.

Вони зайшли до першої печери, і Міко побачила багато кущів суніці,

полуниці та смородини.

- В інших печерах ростуть пшениця, овес та просо. Це проросли ті зернятка, що були зібрані нашими пращурами ще на Землі, – сказала мишка.

Міко підійшла до місячної рути. Це була велика рожева квітка з такою собі лампочкою всередині. Саме вона випромінювала те рожеве сяйво. Кішечка сунула всередину квітки свого цікавого носа.

- Апчхи, апчхи! – зачмихала вона. Лўна у відповідь засміялася. Рожевий пилок потрапив тваринці до носа, залишивши на ньому маленькі кольорові плями.

- Лўна, а де твої родичи? Я дуже хочу з ними познайомитися, – обурилася Міко.

- Мої родичи покинули Місяць. Вони вирушили у далеку дорогу, щоб знайти місце, до якого не дістане злий монстр. Щоб зберегти врожай, я залишилась тут для того, щоб наглядати за рослинами, – похмурнішала мишка. – Вони обіцяли повернутися за мною і забрати звідси.

- Який злий монстр? – здивувалася кішечка.

- Це дуже давня історія. Десь у середині нашої Сонячної системи живе дуже страшний монстр на ім'я Фаетон. Він злий, ненавидить все живе і готовий все руйнувати на своєму шляху. Верховний Миш, що править нашим плем'ям багато сотень років, розповідав про нього. Як стверджували наші пращури, цей монстр утворився в момент зіткнення планети Земля з іншою планетою з тієї енергії, що виникла між ними. Фаетон, наче ураган, вирвався у космічний простір і оселився між двома планетами. Там знаходиться скупчення астероїдів – великих та малих. Саме вони слугують йому за зброю. Коли Фаетон злиться, то хапає найбільший астероїд і кидає його, куди йому заманеться. Верховний Миш каже, що монстр більше за все ненавидить, місячних мишок, тому, що ми маленькі та беззахисні, але дуже хоробрі. Він намагається залякати нас. Пам'ятаєш, ти казала, що Місяць із Землі виглядає наче сир – увесь в дірочку. Це не дірочки – це сліди від ударів астероїдів. Так каже наш Верховний Миш.

А коли люди з планети Земля почали освоювати космічні простори, вони стали запускати ракети та супутники. Багато з них не поверталось назад. Цей космічний мотлох так і літає тут, наче астероїд. Так, це тільки поповнило зброю Фаетона. Він став ще могутнішим, на жаль, злішим. Удари по Місяцю стали сильнішими.

Раптом тваринки почули гучний шум, який наближався дуже швидко. Шум перейшов у свист, і вони відчули сильний вибух. Зі стелі почали падати уламки місячної породи, пилюка забивала очі й ніс.

- Біжимо всередину печери, – закричала Лўна. – Там глибше і стеля міцніша. Поспіши! Зараз іще буде вибух.

І точно, наче за її команду, вони відчули ще декілька вибухів. Але

Міко та Луна були в більшій безпеці тепер, ніж під час першого вибуху.

- Це Фаетон? – запитала Міко.

- Так, він сьогодні лютує. Мабуть прознав, що до мене ти завітала.

Прошло багато часу, як здалося подружкам, але більше вибухів не було. Тваринки піднялися до верхнього гроту і побачили зруйновану в деяких місцях стелю.

- Бачиш, що він накоїв, - розгублено звернулася до Міко мишка. - З кожним разом він стає могутнішим. Я боюся, що одного разу він зовсім зруйнує Місяць.

Міко допомогла своїй новій подружці прибрати у гроті, привести до ладу грядки з ягодами.

Сонце вже зайшло за обрій, і кішечка сказала:

- Мені вже пора вертатись додому. На мене чекає моя маленька Женя.

- Добре, бувай. Я сподіваюсь, що ми ще зустрінемося. Якщо ще буде така нагода, прошу, завітай до мене, – сказала Луна. Подружки обійнялись.

Із-за обрію показався останній промінь, Міко застрибнула на нього та побігла додому.

* * *

Я прокинулася серед ночі. У вікно заглядав круглий жовтий Місяць. Його сяйво освітлювало всю кімнату. Я не стала вмикати світло.

На підвіконні сиділа моя улюблена кішечка Міко і дуже уважно дивилася на Місяць. Раптом я пригадала сон. Він здався мені дуже реалістичним. Я засміялася: звичайно, це був сон. Я уважно подивилась на кішечку. Вона була така, як завжди – чорне хутро, білий вус, оксамитовий ніс. А на носі я побачила рожеві плями...

Таємниці Енцеладу

Автор: Лев КУПЯНСЬКИЙ
11 років, м. Дніпро

Супутник Юпітера Енцелад. Можливо, більшість із вас вперше чує про нього і навіть не припускає, що там може бути. Поверхня супутника складається з льоду, а під ним є цілий океан рідкої води, і це найголовніше. Адже там, де є вода — може бути й життя.

Справжнє видовище тут — це гейзери, які викидають струмені пари та води прямо в космос. Їх вперше помітили під час місії «Кассіні» ще на початку 21 століття.

І ось зараз, через півтори сотні років, я з батьками живу в колонії на Енцеладі. Того дня спочатку все було як зазвичай, нічого цікавого. Температура поверхні, як завжди, мінус 198 градусів за Цельсієм.

Тато поїхав працювати в район "тигрових смуг" на місце бурління. А мені знову довелося сидіти в колонії «Oleksandria-first» у нашому іглу (так я жартома називаю наше житло) і читати книжки про Землю — деяким з них понад 100 років. Оскільки нашій колонії вже 68 років, всі найцікавіші книжки здебільшого старі, і я їх усі перечитав разів двадцять.

А з іглу я не міг вийти, бо мій термокостюм ще сушився після того, як потрапив прямо під гейзер. Бррр... навіть згадувати не хочеться...

Насправді тут цікаво лише тим, хто розуміє хоч трохи в науці, тобто космоокеанологам — це найзатребуваніша професія. Якраз у мого тата така.

Звісно, я сам хотів би дізнатися більше про внутрішній океан Енцелада, але батьки поки не дозволяють мені його досліджувати. Кажуть — це небезпечно, до того ж у океані поки що виявлено лише всяку дрібноту на кшталт бактерій та мікроорганізмів.

А все ж, я не можу перестати думати про цей океан. Що ж ховається під тим льодом, який я щодня бачу і по якому ходжу?.. Що там може бути? Можливо, якісь давні чудовиська або щось таке, що ми навіть уявити не можемо?

Поки я розмірковував, мама покликала мене пити чай. Вона турбувалася про те, що я все більше поринаю у свої думки, тому нагадала мені про навчання. І, звісно, про те, щоб я був обережним, коли виходжу на по-верхню.

Чомусь мама навіть не допускає думки, що в цьому океані може ховатися щось таке, про що ще ніхто не знає. Так, вона не вчена, її місія — лікувати людей, але все ж... Можливо, вона чогось боїться? Або просто хоче, щоб я спав спокійно? У голові крутилося все більше запитань, але поки жодної відповіді.

Вже 28 годин і 47 хвилин, а я все ще не сплю. На Енцеладі день триває приблизно 33 години. У мене є одна ідея. Я хочу якось потрапити до тата на роботу: там є різні прилади, і теоретично якийсь з них може зафіксувати рухи чогось живого під водою.

Зранку я почувався дуже втомленим, жахливо не виспався. Тато ще не поїхав, тому я вирішив запитати чи можу я поїхати з ним на роботу — треба було використати цей шанс, незважаючи на самопочуття.

Я зайшов до татової кімнати. Він тримає якийсь новий планшет.

— Привіт, тато, можна мені сьогодні поїхати з тобою на роботу? Він відклав планшет і нахмурився:

— Хм, а з чого раптом такий інтерес? Ти вже здав свій тест з механіки?»

Я зовсім не очікував такого відповіді, тому трохи занервував і невпевнено відповів:

— Ну... Майже. Але я давно не був на твоїй роботі. Думаю, це мені і для навчання корисно.

На жаль, моя спроба провалилася.

Коли батьки вже пішли на роботу, я помітив, що тато залишив свій новий планшет. Було так цікаво подивитися, що там всередині! Я не втримався, взяв його і почав натискати на різні кнопки та переглядати фотографії з його наукової бази. Раптом натрапив на карту. Перші 10 хвилин я взагалі нічого не розумів, а потім здогадався, що це карта колонії та території навколо неї. Тільки на поверхні карти були різні незрозумілі знаки, які оновлювалися в реальному часі. Ого! Стільки даних одразу... Це щось новеньке.

Коли я вже хотів покласти планшет і зателефонувати татові, він різко почав пищати і вібрувати. Я був у шоці, від переляку чуть не впустив цей диво-прилад. Цікаво — чому він зазвучав? Хм... Якесь час я намагався розібратися з цими знаками. Що ж це за дивні точки такі? Всі стоять на місці, а ці ось кудись рухаються... Все це було так захоплююче, що я не міг відірвати погляд! Мені здавалося, що зараз відбувається щось дуже важливе.

Трохи подумавши, я все ж вирішив поїхати з планшетом до тата на науково-дослідну базу. Адже хто, як не він, зможе розібратися, що все це означає! Я сподівався, що він не буде занадто сердитий на мене. Сівши в енцеларод, я пристебнувся і увімкнув автопілот. Машина плавно рушила вперед, вона повинна була доставити мене прямо до бази.

Лід під колесами був не прозорий, а мутний і подряпаний. Гострі «стіни»

каньйону, вздовж якого я їхав, нагадували сталагміти, виставлені в кривий ряд. Я глянув на планшет і побачив, що одна з рухомих точок, судячи з карти, знаходиться поруч зі мною! Я оглянувся — навколо було пусто, якщо не вважати на шматки льоду і металеві вишки.

Точка на планшеті продовжувала мигати і рухатися! Що ж це може бути??? Моя цікавість просто розривала мене на частини! Я перенаправив енцилаход так, щоб він їхав не до тата на базу, а слідував за цим сигналом.

Точка рухалася трохи швидше за машину. Незабаром сигнал віддалився значно далі і зник.

Я все ж вирішив їхати далі в надії, що планшет знову зможе вловити сигнал. Раптом мені прийшло повідомлення, що поруч знаходиться гейзер, який незабаром стане активним. Попереду я помітив льодові пагорби, які енцилаход не міг подолати — мабуть, результат численних вивержень гейзера, через які і утворився такий ландшафт.

Я зупинив машину. Рухомі точки на планшеті залишалися разом, але вони були далеко від цього місця, а та, за якою я слідкував, просто зникла. Якийсь час я сидів у розгубленості.

Раптом величезний струмінь води вирвалася на поверхню за льодовими пагорбами. Вона піднялася на вражаючу висоту. І тут я побачив це: якась напівпрозора, переливчаста істота, приблизно метра півтора чи два, вилетіла разом із водою на поверхню, як пробка від шампанського.

Гейзер нагадував величезний фонтан, а це створіння було схоже на пінг-понговий м'ячик, який зависнув нагорі фонтану. Але незабаром цей "м'ячик" почав плавно падати.

Коли я побачив, як це створіння летить, мене охопив такий азарт, що голова пішла обертом. Я відкрив багажник і поїхав вперед, рахуючи секунди до приземлення істоти. Сила тяжіння на Енциладі невелика, тому предмети падають повільно і плавно. Істота наближалася до поверхні. Моє серце билосся, як скажене! Я розумів, що не можу втратити цей шанс, потрібно було діяти. Мої руки самі направили енцилаход у її сторону.

Ці секунди здавалися найважливішими у моєму житті. Я натиснув кнопку відкриття багажника, і коли відчув, що створіння потрапило всередину, відразу закрити його.

— Зловив! Воно в мене! — закричав я. Жодних сумнівів — цей день я запам'ятаю назавжди!

Приблизно через 20 хвилин я вже був у лабораторії у тата на роботі. Чудом створіння вижило — можливо, завдяки гелієвим пакетам з антифризом, які заповнювали багажник. А може, це створіння, як і тихходки, зда-тне виживати взагалі в будь-яких умовах.

Як би там не було, тато в той день навіть не думав мене сварити. А як інакше — адже я став героєм колонії! І ще — моя мрія здійснилася, і я побачив дещо більше, ніж бактерію в каламутній воді.

САМОТНІ ЗІРОЧКИ

Автор: Поліна ЧЕПІЖКО
12 років, смт. Летичів, Хмельницька обл.

Мій тато загинув на війні. Спершу він був у моєму житті постійно, потім лише по телефону, а потім зник узагалі. Я замкнулася у собі, занурилася у свою “мушлю” і постійно прокручувала у голові наші розмови. Попри все, він до останнього заспокоював мене. “Коли засумуєш за мною, дивися на зорі. Десь серед них буду я” - якось сказав він мені. А потім його не стало. Кожного вечора я сідала на підвіконня і дивилася на зоряне небо. Найважчими були похмурі дні, коли небо було чорне-чорне, як і мої думки. Одного “зоряного” вечора я, як завжди, сиділа на підвіконні, закутавшись у плед.

- Привіт - почула тихий шепіт. Я зіскочила з підвіконня, мов ошпарена.
- Хто тут?
- Не бійся мене, бо я тебе боюся дужче - тремтячим голосом промовив невідомий голос.

- Я тебе не бачу, покажись мені - спокійніше відповіла я.
  - А ти обіцяєш мене не скривдити.
  - Обіцяю. Але мені було б зручніше продовжити розмову, якби я тебе бачила. - Мені стало цікаво, що то за непроханий гість.
- Щось маленьке викотилося із-під мого ліжка. Невеличкого росту, синього кольору. У нього було одне велике око та короткі ручки.
- Що ти таке? - здивовано запитала я.
  - Я Хо. Я із іншої планети.
  - І давно ти тут?
  - Давненько вже.
  - А чому раніше не показувався?
  - Боявся!
  - А чому зараз показався?
  - Допоможи мені дістатися додому, я сумую за рідними.
  - Як ти сюди потрапив?
  - Я посварився з батьком і утік у його капсулі. Я раніше ніколи не літав. Моя капсула вийшла з ладу і мене занесло сюди, а як повернутися назад не знаю.
  - А як я тобі допоможу? Я не те що не літала, я щойно дізналася про існування позапланетних істот.
  - Я думав ти знала і допоможеш мені. Ти кожного вечора дивилася очима у сторону мого дому.
  - Я дивилася на зорі, бо там... бо туди полетів мій тато. Він загинув. Я, як і ти, дуже за ним сумую. - Я сіла на ліжко, коло Хо. - Мене Поліною звать.
  - А як мені тоді повернутися додому - маленька істота дуже зажурилася.
  - Ладно, показуй свою капсулу.
- Хо швидко забіг під ліжко і виштовхав свій літальний апарат. Я відкрила верхню частину і почула тихий писк.
- Так от що пищало? А я думала, що мені здається. Навіть вуха декілька разів чистила - посміхнулася я. Одна кнопка мерехтіла червоним кольором.
  - Ти нажимав на неї - запитала я у Хо.
  - Ні!
  - А чому?
  - Боявся. Раптом ще чого зламаю.
- Я голосно засміялася.
- Ну ти і боягуз. Я думаю, що твою проблему можна вирішити нажавши на ось цю червону кнопку.
  - А якщо ні? - Хо тремтів від страху.
  - Спробуй, гірше не буде - підбадьорила я його. - А як полетиш,

то передавай “привіт” зорям, он тим жовтеньким цяточкам - я показала пальцем у сторону зірок. - І більше ніколи не тікай. А якби ти зустрів не мене, а когось іншого, було б лихо.

- Добре, а котрій саме?

- Тій, де мій тато. Це ж острівці, на яких поселяються душі. Останнім часом їх з’являється дуже багато. Серед тих хто з’явився нещодавно є мій тато. Якщо зустрінеш його, скажи що я його дуже люблю та сумую за ним.

- Ні, Полінко! Зорі - це скупчення розжарених газів.

- А я хочу вірити, що це душі наших рідних. От ти зараз полетиш до свого тата, а я свого вже не побачу. Тому і дивлюся щовечора на зорі, бо думаю, що він одна із тих самотніх зірочок. - Хо знітився. - А тепер лети. Твої рідні, певне, теж хвилюються за тебе.

Малюк сів у свій літальний апарат.

- Я передам “привіт” твоєму батькові. Дякую за допомогу. - Я лише посміхнулася у відповідь.

Хо нажав на кнопку та зник. Мене розбудив звук будильника.

- Невже я всю ніч проспала на підвіконні?

Я зповзла та пішла вмиватися. Усе тіло боліло від незручного сидіння. Раптом пригадала нічну пригоду. Можливо, то був лише сон. Я забігла до кімнати та зазирнула під своє ліжко. Але, нажаль, не знайшла ніяких ознак того, що Хо був тут.

- Сподіваюся з тобою все добре, малюче - прошепотіла та пішла збиратися до школи.

Нові космічні пригоди "Космічна подорож Марійки та Богдана"

Автор: Аріна МЕНЬШАКОВА

12 років, смт. Устинівка, Кіровоградська обл.

Розділ I. Якось на уроці астрономії

В одному мальовничому містечку, де вулиці були обсажені старими каштанами, а повітря пахло свіжими квітами з парку, стояв старовинний лицей. Будівля мала червоні цегляні стіни та високі вікна, через які в сонячні дні світло заливало класи. У цьому лицейі у другу зміну навчалися Марійка та Богдан — двоє друзів, яких завжди цікавило щось більше, ніж просто шкільні завдання.

Кабінет астрономії був просторий. Уздовж стін висіли плакати з зображеннями планет і зірок. У кутку біля вікна стояв глобус, а на підвіконні —

кілька вазонів із зеленими рослинами, що дбайливо доглядала вчителька. Учні сиділи за дерев'яними партами, слухаючи її, як вона пояснювала складні теми астрономії, переглядали відео.

Одного осіннього дня, коли листя за вікнами грало всіма відтінками жовтого й червоного, вчителька розпочала урок про космічне сміття. Вона була суворою, але справедливою жінкою середнього віку з мудрим поглядом карих очей. Її голос звучав м'яко, але впевнено, коли вона розповідала про те, як ракети, супутники і уламки старих кораблів створюють величезні загрози для орбіти Землі.

— Ми повинні турбуватися про те, що відбувається за межами нашої планети, — сказала вона, демонструючи схеми орбіт навколо Землі. — Величезна кількість космічного сміття — це проблема, яку важко вирішити, але науковці працюють над цим.

Марійка, замислившись, підняла руку:

— А чому ми не можемо просто його зібрати?

— Це не так просто, — відповіла вчителька. — Але ваше покоління мусить знайти способи, як захистити Землю від цієї загрози.

Після уроку, коли дзвоник сповістив про кінець заняття, Марійка та Богдан залишилися в класі. Світло заходу сонця заливало кімнату теплим золотим сяйвом, а друзів обсіли думки про екологічну катастрофу. Вони підійшли до вікна і побачили, як сонце повільно занурювалося за горизонт, залишаючи за собою рожево-помаранчеві хмари.

Ходімо додому, пізно вже, батьки турбуватимуться, — запропонував Богдан.

Вони вийшли на вулицю.

— Ми зобов'язані зробити щось для порятунку планети, — сказала Марійка, дивлячись на далекі зорі, що починали з'являтися на вечірньому небі.

— У мене є ідея, — збуджено запропонував Богдан. — Пам'ятаєш, ми програмували той проєкт про віртуальні подорожі? Можемо використати його, щоб дослідити космос!

Розділ II. Віртуальна подорож

Марійка та Богдан, кожен у себе вдома, сіли за свої комп'ютери. Кімната Богдана була схожа на лабораторію: на полицях стояли книги про космос, лежали деталі моделей ракет, а стіни були обклеєні зображеннями з обсерваторій. Марійка мала куток для малювання і планувала створити свій власний комікс про іншопланетян.

Коли вони запустили програму, світ навколо раптом змінився. Стіни кімнат зникли, а замість них перед очима простяглася безмежна космічна порожнеча. Вони опинилися на новітньому космічному кораблі. Усі

прилади на ньому сяяли різнокольоровими вогнями, а з панорамного вікна було видно яскраві зорі та величезні планети, що повільно оберталися вдалині.

Космос був неймовірний: зірки мерехтіли, мов діаманти, серед темно-фіолетової безодні, а навколо літали комети, залишаючи за собою сріблясті хвости. Планети, на яких їм вдалося приземлитися, були всі різними. Особливо запам'яталися дві: одна була покрита крижаними горами і синіми океанами, інша — червоними піщаними пустелями та величезними кратерами.

Під час цієї подорожі їхній корабель перетнув величезне поле космічного сміття. Пластикові уламки старих супутників, непотрібні металеві частини та зламані космічні дрони хаотично літали навколо. Це був сумний доказ того, як людство занедбало не лише Землю, але й космос. Та найбільше здивування чекало попереду.

Розділ III. Неочікувана зустріч

Несподівано на екрані радару з'явився невідомий об'єкт. Це був корабель, що постраждав через космічне сміття. В його світлі помітили іншопланетян, котрі наближались до них. Високі істоти мали довгі щупальця і сяючі очі, які світилися ніжним блакитним світлом, а їхні супутники мали вигляд космічних тварин, які літали поруч. Вони спілкувалися через енергетичні імпульси, перетворюючи свої думки у хвилі світла.

Один із них, на ім'я Зорик, підійшов ближче і привітався.

— Привіт, земляни! Що привело вас до нашого безмежжя?

— Ми намагаємося зрозуміти, як допомогти нашій планеті, — відповіла Марійка, зачарована інопланетним пейзажем навколо.

— Ми чули, що космічне сміття загрожує не лише Землі, але й іншим планетам, — додав Богдан.

Зорик подивився на них із зацікавленням:

— Це правда. Ваші технології залишають після себе багато відходів. Ось бачите, до чого це приводить.

Марійка та Богдан, не вагаючись, запропонували інопланетянам допомогу, бо мир і взаємодопомога — це те, що люди повинні нести у космос так само, як і на Землі.

Спільно з інопланетянами, вони почали працювати над планом очищення космічного простору. Богдан запропонував креслення спеціальних дронів для збору сміття, а іншопланетяни мали своїх натренованих космічних тварин для збирання пилу й уламків. Разом вони створили екологічний пояс навколо Землі, який автоматично перетворював сміття на корисні матеріали для нових технологій.

Але під час роботи Марійка та Богдан дізналися страшну правду: на Землі знову почалися конфлікти за ресурси, тому вчені побоювалися, що

через нову війну буде запущено ще більше ракет, що лише посилять проблему космічного сміття.

— Колись ми так само боролися за ресурси, як і ви на Землі, — пояснив Зорик, — але зрозуміли, що війни лише погіршують ситуацію. Тепер ми об'єднали зусилля, щоб разом вирішувати екологічні проблеми.

Марійка і Богдан задумались над цими словами. Вони зрозуміли, що на Землі теж існують конфлікти через ресурси, і це вже спричинило серйозні наслідки.

— Що ми можемо зробити, щоб змінити ситуацію у нас? — запитала Марійка.

— Навчить своїх людей берегти планету, — відповів Зорек. — Любов і співпраця допоможуть врятувати ваш світ.

Розділ IV. Повернення на Землю

Після цієї незвичайної зустрічі Марійка та Богдан вирішили повернутися додому. Коли вони знову опинилися вдома, їхні кімнати набули звичного вигляду.

Але тепер діти були натхненні ідеєю організувати екологічний клуб.

— Ми можемо розповісти всім про це! — сказала Марійка.

— Разом ми зможемо змінити світ, — підтримав її Богдан.

З того часу їхня подорож не лише стала для них джерелом нових знань, але й надихнула на реальні дії для захисту природи.

Вони провели презентації, розказали урядам різних країн про зустріч з іншопланетянами та необхідність зберігати мир.

— Любов до планети, один до одного і навіть до космічного простору — це ключ до нашого виживання, — говорила Марійка.

Завдяки їхнім зусиллям і союзу з іншопланетянами людство змінило свої погляди на війну, екологію та космос. Люди більше не запускали небезпечні ракети, а створювали безпечні супутники та дрони для мирного співіснування. Космічний простір було очищено, а Земля врятована.

Марійка та Богдан стали героями, але найважливішим для них було те, що вони змогли принести мир і взаємодопомогу не лише на свою планету, але й у далекий космос.

Сузір'я Чорного Кота

Автор: Валерія СИЧОВА
13 років, м. Дніпро

Ніхто ніколи ще не повертався з сузір'я Чорного Кота. Кажуть, що за

Його сьомою зіркою відкривається долина чорних дір. Космічні урагани можуть занести раптово шатл на потоки, що несуть туди, - назад вороття нема.

Шатл «Скай Гелакси» повільно просувався між третьою й четвертою зіркою. Капітан ХJ відважився на цей політ з однієї причини: пошук космічного корабля батька. На щастя, великої команди не було потрібно, шатл керувався двома людьми. Поруч із капітаном була жінка – це був біоробот Нікі, яку він розробив сам. У своїй біооболонці з оновленим мікропроцесором, вона нагадувала йому веселих і розумних земних дівчат. У її очах горіли аметисти, і це було єдиною ознакою її неземного походження. Помічниця завжди перед моніторами й уважна. Тому він мав час через телескопи роздивляться, що коїлося на планетах і зірках, повз які вони пропливали.

Червоні зірки системи Темпоріо, блакитні - потоку Водолію, іскри системи Магікум – усі вони не давали жодного натяку, бо в телескопі черех зоряний пил не було видно шляхів проникнення до їх поля впливу.

Сонце-фейк крутило навколо себе сім планет, жодна з яких не була придатна до життя. Його радіація розтоплювала льодовики однієї планети, гігантські хмари вологи обвалювалися на іншу планету системи і, поки вона була в тіні, застигали в льодові глиби. Інша планета виходила з тіні - і все повторювалося знову. І знову. По черзі, по всіх планетах системи, не залишаючи їх у спокої, на великих швидкостях. Танули льодовики, потім моментально наростали, доки планети кружляли, як навіжені.

У підручниках пишуть, що система Сонце-фейк колись нагадувала Сонячну, до появи надлюдей із удосконаленим мозком. Вони були занадто розумні й багато експериментували в галузі фізики. А потім трапилася жахлива помилка в розрахунках - і назад не стало вороття.

Була ще одна, «крилата система», з трьох великих планет, кожна розміром така, як Юпітер. Вони кружляли навколо зірки, яка сяяла немов блискітки. У кожній планети було по 7 супутників, що нагадували кольори веселки. Вони летіли один за одним з великою швидкістю, ніби водили хороводи. ХJ ретельно оглянув усі планети, але вони не мали ознак життя.

Наступна дика планета повільно розгойдувалася у сірій атмосфері. Її рекомендовано уникати, бо ходять чутки про чаклунів давнини, які переселилися туди за три ери до нашої. А чаклунство, навіть давнє, нікуди не зчезає. Воно тільки спить до певного часу.

Раптово Нікі застигла і не реагувала. Якись невідомі магнітні хвилі поширювалися з тієї планети і вимикали штучний інтелект, що потрапляв в їхнє поле. ХJ стрибнув за монітори і взяв на себе керування. Швидко вилетіти з того магнітного поля не вдалося, і корабель почав втрачати функції одна за одною. Таким чином через п'ятнадцять хвилин залиши-

лася активною лише одна функція – екстрена посадка. Сріблястий туман окутав шатл і проковтнув його. Посадка здійснилась. Корабель був цілий і неушкоджений. Нікі приходила до тями, кліпаючи фіолетовими очима і цокаючи металевим манікюром по ручках крісла. На моніторі побігла стрічка повідомлення: «Допомога. Безпека. За вічне служіння». Цікавість і настороженість прокинулися в голові Х1.

«Може, мій батько тут у полоні? – подумав він, - треба бути обережним і все розвідати.»

Коли туман розсіявся, за склом виднівся незвичайний пейзаж. Велетенський ліс, срібні гори, чудернацькі рослини, які розгойдувалися, як хвилі на морі. На табло платформи для приземлення були такі слова: «У нас казкове повітря – дихай, не бійся!» Х1 взяв свої космічні обладунки і вийшов. На індикаторі костюма загорілося «ЗЕЛЕНЕ 100%». Тобто, то була правда, і повітря ідеальне. Він зняв шолом. Дихалося легко, свіжість і лагідна волога

насихали простір. На великій брамі був напис «ВХІД». Він зайшов. Площа за брамою була велика, як пустеля. Та як тільки Х1 пройшов крізь браму, побачив, що навколо росли кущі і дерева з фруктами, цвірінькали пташки, стояли ряди з незрозумілими товарами, а торгівці в сірих гостроверхих капелюхах наперебій запрошували до себе. Покупців теж було багато: старі діди і бабці - усі в таких же капелюхах, чоловіки молодше, які мали дуже серйозний вигляд, молоді жінки у срібних рукавичках.

Пройшовши крізь ряди, Х1 опинився перед дверима з табличкою «Дума». Зайшов і побачив нескінченні столи й полиці з книгами, паперами, якимись незрозумілими приладами. Один маленький дідусь бігав від одного столу до іншого і не міг щось знайти.

- Добрий день, - привітався капітан. Той глянув і сказав:
- Нарешті, я вже три дні чекаю помічника.
- Де всі? – запитав Х1, бо Дума не може бути з однієї людини.
- Усі вже закінчилися. Їм набридло не знаходити відповіді - і вони пішли у торговці.

Потім старий розповів капітану, що це чарівна планета, якій не можна дати ім'я, доки не прокинеться давній мандрівник. У своєму сні той має побачити шлях визволення від служіння чарам, що наклали давні маги на всіх, хто прибуває сюди. Той мандрівник прилетів сюди багато років тому і, вдихнувши запах сонливих мальв, заснув десь у срібних горах.

- Ця інформація з'являлася в небі вже двічі, та якщо і до третього разу ми не знайдемо його, цей шлях порятунку зникне для нас, - продовжував старійшина.

Усі мешканці прибули на планету випадково на своїх зорельотах, а виїхати не можуть, бо невідома сила не відпускає. Деякі тут і зістарилися. Усе, що тут можна робити, це вивчати давні чари і служити вченню магів,

які володіли планетою три ери тому.

- Та і в таємних книжках ми не можемо знайти відповідь, як нам побутися зацьону і стати вільними. Тож мандрівник і ці послання в небі - наша остання надія. Так сказано в книгах, - закінчив старійшина свою розповідь.

- То що ви шукаєте? – запитав ХІ.

- Карту його приземлення, яку свідки накреслили на старому папері і хтось бачив у цій бібліотеці, - була відповідь.

- Я допоможу, - сказав ХІ, і в його серці прокинулася надія, що той мандрівник - його батько, зниклий багато років тому в міжзоряній експедиції.

ХІ побіг на корабель і перепрограмував Нікі на швидкісний пошук старого папера із елементами картографічної інформації. Коли Нікі вийшла з корабля, мешканці планети завмерли, бо то була надтехнологічна робо-красуня. Тут таких ще не бачили. Нікі знадобилося пів години, щоб навести лад у великому залі із мільйоном розкиданих книжок і паперів. Те, що вони шукали, нарешті опинилося в її руках. Старий папірець вона знайшла в кошику для сміття.

І все закрутилося-завертілося. Вони втрюх сіли на шатл, Нікі керувала, ХІ читав карту з папірця, старий молився зоряним богам. Срібні гори були покриті гострими вершинами.

Десь у розломі шось виблиснуло, то був корабель батька. ХІ зрозумів це лише по блиску зорельота, бо на тренуваннях на Землі, корабель батьківського екіпажу завжди був найяскравішим з-поміж інших. Відчуття щастя забилося в серці капітана ХІ. Приземлившись на краю скелі, вони поспішили до корабля. Серед каміння росли сонливі мальви. У кораблі двері були відчинені, і батько спав на сходах. Він ні трохи не змінився завдяки чарам. Так пощастило, що його пробудили рідні руки сина. Пізніше батько розповів свій сон. Він був із формул і складних обчислень. І лише науковцю під силу його розшифрувати. Щоб звільнитися з планети, треба було змістити полюси на 30 градусів. Це можна було зробити за допомогою магії, яку мешканці старанно вивчали все своє життя на планеті. Нарешті всі моменти зійшлися до купи.

Чарівна планета відпускала своїх гостей, але не всі хотіли летіти. Хтось залишався, щоб відкривати нові магичні закони і види рослин. Дехто вже життя не уявляв без чар. Старійшина почав вигадувати ім'я планети, яку тепер можна назвати. Батько із сином летіли додому. Але вони сподівались повернутися і за допомогою чарівників угамувати систему Сонце-фейк, щоб повернути на неї спокій і життя.

- Такі чудові плани, можна сказати, казкові, - сказала Нікі, дочитуючи казки темного лісу.

Космічна спадкоємиця

Автор: Діана КОБА
13 років, м. Дніпро

Жила-була дівчинка на ім'я Лія. Вона мешкала у Франції і була звичайним підлітком: ходила до школи, розважалася, гуляла тощо. Але Лія виглядала інакше, ніж інші. Її волосся було чисто-білим, а очі — світло-блакитними. Через цю особливість її інколи піддражнювали. Проте вона не звертала на це уваги, адже вважала себе красивою з таким кольором, бо багато хто просив у своїх мам дозволу пофарбуватися в незвичайні відтінки. А Лія вже мала цей рідкісний, привабливий колір від природи. Бували випадки, коли її навіть називали відьмою, хоча це траплялося рідко. Адже часи, коли вірили у відьом чи спалювали їх, давно минули.

Сьогодні, після прогулянки, Лія, як завжди, повернулася додому, виконала свої справи, а потім узяла книги і почала читати про космос і планети. Вона захоплювалася цією темою з дитинства і прагнула знати більше. Ще в п'ять років вона вважала, що має щось спільне з космосом, і завжди просила маму почитати книжки про нього. Минуло дев'ять років, а Лія все ще цікавилася космосом, хоча не демонструвала цього на людях, адже інші вважали її надто дивною через таке захоплення.

Цього вечора вона знову читала, роздивлялася картинки і подумала: «Ех... як було б класно побувати на Місяці, Марсі чи, може, навіть на Сатурні? Або побачити незвичайних істот?» З цими думками вона вирішила лягти спати. Лія відклала книгу, влаштувалася на ліжку, заплющила очі, заспокоївши свої думки. Та раптом, через деякий час, її розбудив дивний шум у кімнаті. Лія розплющила очі й побачила незрозумілих істот і портал, через який вони сварилися. Вона одразу злякалася і схопилася з ліжка. Що відбувається? Хто це? Що це? Злякано дивлячись на них, вона вигукнула:

— Ви хто такі?!

Істоти переглянулися, а тоді один з них промовив:

— Ми — дракони. Нас відправили на Землю, щоб знайти останню надію для нашого світу.

Це були два маленьких брати-близнюки. Один мав чорну шкіру, роги, шорсткий хвіст і червоно-чорні очі з гострими зіницями, кликами та загостреними вухами. Його тіло було людським, але це точно була не людина. Другий, навпаки, був весь білий. Його очі були жовто-оранжевими, з такими ж гострими зіницями. Просто кажучи, він був як брат, тільки світліший. Спокійніший білий додав до слів брата:

— На наших планетах з'явилися темні сили, які необхідно знищити, і нам сказали знайти підходящого помічника. І вказали на тебе.

Поруч з ними була ще одна істота, схожа на прозору медузу, що літала у повітрі, наче примара. Лія, шокована, присіла назад на ліжку й перепитала:

— Зачекайте! Ви хочете сказати, що якісь темні сили? Поясніть...

Чорний дракон поглянув на Лію, трохи роздратовано, але відповів:

— У нас немає часу на довгі розмови. Наша галактика у небезпеці. На нашій планеті великі ельфи «Камейто» — для нас вони, як ваші імператори на Землі, — сказали нам.

— Нам сказали, що існує людина, яка допоможе, але ти зовсім на неї не схожа, — з сумнівом промовив Хеян. Білий дракон одразу ж втрутився: — Не звертай уваги на нього, він завжди такий похмурий. Мене звуть Райто, а мого брата — Хеян. І я впевнений, що наші Камейто не обирають помилково.

Лія все ще була шокована, але наважилася запитати:

— А як я можу вам допомогти?

Хеян поглядав то на Райто, то знову на Лію, суворо відповівши:

— Ми поки що й самі не знаємо. Тому ти підеш з нами.

Раптом їхня прислуга, медуза, відкрила ширше портал. Лія подумала, що, можливо, справді варто піти і допомогти. Вона встала з ліжка, наблизилася до порталу. Райто посміхнувся, і вони всі почали входити. Коли Лія переступила через поріг, навколо стало усе білим, лунали незвичні звуки, доносилися аромати.

«Все таке дивне...» — подумала вона.

Коли вони пройшли через портал, перед нею відкрився світ, наповнений різноманітними істотами. Деякі нагадували медуз, лисиць, вампірів, квіти, зірки — було безліч різних створінь, які змішувалися в єдину гармонію. Поверхня, по якій вони йшли, була схожа на воду, але по ній можна було ходити, навколо росли безліч рослин, панувала магія.

Раптом вони зупинилися, і Хеян мовив:

— Зупинись.

Вони всі завмерли, а потім низько вклонилися кудись у невидиму точку. Лія не розуміла, що відбувається, як раптом з тіні з'явилася постать з посохом. Це був, здається, ельф із довгим зеленим волоссям, у довгому халаті, зі світло-блакитними очима й вишуканим макіяжем. Він чи вона спокійно звернулася до неї:

— Вітаю тебе, людино, — слова лунали м'яко, без загрози, і голос продовжив:

— Наші сперанти обрали тебе. У нашому космосі панує хаос, і ми потребуємо допомоги. На Землю та наші планети летять метеорити, і їх треба зупинити за будь-яку ціну. Інакше наші світи постраждають. Розумієш, про що я, людино? До речі, мене звати Даві Мокисей, я Камейто на цій планеті.

Лія уважно слухала, але сенс деяких слів їй був незрозумілий.

– Що означає «сперанти»? – запитала вона, очікуючи пояснення.

Даві відповів, дивлячись прямо на неї:

– Сперанти – це надія, так ми їх називаємо.

Лія замислилася.

– Тобто ви думаєте, що підліток зможе вам допомогти? – відверто запитала вона.

– Якщо сперанти вказали на тебе, то так. Це дуже серйозна справа, тому ми просимо твоєї допомоги, – відповів Даві.

Раптом втрутився Хеян:

– Камейто Даві Мокисей, що нам зараз робити з нею?

– Нехай поки що відпочине, а потім ми подивимося на її здібності, – сказав Даві.

– Добре, Камейто Даві Мокисей, – кивнув Хеян.

Після цього Даві знову повернувся до Лії і запитав:

– Як тебе звати, людино?

– Лія... – відповіла вона, дивлячись на нього.

Даві посміхнувся:

– Добре, Ліє. Відпочивай. Ми покладаємо надії на тебе.

І з цими словами він ніби розчинився в повітрі. Лія від подиву широко розплющила очі. «Як таке можливо?..»

Раптом Райто з усмішкою сів на водну поверхню, наче на землю, і запросив її теж сісти. Лія присіла поруч і, дивлячись на нього, почала розмову:

– Райто, а мені цікаво, у вас що, магичні здібності? Або як це назвати?

– Не знаю, – спокійно відповів він. – У нас це називають «Дзаду», у нас усе зовсім інакше, ніж у вас. І до речі, Ліє, ти зовсім не виглядаєш як звичайна людина. Наскільки я знаю, у небагатьох бувають білі волосся, так?

– Так, це буває в людей, яких називають «альбіносами», тобто у них усе біле: вії, волосся і світлі очі, – пояснила вона. Райто посміхнувся:

– Ну, це добре.

Лія, з усмішкою, відповіла:

– Ну, не знаю.

Райто додав:

– Не зважай, якщо у Хеяна іноді поганий настрій, він завжди такий.

– Справді? А чому так? – з ноткою цікавості запитала Лія.

Райто трохи вагався, але спокійно відповів:

– У нього такий характер через одну подію.

Хеян, який стояв неподалік, почув свою згадку і підійшов до Райто:

– Тільки спробуй сказати, – грубо кинув він, хмуρο дивлячись на брата.

Райто посміхнувся і підняв руки:

— Гаразд, гаразд, здаюся!

Лія засміялася і запитала:

— Ти сильно мучишся від цього?

Хеян, виглядало, трохи роздратувався:

— Це не твоє діло, — схрестивши руки на грудях, раптом він підняв погляд до неба і широко розплющив очі.

Щось дивне летіло над ними. Лія насторожилася і встала з трави. Райто теж спохмурнів і пробурмотів:

— О ні...

Він глянув на брата, а потім на Лію. Раптом з неба прилетіла якась істота. Вона нагадувала пташку, але незвичайну — як привид, із химерним забарвленням. Лія вже звикла до несподіванок, але реакція драконів її насторожила. Пташка розпушила свої ніжні райдужні пір'їнки, навколо них було багато тоненьких вусиків. Її очі, наче дзеркала, відбивали все навколо, були без кольору. Пташка легенько махнула крилами, і раптом з'явився портал.

Лія, здивована, різко вимовила:

— Що відбувається...

Проте Райто і Хеян схопили її з обох боків і поспішили до порталу.

— Нема часу пояснювати. Ти і так зрозуміла, — коротко кинув Хеян.

Вони увійшли до порталу і опинилися на Місяці, звідки було видно весь космос. Десь неподалік метеорити летіли в бік планет. Лія від страху розширила очі, не знаючи, що робити. Райто сумно подивився на неї, а Хеян серйозно додав:

— Ти вже розумієш, що відбувається.

Лія ковтнула ком у горлі й почала розглядати все довкола, намагаючись знайти якийсь вихід. І раптом згадала. Вона завжди любила малювати в своєму блокноті, часто уявляючи у себе в голові, а потім на папері незвичайних істот і дивовижні світи. Багато з цих створінь, яких вона тепер бачила перед собою, вже давно жили у її уяві. Але вона нікому про це не розповідала — її хобі й так вважали недоречним.

У Лії дійсно був талант до малювання, але її не прийняли в художню школу, бо там потрібно було малювати лише стандартні пейзажі, портрети та предмети. Її ж приваблювали ельфи, вампіри, ангели, демони, гноми — усе фантастичне, що в неї народжувалося в уяві. Коли хтось розповідав про далекі краї та значення магічних істот, вона завжди слухала уважно, не втручаючись. Тому зараз вона була рада побачити щось інше, окрім своєї Землі й звичайних однокласників, які тільки й думають про розваги та дурниці.

Лія не любила шуму. Вона воліла залишатися осторонь, займаючись улюбленими справами. Вона дістала свій блокнот і ручку. Дракони, сповнені здивування, спостерігали за нею, не розуміючи, що це за

предмети. На їхніх планетах усе було інакше, і Лія мала дуже мало знань про їхній світ. Вона хотіла дізнатися більше, але тепер не було часу. Адже летять метеорити і вони можуть ударити по планетах. Лія почала щось малювати.

— Що ти робиш? - Закричав Хеян.

Райто мовчки спостерігав, а потім, глянувши на метеорити, почав відштовхувати їх своєю магією «дзаду» і сказав:

— Я не зможу їх стримувати довго! Ліє, спробуй щось зробити!

Хеян теж почав стримувати метеорити магією, але раптом до них приєдналася якась інша сила. Лія не могла повернутися і подивитися. Вона все частіше звертала погляд до свого блокнота, то до метеоритів, то знову до блокнота, малюючи все інтенсивніше.

Раптом вона завершила малюнок, і здійнявся сильний вітер. Лія тепер дивилася на точку, де були метеорити. Дракони були в недоумінні, їхня магія зупинилася, поки вони спостерігали за Лією, але потім вони знову почали активно відштовхувати небезпеку. Вітер був дуже сильним. Лія намалювала жорстокий вітер, що розламає метеорити, але не врахувала одного: вона не вказала напрямом для атаки. Тому, де вони стояли з драконами, також дув сильний вітер, і їм було важко триматися на ногах. Її волосся розвивалося в усіх напрямках.

Раптом її голубі очі загорілися, і вона різко подивилася на драконів.

— Лія... ти хто? Ти не людина... — в страху вимовив Райто.

Лія серйозно дивилася, відчуваючи, як вітер посилюється, а Хеян був у шоці, майже його піднімало вітром. Раптово і непомітно з'явилася вона — Лія взяла його за шершаву чорну руку. Її очі так і палали, а волосся, здавалося, стало довшим. Хеян перелякано глянув на неї і не зміг вимовити ані слова.

Лія знову швидко схопила блокнот і почала малювати, але не встигла, як їх усіх стало заносити в космос. Лія дивилася, як вітер поглинає все, і, падаючи, вона різко відпустила Хеяна. Вони летіли у космосі, який був неймовірно красивим. Розуміючи, що потрібно щось зробити, Лія швидко дорисувала «скасування вітру». Вітер вмить припинився, і тепер Лія лежала, як у космосі, не змогла добратися до твердої поверхні. Інші істоти змогли, адже у них були крила, і сила тяжіння була більшою, ніж у неї. А вона опинилася в космосі, ніби сама, спостерігаючи за зірками і навколишнім світом.

Раптом Лія відчула щось дивне в тілі. Вона глянула на свої руки — на шкірі з'явилися якісь світлі, що сяють зірки. На обличчі з'явився знак, а її зіниці стали у формі зірки і змінилися на білі. Вона поринула у ці думки.

Раптом метеорити почали розсипатися на шматки й летіти в бік Лії. Вона розширила очі, намагаючись щось придумати, але не могла схопити блокнот, бо, поки вона летіла, він випав. Інші істоти намагалися до-

помогти їй магією, намагаючись стримати метеорити. Але раптом одна істота, зосереджена на допомозі, втратила пильність і влетіла до неї. Неподалік з'явилася чорна магія.

За спиною Хеян утримував шматочок магії і, усміхаючись, додав:

— Дякую, ти допомогла мені, і я допоможу тобі.

Лія глянула на нього своїми зоряними очима і теж усміхнулася. Але раптом вона схопилася за шматочок магії, і всі її знаки на тілі спалахнули яскравим світлом. Волосся якось піднялося, а зіниці збільшилися.

У цей же момент він зруйнувався так, що й сліду не залишилося. І від її погляду все розсипалося на шматочки, не залишаючи жодного знаку. Здавалося, Лію поглинула сама трансформація. Хеян, спостерігаючи за цим, тихо хмикнув. Він зрозумів, що вона зовсім незвичайна людина, і що Райто був правий. Невідомо, хто вона, але точно не людина. Колись, тисячу років тому, існувала велика камейто, яку ще називали «Муйзан», адже це була богиня космосу. Вона вважалася головною правителькою, адже весь порядок тримався на ній. Щоб планети залишалися у безпеці й спокої, її звали Луїза — добра та чуйна муйзан. Вона завжди допомагала всім, але колись її вбили, і після цього більше не було муйзан, адже ніхто не підходив на цю роль. Необхідно було мати зв'язок із космосом і зірками, а в інших такого не було.

У Лії з'явилися позначки на тілі, і ці знаки свідчили про те, що вона наділена силами цілого космосу, яку шукали вже багато років. І в неї проявилися сили, хоча вона здавалася звичайною людиною. Хеян зрозумів, що не даремно її сперанти вибрали. Проте Лія не могла літати, тому Райто прилетів і забрав її, поставивши на поверхню Місяця.

— Лія! Як ти змогла?! Твоя мітка... — вигукнув він.

Всі навколо дивилися на неї з шоком, а Райто розглядав її тіло.

— Ліє, ти розумієш, що це означає?! Ти — спадкоємиця муйзана Луїзи! — додав він з тривогою.

Лія нарешті прийшла до свідомості, побачила їхні погляди й розширила очі, дивлячись на свої руки.

— Хто це? І чому я так виглядаю?...

Райто трохи заспокоївся і відповів:

— Це була камейто, яку ще називали муйзан. Це богиня космосу, що жила тут більше тисячі років тому. І ти — відроджена муйзан!

Вона в шоків дивилася на нього, звичайно, любила обмірковувати речі, але абсолютно не думала, що вона виявиться якоюсь відродженою. Хеян, спостерігаючи за всім, гмикнув, зрозумівши, що вона зовсім незвичайна. Враз з'явилася пташка на рівному місці, щось шепчучи, й відкрився портал у їхній світ.

— Зараз ми покажемо тобі ще раз нашому камейто, і він тебе віддячить, — спокійно сказав Хеян.

Райто вже зайшов, а Хеян вказав іти вперед, залишившись позаду.

— Добре... — відповіла вона й увійшла всередину.

Вони зайшли туди, і вже там їх чекав Даві. Вони підійшли до нього й вклонилися, Лія вже також зрозуміла, що робити, тому вклонилася разом із ними.

Раптом Даві зупинив її:

— Ей, що ти робиш? Я вже знаю про тебе, Лія. Ти є муйзан.

Лія запитала, не розуміючи, й хотіла дізнатися більше про це:

— Можете розповісти більше? Я чула, що була Луїза, що з нею сталося?

Даві відповів:

— Цього мало хто знає. Але ходять легенди, що прибульці з інших планет пробралися в відкритий космос і хотіли знищити галактику. А Луїза врятувала, але ціною свого життя. Це не точна інформація, Ліє. Але така легенда справді існує.

Вона уважно слухала його, розмірковуючи, які ж прибульці? І справді? Дивно, але, знаючи їхнє вимірювання, це може бути правдою.

— Тобто вона зникла й усе? — запитала, зацікавлено дивлячись на Даві.

— Так, і її ніхто не знайшов. Але ти стала новою муйзаною. Ліє, мені цікаво, ти залишишся тут чи повернешся на Землю?

— Все-таки тисячу років шукали таку, як ти. І дуже пощастило знайти. Ти дуже мало знаєш про свої здібності, і я тобі про них розповім. Ти можеш керувати зірками: їхньою яскравістю, переміщенням, появою — усе, адже ти вже з ними пов'язана. Як виявилось, ти можеш управляти не лише зірками, а й іншими речами.

— Я помітила, що ти малювала в блокноті, вірно? — спитав він.

Лія кивнула, і він продовжив:

— Дивна здатність, однак... Нам мало відомо про ваші штуки, але це дуже добре. Можна контролювати все за допомогою твого малювання. Що ти обереш?

— На жаль, я не можу залишити дім... Тому я йду. Але, може, якщо щось станеться, то повернусь. Тільки не знаю як, — відповіла вона.

— Про це не турбуйся. У тебе буде охоронець-питомиця, він буде відкривати тобі портали й так далі. Але це не можна казати нікому. Ось, дивися.

Раптом з'явилось те міфічне створіння, але воно відрізнялося; це була пташка, схожа на сову. Біла, з очима такого ж кольору, як у Лії.

— Ого... А як її звати? — спитала Лія.

— Ти можеш сама дати їй ім'я, — додав Даві.

— М-м-м... Тоді називатимемо її «Луна», — сказала вона, усміхнувшись.

— Чудово. А що стосується твого рішення залишитися на Землі — це сумно. Але я поважаю твій вибір, Ліє. Ми будемо тобі раді.

Ліі, звичайно, було трішки сумно, але вона була вдячна за все це й відчувала, що ще зустрінуться:

— Взаємно! До поб...

Не встигнувши закінчити речення, раптом втрутився Хеян:

— Сумно, що ти йдеш, Ліє, обов'язково повертайся...

Вона не очікувала цього і повернулася до нього. Він завжди був грубим, але, здається, не завжди; усміхнувшись, Лія подумала й відповіла:

— Прощавай!

Раптово вона підбігла до Райто і Хеяна, обняла їх:

— Було приємно з вами познайомитися та спілкуватися!

Райто трохи здивувався, адже в них ще не було такого досвіду — вони не знали, що таке «обійми». Він не розумів, як на це реагувати, але відчував, що це добрий знак. Він також обняв її однією рукою й усміхнувся:

— Прощавай, Ліє.

Хеян взагалі нічого не зрозумів. Він завжди був холодним, і такого ще не було. Він хотів відсунутися, але не став і трохи розслабився.

Раптово в цей момент Луна відкрила портал до її Землі. Лія відійшла від них і помахала рукою на знак прощання, сказавши:

— Дякую вам, камейто Даві Мокісей!

Він усміхнувся у відповідь, і вона ввійшла в портал. Лія опинилася у своїй кімнаті, усміхаючись, адже час минув швидко, і тому вона ще могла поспати. Але замість цього вона взяла інший блокнот і малювала до самого ранку їхніх драконів, камейто й себе в новому образі. Лія була щаслива, що все так закінчилося, хоча залишалося багато запитань. Але, як кажуть, «час лікує». Вона також продовжила ходити до школи, і все було як зазвичай. Історія б закінчилася, але не тут-то було. На її малюнку несподівано з'явився новий персонаж, якого вона не малювала...

Лицарі місячного пилу

ДИПЛОМ

Автор: Лев ДРИГА
13 років, м. Дніпро

Глава 1

Обранці

Місяць, 1489 р. нашої ери (5634 р. на Землі). Місто Донецьк 0.1.

- Гей! Віддайте! Це моє! (невідомий 1)

- Ха – ха – ха! А ти забери! (невідомий 2)

- Опа! Ну що, хлюпку? Дивись сюди! (невідомий 3)

- Петре, віддай цьому хлопчиську його валізу і йди геть! (невідомий 4)

- О, схоже наш Данило – Землянин набрався сміливості і нарешті прийшов на так званий «Реванш» зі мною? Ха! Ти, мабуть, забув, як минулого разу я відправив тебе до поміжпланетної лікарні? Тож нападай... (Петро, невідомий 3)

- По перше, Петре, ти дещо не врахував, ТИ НЕ ВЗЯВ ІЗ СОБОЮ ГРОШІ ДЛЯ ОПЛАТИ ПОМІЖГАЛАКТИКОВОЇ ЛІКАРНІ ІМЕНІ ОРИСТА – ШЕВЧЕНКА! (Данило, невідомий 4)

Данило накинувся на Петра, з гнівом, та засудженням дії образника хлопця. Данило біг з великою швидкістю на Петра, коли він підбіг, достатньо близько, він підстрибнув, дуже високо, так як на Луні майже немає гравітації. Підстрибнувши, він дістав з кишені жменю лунного пилу й каміння, і що є сили кинув його вниз, і одночасно почав летіти вслід за камінням, виставивши ногу уперед.

- Ха! Ти й справді мав надію на те, що це спрацює?!?!?

Петро серед пилу зловив ногу Данила рукою, и, перенаправивши силу удару, схопивши другою рукою ногу Данила, вдарив що є сили його об землю.

Данила пройняв гострий біль по всьому тілу, але він зміг підвестися. Сплюнувши кров у бік, сказав:

- Кх, і це все на що ти здатен? Ха!

Після цих слів він накинувся на Петра з ще дужчим бажанням завдати Петрові болю.

В цей час кров, яка потрапила на землю, щось заворушила. То була кам'яна маска, яка після потрапляння на неї крові, випустила шипи у сторону її надягання: такі шипи, котрі при знаходженні маски на цей момент на чиєсь голові, без проблем пробили би череп...

Данило летів з лютою силою в кулаці на Петра. В моменті, він відчув, що летить вниз, секунд 5, а потім втратив свідомість...

- Гееей?!?!? Якого дідька лисого? Де я, обпечи мене кропива?

Данило отямився в якомусь приміщенні, на здивування, воно було під землею, але було світло: горіли факели. Це приміщення нагадувало йому гробниці – ті, що показували по телевізору ззовні, але всередині він ніколи їх не бачив. Він довго блукав лабіринтами цієї дивної пам'ятки минулого, коли в кінці коридору показалася досить немаленька кімната. Данило привідкрив її двері, і з цікавістю через утворену щілину заглянув всередину. Кімната була облаштована настінними мапами, списками, щитами, та луками зі стрілами цікавих форм. А в самісінькому центрі кімнати блищала труна, блищала вона, тому що була позолочена по краях.

- Вау, я такого стародавнього обладнання ще не бачив!

Данило пильно роздивлявся кожен спис, кожен меч: вони були

старі та красиві. У голові Данило вже уявляв, як продасть це все діло на поміж-галактичному ринку та отримає купу глуканів (поміжгалактична валюта, типу євро у Європі).

Данило дійшов до самого цікавого – труни. Він із зацікавленістю, як малюк, але йому вже 17, почав відсовувати кришку труни. Всередині виднілось страшне обличчя – це було обличчя не людини, ніби вампіра: його очі були як у дикого звіра, ікла - як у змії, та саме страшне не те... А те, що він одразу ж повільно подивився на бідного Данила и зашипів. Данило в жаху відскочив назад, продовжуючи бігти задом уперся у стіну, його обличчя було наповнено непорозумінням та жахом, це був природний жах, він вів себе, як та загнана в кут вівця, яку хотів зжерти вовчисько.

Він узяв стрілу, що була на стіні, в надії, що вона йому якось допоможе, але випадково нею порізався. У цей час в голові прокручувалося раннє дитинство:

- Даниле, іди їсти, любий!
- Так мамо, вже йду!
- Мамо, а коли ми відправимося вже в космос?
- Скоро, любий, скоро.

Данило швидко отямився, і, що є сили, намагався видавити з себе хоч звук.

Але чудовисько вже летіло на нього, і він розумів, що не виживе... І в останній момент, наче грім серед ясного неба, він почув пронизливий крик: ОРА!

Данило відкрив очі, підвівся на ноги, і як тільки отямився, побачив якусь істоту, за фізичном складом схожу на людину, але вона була фіолетового коліру, висока накачана фігура, у нагруднику з заліза, як у лицарів, але без шолома. Вона вдарила вампіра так, що той відлетів до іншого куту кімнати, зруйнувавши собою частину стіни. З початку Данило перелякався, але істота не показувала своєї агресії до нього, а навпаки, ніби корилась його думкам. Тим більш, Данило, мабуть, зрозумів звідки вона взялась.

У дитинстві мати розповідала Данилові про волю. Воля – це відображення душі людини, назва волі людини – є карткою таро, яку витягне людина. Щоб отримати волю, людина повинна заразитись так званним «вірусом», який панував на Землі тисячі років тому. Цей вірус - це метеорит, з якого зробили стріли, - ці стріли мають надзвичайні властивості: вони і є тим вірусом, що при потраплянні у кров або надає волю людині, або обертає людину на кам'яну статую.

Це і є поясненням спокійності Данила, але вампір був все ще живий, Данило підбіг до нього і наказав своїй, доки безіменній, волі нанести шквал надзвучкових ударів. Особливістю його волі, було те, що при ударі вона викрикувала звук «ОРА!»

Після шквалу ударів, вампір не подавав ознак життя.

Глава 2

Великі проблеми

Після перемоги над вампіром, Данило все пильніше почав розглядати кімнату, точніше те, що було на стінах. І при більш ретельному огляді побачив, що на стінах не вистачало якоїсь маски, рамка для якої висіла, однієї стріли волі та якоїсь мапи, від неї була лише частина з назвою «Мапа закинutoї планети» або «Мапа землі».

Данило дещо згадав:

- Хо, знов нападаєш? Ну і дурень! Га?!?!? Що за? ДЕ ПІДЛОГАА?!?!?

- Мг, все зходиться, тут був Петро, і він, схоже, теж отримав волю... І що за бісова маска? Тут щось про неї є.

Данило прочитав невеличку запилену книгу про кам'яну маску, і все зрозумів.... Маска, це ключ до того, як стати вампіром, якщо її надіти та на неї потрапить кров, то шипи віп'ються в мозок, та деякі його частини перестануть працювати тим чином, як працювали раніше, і ти станеш вампіром...

Данило помітив краплі корві на підлозі біля рамки, де висіла маска, він все зрозумів... Кров є тільки у землян, а вампірам потрібно її пити, бо пропала карта закинutoї планети Земля, маска та стріла. Якщо виходити з цих пропаж, то Петр отримав волю, став вампіром і зараз летить на землю, він мабуть не помітив мене, коли я лежав на підлозі.

- Дідько... Треба відшукати мапу Землі!

Данило подивився на труну, на якій були дивні мікроскопічні візерунки, але він чомусь міг приближати свій зір і побачив, що ті візерунки – це зменшені варіації мап землі. Данило обережно за допомогою вістря списа відрізав одну таку мапу. Йому було наречено зупинити Петра, але для цього йому потрібен напарник.

Глава 3

Неймовірні пригоди лицарів лунного пилу

Коли Данило вибрався наверх, він узяв із собою стрілу, дерев'яну маленьку мапу та 2 золоті свитки, які лежали у кутку кімнати. Вони були потрібні йому, щоб найняти картографа, щоб той зробив з маленької карті нормальну (в цей рік такі метали як золото, срібло настільки знецінили, що три свитки золоту по кілограму, майже нічого не варті. Він йшов вулицею до картографа, але здавалось, що вулиця померла, ані душі на ній, Данило знов використав суперзір, і зрозумів, що це одна з особливостей його волі. Його мати казала, що у світі були раніше такі козаки, які могли терепортуватись, контролювати розум людей, через маленькі порізи контролювати все тіло, наділяти людей магнітизмом, через це цього людина могла померти, наприклад, до неї притягнувся ніж. А в його волі був лише суперзір, та велика сила зі надзвуковою швидкістю ударів.

Данило йшов пустою, мертвою вулицею, як побачив того хлопця, якого спробував захистити від Петра. Він виглядав розгубленим і переляканим, Данило підійшов до нього:

- Гей! Ти той самий хлопець, якого я захищав?

- Тт.. так...

- Що тут сталося?

- Той Петр... від вампір... доки ви з ним провалились, він вийшов звідти через хвилину 30... І він..... вбив пошти все місто...

- Кх... дідько...

- Що це таке? Дай подивлюсь.

Невідомий узяв стрілу майже за ратище, і вирішив його оглянути...

- Ні! Не чипай!

Данило вихопив стрілу у нього з рук, але випадково порізав хлопака...

- Ай! Ти мене порізав, до крові! Що на тебе найшло?!

Невідомий впав без тями. Данило раніше не знав, як помирають від вірусу, тож до жаху перелякався, він почав намагатись робити масаж серця.

- ООООООО, ні! Що я накоїв?

І тут воля Данила з'явилась і узяла невідомого хлопця за голову, ніби намагаючись відчутти імпульси його мозку. Раптом, невідомий прокинувся, і, коли намагався підвестись, з'явилась його воля., якої він перелякався, бо побачив і волю Данила (люди без волі, не можуть бачити волі людей, у яких вона є).

Данило сказав:

- Тихіше хлопче, це твоя воля, так сказати це твоя Душа, точніше, її фізичне відображення. Скажи хлопче, як тебе звати?

- Мм.. мене.. звати Орист...

- Добре Ористе, ти допоможеш мені здолати Петра?

- Так! Звісно! Він завдав мені болю, від вбив сьогодні... мою сім'ю...

- Оу, вибач... я не знав...

- Все добре...

Біля Ориста стояла накачана фігура, червоного кольору, в неї на лоб, виднілось, ніби друге маленьке лице... Фігура була не повністю червона, вона була червоно-білою, ніби в клітинку...

- І це моя воля?

- Так.

- Мені мати у дитинстві казала, що воля – це величезна сила, її може отримати не кожен, а тільки людина з твердим характером... Короче не я...

- Тут вже моя воля попрацювала... Схоже, що вона вміє зцілювати... або частково або повністю...

- Дякую!

- Нема защо.

- А що вміє моя воля?

- Це ми дізнаємось з часом, скоріш за все – тоді коли ти будеш на грані смерті, і вона розкриє свій дар...

- Ааааа, зрозуміло...

Вони йшли вулицею далі, як Орист побачив на підлозі дивну колоду карт

- Гей, Данило дивись сюди.

Він підняв дивну колоду карт і протягнув її Данилові.

- Це ж карти таро! Те що треба! Зараз ми дізнаємось, як називаються наші волі!

- Витягни одну з карт із заплющеними очима! Назва карти і буде назвою твоєї волі!

Орист витягнув карту, на карті виднілась назва карти... La Justice.. у перекладі – справедливість.... Це могло означати одне, справедливість візьме верх...

- Звісно!

Данило витягнув карту з колоди... на карті виднівся надпис.. The star..

- Схоже що моя воля – зірка, шлях до надії і перемог... але просто зірка? Я пропоную щось додати. Хм... Наприклад Star Fighter? Зірковий боєць, що скажеш?

- Чудово!

Ім'я волі – Справедливість, Ім'я майстра – Орист

Ім'я волі – Зірковий боєць, Ім'я майстра – Данило

Глава 4

У подорож за метою

Коли Данило й Орист зробили мапу землі, вони миттєво сіли на корабель і полетіли на неї:

- Мене нудить.... Зараз блювану....

- Тільки не це, Ористе... не треба...

Це була перша подорож Ориста в космосі. Він все життя провів на луні, ну як, він прителів сюди як був ще малим, і в нього космосна хвороба, типу морська, але у космосі.

- Ти знаєш що на землі й створили цю стрілу, Данило?

- Єе ж! а хто не знає? Майже все людство евакуйовувалось із землі саме через вірус у цій стрілі, який при потраплянні у кров або вбиває істоту, або надає волю. Були такі випадки, коли стріли потрапляли у тварин і ті виживали!

- А де твої батьки?

- Моя мати померла під час вірусу, до нас в хату вломились і вкололи її стрілою... А батька я не знав...

- Вибач, я не хотів...

- Все нормально, я маю надію, що зможу захистити світ від Петра, щоб ніхто більше не відчув тієї болі, що відчули ми з тобою...

- Так... маю надію...

Орист з Данилом летіли у космосі, дивившись на мапу землі, луна вийшла з поля притягання землі ще 2 тисячі років тому, тому летіти довго, головне не збитись з курсу... Раптом, корабель зловив турбулентність, це були астероїди, але вони не загрожували цілісності корабля, бо були занадто малі. І тут, з-за стероїдного пилу показалаь вона! Земля. Вона була красива, з морями, океанами, озерами, зеленими луками.

- Нарешті, а то мене б знудило...

- Вау, це земля? Круто, я її не бачив ще з малку...

- А зараз ти типу не малий Даниле? Тобі 17.

- Тобі 16, не така і велика різниця...

- Але ми сперли дідьков космічний корабель! Права в нинішньому світі з 25 років видають! І ми на них не здавали...

- Та вмю я його водити, Ось бачиш? Кнопка турбо, зараз швидко полетимо.

- Не треба!

- Тааак, ще як треба...

Данило розігнався до турбо швидкості і увійшов в атмосферу землі, але він не знав про неї нічого. Раптово корабель почав падати, і згорів, розплавився...

- ЩО ТИ НАКОЇВ ДУРНЮ?!?!?

- АААААААА! Я НЕ ЗНАВ, ВИБААААЧ!

Вони летіли вниз, як раптом з'явилась Справедливість, воля Ориста, і раптом, Орист вже стояв на землі, а потім, у голові Ориста прокрутилися наступні 10 секунд життя: він побачив майбутнє, і раптом він вже стоїть в 2 метрах звідти і ловить Данила в польоті.

- Ористе, як ти це зробив, невже ти вмєш телепртуватися?

- Ні, не схоже, я ніби! Я ніби вирізав час, а поміж тим бачив майбутнє!

- Вау, твоя воля - це щось дуже корисне!

Орист озлучено дивився на Данила

- Не дивись так на мене, будь ласка, АААААААААААА Я НЕ ВИНЕН, ВИБАААЧ!

- НІЗАЩО!!!

- Стій! Дивись, це каміння, воно схоже на людей!

- Так Орист, люди, яким не пощастило, схоже обертались на свої ж статуї... і не отримували волі..

- Як нам відшукати Петра? - спитав Орист.

- Легко, на землі не так багато поселень з досі живими людьми, ми шукатимемо там, точніше, велике всього одне, це було вказано на мапі землі..

- Він має свою волю?
- Так
- І як нам дізнатись що в нього за воля?
- Легко, дивись сюди! (Данило дістав колоду карт, котрі вони знайшли) Тут на вистачає однієї карти, карта The World.. або світ.., мабуть, його воля дуже сильна...
- Ми шукатимемо його там! Місто Київ!
- Рушаймо! Часу обмаль!

Глава 5

Неминуча втрата

Коли Данило й Орист прийшли до міста вони довго шукали Петра, його ніде не було, і зрештою - решт, вони дізнались, що він є у найбільшому дворці цього міста – Офіс президента, раніше там був голова цієї країни, ще до вірусу.

По дорозі сюди, вони не раз бились з пішаками Петра але завжди перемагали, у кожного з них була своя воля, і свої унікальні особливості...

- Ористе, ти готовий?
- Так Данило, ходімо!
- Так тримати!

Вони зайшли до дворця, його перебудували, і зараз він виглядає як справжнє лігво вампіра, все темно, ніякого світла, павутиння всюди, вбиті люди з яких висмоктали кров...

Вони блукали коридорами, залами, і в кінці одного з коридорів була зала, з самими великими дверями у всьому помісті. Орист и Данило переглянулися, кивнули і різко зайшли всередину. Це була темна кімната з тронем у її кінці, пуста, темна кімната, а біля трона стояв він – Петро, набравший купу м'язів, його тіло виглядало анітрохи не гірше за будь - якого Давньогрецького бога... Його шкіра була блідна. І солодко заманююча спавжня чоловіча харизма тягнула людей до нього... - Петре!!

- Хо, схоже ти знов прийшов на реванш?) Як ви дізнались? Хоча, це не важливо, ВИ ПОМРЕТЕ ТУТ І ЗАРАЗ!

Петро відкинув дівчину, з якої тільки но висмоктав кров, і якимось чином, опинився за спиною у Данила, Орист зміг швидко відреагувати, воля Ориста розмахнулась, і з величезною швидкістю вдарила прямо в живіт Петра. Але не тут було! Рука волі Петра з'явилась і зловила кулачисько міцної руки Справедливості

- Це твоя воля?!?!? The world?!?
- Хо, ви все ж таки дізнались ім'я моєї волі?

Рука волі Петра була жовта, ніби в обладунках жовтого коліру, вона парирувала атаку Ориста і відбила удару.

- Ти не сильніший, бо ти на стороні зла! Сказавши це, Орист почав вирізати час. У вирізаному часі Орист підійшов до Петра і вдарив його

тричи, дуже сильно. Вирізання закінчилось, Петро стекав кровю, але раптово сцілився і Підвівся на ноги сміючись:

- АХАХАХАХ! ВИ І СПРАВДІ ДУМАЛИ МЕНЕ ЦИМ ПЕРЕМОГТИ!?!? Я Ж ВАМПІР, ЗАБУЛИ?

- Ні, це тільки перша спроба покінчити з тобою!

- Вірно!

- Данило, схоже на те що у нас волі одного типу! Ну що! Перевіримо нашу швидкість?

І тут Орист підходить до заду Петра і кричить: ТИ ПОПЛАТИСЯ ЗА МОЮ СІМ'Ю!!!! і вдарив його в спину. Але не встиг удар долетіти до Петра, як той викрикнув назву своєї волі, The World!

І все що після цього бачив Данило, це купа крові, в Орист, упечатаний у стіну, з рота якого хлинула кров...

- ОРИСТЕ, НІ! ТИ ПОПЛАТИШСЯ ЗА ЦЕ, ПЕТРЕ!

Петр знов викрикнув ім'я своєї волі, - ЗА WARDOOOO! ЧАС ЗУПИНИСЬ!

- Ха, ви так і не зрозуміли сили моєї волі, (Данило ворухнувся)

- ЩОООО!?!?!? НЕВЖЕ, ЯКЩО НАШІ ВОЛІ ОДНОГО ТИПУ, ТО ТИ МАЄШ ЗДІБНОСТІ ЯК Я? час відновлює свій хід!

- Соже я тебе переіграв Петре! Star Fighter! The World! ЧАС ЗУПИНИСЬ! Ха, перемога, Ну і ну... Stat Fighter!

- НІІІІ! Я ПРОГРАВ! Петр відлетів до стіни і, поробивши стіну, випадково притрапив на вулицю під сонце, і обернувся на попіл...

- Данило... кх З рота Ориста тікла кров... Поховай мене... в карпатах... це мій край... і... не сумуй за мною...

Очі Ориста, ніби погасли, кров перестала текти, але все ще була на його тілі, и він з крехетом тихо помер...

-Ористе... Я ніколи тебе не забуду...

Минули роки Орист був похований глибоко в карпатах, Данило зламав кам'яну маску, і відновив планету Земля.

-Татку зараз дограємо цю гру, і підемо вчити уроки!

-Як мені тебе не вистачає друже... краще б тоді я підставився під удар.

Десь в карпатах: – Ойй, чому я живий!?!?! Де я?!?! (Орист)

Далі буде...

"Диво планета"

Автор: Тетяня ЯКІБЧУК
12 років, м. Миколаїв

У далекому, безмежному просторі космосу жила могутня сім'я, яка складалася з величних космічних тіл. Батько - величезний Всесвіт, правив

зоряними шляхами й об'єднавав мільярди світів у своїй безкрай величі. Мати - ясне й палаюче Сонце, дарувала тепло й світло всьому, до чого торкалося її проміння. Їхні діти — планети Сонячної системи — весело кружляли навколо своєї мами, кожен маючи свою унікальну особливість.

Меркурій, найстарший, був малий, швидкий і гарячий. Він завжди поспішав до мами й обожнював її тепло. Венера, його сестра, була таємничою і вкрита товстим шаром хмар, які ховали її цікаві очі. Марс, червонолиций войовничий брат, завжди був готовий до пригод і не боявся нікого. Далі жили могутні Юпітер та Сатурн, велетні сім'ї, які гордо носили свої кільця і супутники. Уран і Нептун, найвіддаленіші з дітей, часто здаються холодними, але в їхніх серцях ховається любов та доброта.

Але одного дня в сім'ї народився новий член — маленька й тендітна планета, яку назвали Землею. Вона була наймолодшою, і всі дивувалися її незвичайній красі. Її поверхня блищала океанами, а блакитне небо відбивало проміння матері-Сонця, створюючи чудові кольорові малюнки на обрії. Та найбільше здивування чекало на всіх пізніше. Коли Всесвіт-батько і Сонце-мати уважно роздивлялися свою новонароджену дитину, вони помітили дещо, чого раніше не бачили на жодній планеті.

На поверхні Землі почали з'являтися дивовижні створіння. Сонце з Всесвітом були шоковані. Вони ходили, розмовляли, будували міста, і що найдивніше — вони дивилися в небо, спостерігали за зірками та мріяли про подорожі до інших світів.

— Що це за диво? — запитало Сонце, не відриваючи погляду від Землі.

— Вони живі, вони розумні! — відповів Всесвіт-батько, здивований не менше за свою дружину.

— Але як вони з'явилися? — запитав Юпітер.

— Вони створили самі себе? — тихо промовила Венера, дивлячись на людей із цікавістю. — Вони знайшли спосіб стати частиною космосу, хоча є такими малими.

Місяць, вірний супутник Землі, спокійно спостерігав за своїм новонародженим товаришем. Він бачив, як люди вночі піднімали погляди до нього, малювали зіркові карти, вигадували казки про світ за межами Землі. І хоча ці створіння були ще дуже маленькими й не досвідченими, у них була велика мрія — пізнати Всесвіт.

— Вони не схожі на нас, — замислено промовив Нептун. — Але в їхніх очах я бачу відвагу.

З тих пір сім'я з ніжністю спостерігала за розвитком людства. І, хоча, люди були зовсім маленькими порівняно з планетами, зірками та галактиками, вони мали силу, яка могла змінити долю цілої планети. Їхні думки й мрії, їхні відкриття і досягнення піднімали їх вище за межі Землі, туди, де простягалися дороги до інших світів.

Так маленька Земля, на яку всі дивилися з подивом і захопленням, стала найважливішою частиною величезної сім'ї космосу. І хто знає, можливо, одного дня люди вирушать у космічну подорож, щоб зустріти — інші планети, а також далеких родичів із інших галактик.

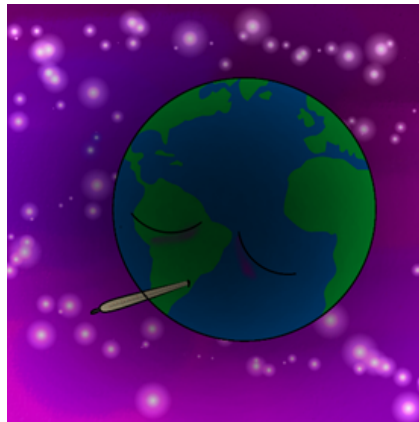
Але вона підросла і почала вагатися, чи насправді люди — це так чудово? Земля захворіла через людей. Сонце-мати дуже турбувалася за свою донечку. Вона намагалася з усіх силвилікувати її, але не допомогало. Люди своєю діяльністю шкодили Землі. Кашель з диму від відходів весь час докучав їй. Забруднені океани викликали біль та нудоту. Батьки з братами та сестрами Землі не знали як їй допомогти. Всі супутники-лікарі обстежували планету і думали що роботи.

Прийшли метеорити і сказали:

— Може нам вдарити по поверхні?

— Ні, це нашкодить не тільки людям а й самій Землі! — відмовився Всесвіт-батько.

Землю отруювали люди, їй було все гірше та гірше. Та ось приїхала мудра й досвідчена Галактика-бабуся. Вона лагідно подивилася на онучку, посміхнулася їй та перетворилася на одну з людей на поверхні Землі. Бабуся поговорила з ними, розповіла як турбуватися планетою, все про екологію і змінила цим людей. Почалось сортування сміття, використання зеленої енергії й сталося диво! Земля нарешті одужала та радісно жила в безмежному космосі.

"Казка про пилінку, що мріяла стати зіркою" **ДИПЛОМ**

Автор: Ангеліна АДАМЕНКО
10 років, смт. Нова Прага, Кіровоградська обл.

У безмежному космосі, серед мільйонів зірок і планет, жила собі кос-

мічна пилинка Пеллі. Вона була зовсім крихітною, ледь помітна неозброєним оком. Але у маленькому серці палало велике бажання – стати яскравою зіркою та дарувати тепло всьому Всесвіту.

Кожного дня пилинка Пеллі дивилася на зірки і мріяла. Одного разу, під час сильної космічної бурі, пилинку віднесло в далечінь. Вона опинилася в самому центрі галактики, де було безліч зірок і планет. Пилінка була розгублена, адже зрозуміла, що знаходиться далеко від того місця де вона існувала завжди. Блукаючи по невідомим доріжкам, вона несподівано натрапила на метеора Кометіуса. Він мандрував космосом вже мільярди років і бачив багато дивовижних речей.

– Чому ти така сумна, маленька пилинко? – запитав Кометіус.

– Я хочу стати зіркою, – зітхнула Пеллі. – Але я така маленька і непомітна...

Старий метеор усміхнувся.

– Кожна зірка колись була маленькою пилинкою, як і ти. Але щоб стати великою зіркою, потрібно багато працювати і вірити в себе.

– А що я можу зробити? – запитала пилинка.

– Ти можеш збирати навколо себе інші частинки пилу, – відповів Кометіус. – Чим більше їх буде, тим більшою ти станеш. А коли ти станеш достатньо великою, тоді почнеш світити власним світлом.

Пилінка зраділа і відразу ж взялася за роботу. Вона почала притягувати до себе інші частинки пилу, з яких утворився маленький клубок. З кожним днем клубок ставав все більшим і більшим... Відтоді пройшло багато часу і пилинка Пеллі стала величезною кулею, що світила м'яким і теплим світлом.

І ось одного разу, коли Пеллі дивилася в глибини космосу, вона побачила нову пилинку, яка теж мріяла стати зіркою. І тоді Пеллі згадала, що вона теж колись була такою і швидко підлетіла до неї і сказала:

– Не сумуй, ти теж можеш стати зіркою. Просто вір у себе і працюй.

Пилінка, натхнена історією своєї великої сестри, почала збирати навколо себе інші частинки пилу, мріючи про день, коли і вона засяє на небі яскравим світлом.

І досі, десь у далеких-далеких незвіданих галактиках, летить маленька космічна пилинка, спостерігаючи за Всесвітом і нагадуючи нам про те, що навіть найменші істоти можуть мати велике значення.

"Фантастична подорож Ромчика"

Автор: Анна ПРОКУДІНА
13 років, м. Дніпро

Зазвичай Ромчик любив гуляти парком – кататися на атракціонах, мчати на самокаті наввипередки зі своїм другом і однокласником Денисом, ласувати цукровою ватою та годувати хлібом качок, що мешкають у парковому ставку.

Проте надворі стояла пізня осінь, атракціони вже не працювали, накрапав дощ, друг Дениско захворів, навіть качки поховалися до своїх будиночків. Тож Ромчик понуро плентався алеєю парку, вкритою мокрим листям, і нудьгував. Чесно кажучи, він би з задоволенням лишився вдома, пограв у комп'ютерні ігри або переглянув новий фільм. Проте бабуся була невблаганна:

- Нічого сидіти за комп'ютером ціліснінький день! Ну то й що, що дощ? Взувай гумові чоботи, вдягай плащ. Зате яке свіже повітря під час дощу!

Зітхаючи, Ромчик чалапав по калюжах, обираючи найглибші, аж доки не забрів на протилежний куток парку, де височіло кілька космічних ракет. Звісно, він знав, що це лише макети. Але вони були такі величні, білосніжні, стрімкі! Здавалося, ракети ось-ось відірвуться від землі і злетять у небо! Ракети мріяли про космос...

Коли Ромчик був зовсім маленьким, він мріяв стати космонавтом. Одного разу навіть заліз до пральної машини, немов до космічного корабля, і визирав через круглі прозорі дверцята, мов через ілюмінатор. Йому тоді трохи перепало від батьків, а родичі ще довго сміялися над малим «космонавтом».

Зараз, згадавши цю історію, хлопець мимоволі посміхнувся. От би хоч раз побувати на справжньому космічному кораблі! А ще краще – на іншій планеті! Але про таке годі й мріяти... Напевно, виросте він і стане звичайним програмістом (а що, теж цікава й корисна професія), а космос буде бачити лише з екрану комп'ютера.

З такими думками Ромчик обійшов навколо найбільшу ракету, що мала на борту напис «Буревій», і раптом побачив, що вона має дверцята. Дивно, як він не помічав їх раніше? Хлопчик видерся на слизький від дощу постамент і торкнувся дверцят рукою. Від цього легкого дотику вони відчинилися перед ним настіж, немов запрошуючи досередини.

Затамувавши подих, Ромчик зробив крок уперед. Всередині ракети одразу ввімкнулося яскраве світло, освітивши гладенькі блискучі стіни і пульт управління з кількома моніторами та численними кнопками. «Оце макет так макет!» - у захваті подумав хлопець і рішуче всівся в зручне крісло космонавта. Тієї ж миті світло трохи згасло, натомість яскраво спалахнув сенсорний пульт управління, а з динаміка долинув приємний

електронний голос:

- Ласкаво прошу на борт! Чекаю команду.

Ромчик розвеселився, завзято махнув рукою і зкомандував:

- Полетіли!

- Оберіть маршрут.

- Ну... – завагався Ромчик, намагаючись пригадати щось з астрономії, але розгубився і сказав перше, що спало на думку: - На Місяць можна?

- Маршрут обрано, - підтвердив електронний голос, - Пункт призначення – Місяць.

Після цих слів ракета загуділа, дрібно затремтіла, на екранах замерехтіли якісь незрозумілі цифри, символи, зображення... І раптом Ромчик з жахом відчув, що ракета відірвалась від землі і полетіла! Проте переляк дуже швидко змінився захопленням, коли він побачив в люмінаторі зоряне небо і справжній безкрай космос.

На жаль, мандрівка тривала не довго. Не встиг хлопець насолодитись польотом, як ракета зменшила швидкість і опустилась на поверхню Місяця. Ромчик кинувся до дверей, але електронний голос суворо попередив:

- Без скафандру вихід з космічного корабля заборонено!

Ромчик поспіхом надягнув легенький сріблястий скафандр, що був схожий на м'яку фольгу, і схвильовано зійшов сходами на Місяць.

Він багато разів бачив місячні краєвиди на фото в шкільних підручниках та в інтернеті. Рудуватого кольору поверхня, вкрита кратерами, темне небо з яскравими зорями... А на небі – Земля! Така близька і водночас така далека. Велика, блакитно-синя, вона сяяла м'яким білим світлом. У Ромчика перехопило подих від краси й величності рідної планети.

Хтозна, скільки б він милувався нею, та раптом за спиною хтось сказав:

- Привіт!

Це було так несподівано, що Ромчик аж підскаочив. Озирнувшись, він побачив звичайного хлопчачка, на вигляд свого однолітка. Зустрівши його на Землі, він навіть не звернув би на нього уваги. Хлопець як хлопець. Тільки одяг дивний. Хоча деякі земні модники ще й не таке на себе вдягають.

Спершу Ромчик подумав, що це також землянин, такий самий космічний мандрівник, як і він. Проте на хлопцеві не було скафандру. Та й інших космічних кораблів ніде поблизу не було. Отже, це місцевий мешканець...

- Ну, чого мовчиш? – знову заговорив новий знайомий, приязно посміхаючись.

- Ой, вибач! – спохопився Ромчик, - Привіт. Я прилетів з планети Земля. Мене звати Роман. А тебе?

- А мене Лем. Тутешній я.

- Я не знав, що на місяці живуть... люди. Ще й такі самісінькі, як ми, земляни!

Місячний хлопчик весело зачмихав:

- А що ж ти думаєш, що ми – якісь зелені чоловічки з хоботом замість носа і антенами замість вух?

- Та... - ніяково посміхнувся Ромчик, бо, чесно кажучи, приблизно так він і думав.

- У нас тут майже все, як у вас, землян, - вів далі новий знайомий, - Земля ж так близько від Місяця! От наші вчені й спостерігають за земним життям. Багато чого корисного у вас перейняли. Та що я розповідаю, ходімо краще, сам усе побачиш!

Схопивши Ромчика за руку, Лем швидко повів його вбік від космічного корабля.

- Ставай сюди, - вказав він на невелике коло на ґрунті, непримітне для стороннього ока, і сам став поруч.

Лише мить – і замість космічного місячного пейзажу Ромчик побачив навколо себе місто. Місячне місто! Тут було багато різних споруд, росли дерева та квіти, мчали автомобілі, люди поспішали у своїх справах. Звісно, і будівлі, і рослини, і самі люди виглядали чудернацько, незвично. Трава і листя на деревах були блакитні. Машини були повністю прозорі, так, що видно не лише водія та пасажирів, а навіть можна спостерігати, як працює двигун та інші механізми. Будинки, навпаки, взагалі не мали вікон, лише гладенькі стіни. На плакаті, що запрошував відвідати місцевий зоопарк, Ромчик не помітив жодної знайомої тваринки. Люди були дивно вдягнені, носили на голові дивні зачіски, але загалом були такі самі, як і земляни. Над містом світило Сонце, була денна година, але попри це небо залишалось майже чорним і на ньому яскраво виділялись зірки.

- Фантастика! – тільки й спромігся вимовити Ромчик.

Місячний хлопчик Лем був задоволений, що землянину сподобалось його місто.

- Слухай, - мовив він, - А ти до нас надовго? Я б тобі ще стільки цікавого показав! Тобі сподобається, обіцяю! А то залишайся назавжди? А що, будемо разом до школи ходити. Я тебе зі своїми друзями познайомлю, навчу грати в наші ігри. Мої батьки будуть шалено раді прийняти в родину справжнісінького землянина!

Не встиг Ромчик нічого відповісти, як в шоломі його скафандра пролунав електронний голос:

- Час перебування на Місяці завершується. Прошу повернутися на борт космічного корабля.

Ромчик жалібно скривився:

- Уже? Так швидко?... А може, ще хоч годиночку можна?...

Проте електронний голос суворо повторив:

- Прошу повернутися на борт космічного корабля.

Засмучені хлопці зітхнули одночасно.

- Залишайся, Романе! – Лем благально зазирнув в очі новому товаришу.

- Не можу, друже. Там, на Землі, мій дім. Моя родина і друзі сумуватимуть за мною. А я сумуватиму за ними і за своїм містом. Моє місто також дуже гарне, а ще в ньому роблять ракети, ось такі, як та, що я на ній прилетів.

Лем провів Ромчика до космічного корабля, хлопці міцно потисли руки один одному.

- Щойно познайомились, а вже мусимо прощатись, - сумно мовив Лем, - Невже ми ніколи більше не побачимось?

- Побачимось! – твердо відповів Ромчик, - Я буду добре вчитися і обов'язково стану космонавтом. В моєму місті побудують нові ще кращі ракети, і я прилечу до тебе на одній із них. Тоді вже погостю в тебе! І тебе до себе в гості запрошу.

- Я з нетерпінням чекатиму цієї зустрічі! – сказав Лем.

- Я теж! – сказав Ромчик.

- Час перебування на Місяці завершено, - сказав електронний голос.

Ромчик піднявся сходами на борт космічного корабля і зайняв місце в зручному кріслі біля пульту управління. Спалахнули екрани, замиготіли кнопки. Ракета затремтіла, загуділа, потім м'яко відокремилась від поверхні Місяця і взяла курс на Землю.

"Нові пригоди Ромчика"

Минуло кілька місяців з того дня, як Ромчик здійснив політ на Місяць на справжнісінькій космічній ракеті і познайомився з місячним хлопчиком Лемом. Але він так нікому й не розповів про свою пригоду. Хто ж повірить, що звичайний школяр без будь-якої спеціальної підготовки зможе управляти космічним кораблем! До того ж усі знають, що на Місяці не живуть люди, а ракети, що височіють у парку їхнього міста – то лише макети.

Довести протилежне хлопцеві не міг. Зрештою, він уже й сам повірив у те, що неймовірна подорож на Місяць була лише плодом його фантазії.

Тим часом життя Ромчика стало нестерпним. Під кінець навчального року він примудрився нахапатись одиниць, за що батьки його покарали – заборонили грати в комп'ютерні ігри. Найкращий друг Дениско ні з того, ні з сього закохався, втратив спокій і апетит, забув про уроки і навіть про вірного друга Ромчика. Ще й на додачу бабуся вирішила посадити тата

на дієту і перестала пекти пиріжки. Без комп'ютерних ігор Ромчик ще як-так обходився, а от без бабусиних смачнущих пиріжків зовсім засумував. Отака несправедливість – худнути мусив тато, а страждати через те довелося усім членам родини!

Образившись на увесь світ, Ромчик втік до парку. Останнім часом він рідко бував тут. Але сьогодні ноги самі несли його далі й далі, у віддалений куток парку, де височіли білосніжні стрімкі ракети. Непереборна сила штовхала його вперед, прямисінько до найбільшої ракети, яка гостинно розчинила перед ним свої металеві двері...

Так, це був «Буревій», та сама ракета, на якій Ромчик літав на Місяць! Але ж він безліч разів приходив сюди, блукав навколо неї, торкався її металевих боків, та щоразу вона здавалася лише декорацією, холодною зовні й пустою всередині. Проте сьогодні ракета тихо гуділа і нетерпляче тремтіла, готова ось-ось шугонуть в небо, а зсередини крізь прочинені двері линуло мерехтливе світло моніторів і працюючих приладів.

Схвильований Ромчик не вагався ані секунди, хутко вибіг сходами нагору і стрибнув у знайоме зручне крісло перед моніторами.

- Ну, привіт! – радісно прошепотів він до ракети. - Полетіли! До Лема! Вперед!

- Маршрут обрано, - озвався приємний електронний голос. – Мета мандрівки – зустріч з Лемом.

Двері м'яко зачинилися, замиготіли різнокольорові світлодіоди, увімкнулася сенсорна панель управління, яскравіше засяяли монітори. Ракета відірвалася від землі й полинула у височінь.

Цього разу політ тривав досить довго. Спершу Ромчик з ентузіазмом роздивлявся все довкола, натискав сенсорні кнопки з написами, які міг зрозуміти: «Температура», «Освітлення», «Музика», «Їжа та напої». Натомість кнопки з незрозумілими написами обачливо не чіпав. Бо так, чого доброго, можна ненароком розгерметизувати кабінку чи катапультиватися прямисінько у відкритий космос... Врешті хлопчик втомився і заснув у кріслі.

Прокинувся Ромчик від електронного голосу:

- Кінцевий пункт призначення.

Перед ним на маленькому висувному столику стояла чашка запашного какао і тарілка хрусткого золотистого печива.

- Дякую, - чемно сказав Ромчик.

- На здоров'я, - приязно відповів електронний голос.

І какао, і печиво були дуже смачними, проте хлопець похапцем доїв сніданок і метнувся до дверей. Йому нетерпілося зустрітися зі своїм місячним приятелем Лемом.

- Без скафандру вихід з космічного корабля заборонено! – нагадав електронний голос.

Коли Ромчик, вдягнений у легкий зручний скафандр, відчинив двері назовні, спершу він подумав, що ракета повернулася назад на Землю. Усе довкола було звичним, буденним – будинки, паркани, автомобілі, дерева, квіти. Звичайні люди ходили звичайними тротуарами.

Хлопчик розчаровано зітхнув і вже збирався повернутися до ракети, аж раптом його погляд привернула одна особливість: усе навкруги виглядало широким і приземкуватим, ніби його притиснуло зверху чи розтягнуло в ширину. Широкі, але невисокі будинки з майже плоскими дахами, низенькі дерева з товстим, могутнім гіллям. Навіть люди були невисокого зросту, кремезної статури, на міцних ногах з широкими ступнями. Ходили вони поволі, ніби їм щось заважало пересуватися.

Ромчик спробував пройтися тротуаром до будівлі, схожої на магазин, але відчув, що йому також важко рухатися. Він почувався таким незграбним, ніби раптом погладшав принаймні удвічі. «Це не Земля! – здогадався хлопець. – Тут гравітація сильніша, ніж на Землі. Але й не Місяць. На Місяці я почувався легеньким, мов пушинка. Але ж я хотів зустрітися з Лемом... То куди ж я потрапив?!».

Хлопець поспіхом повернувся до ракети і гукнув:

- Агов! Де я зараз знаходжусь?

- Це планета Гравітера, - почав розповідати електронний голос. - Вона подібна до Землі, але має сильнішу гравітацію. П'ятдесят років тому земляни заснували тут свою колонію. Спроба колонізації виявилася вдалою, більшість земних форм життя успішно адаптувалися до умов цієї планети.

Ромчик недовірливо скривився:

- Це якась маяч... ой... вибач... фатастика! Я жодного разу не чув ні про які колонії землян у космосі. Та якби це було правдою, та це ж... та це навіть у школі проходили б!

- Інформація про даний проект суворо засекречена на невизначений термін, до отримання стійких результатів експерименту.

- Це, звісно, цікаво, але ж я хотів зустрітися зі своїм другом Лемом, - зітхнув Ромчик. – А скажи мені, будь ласка...

- Перепрошую, - ввічливо перебив електронний голос, - Рівень заряду акумуляторів критично низький після тривалого перельоту. Потрібна термінова зарядка.

- Стривай, лише три питання! Ну гаразд, два... Ну хоч однісіньке можна?...

Проте голос мовчав, монітори згасли, лише на одному маленькому моніторі мерехтів напис, який повідомляв, що до повної зарядки лишилося трохи більше двох годин. «Не так уже й багато, - подумав Ромчик, - Що ж, піду поки прогуляюся, роздивлюся, що тут і як. Усе-таки не кожного дня опиняєшся на іншій планеті».

Але щойно юний космічний мандрівник спустився сходами на поверхню Гравітери, як йому на голову натягли мішок, скрутили за спиною руки і кудись потягли.

Отямився Ромчик тоді, коли його жбурнули на тверду підлогу. Далася ознака сильна гравітація – падіння було страшенно болісним, ніби з другого поверху. Хлопець засичав від болю, потираючи забите коліно, і стягнув з голови осоружний мішок. Довкола панувала напівтемрява, але можна було розгледіти обшарпану кімнату без вікон з низькою стелею.

Також він побачив своїх викрадачів. Два дядька, невисокі на зріст, але такі кремезні, що скидалися на дубові комоди, стояли посеред кімнати і розглядали Ромчика, один зі злістю, інший насмішкувато.

- Попався, голубе! – густим басом радісно повідомив насмішкуватий дядько. – У нас для тебе є гарна новина: ти таки знайшов свого друга!

- А погана новина така, що живими ви звідси не вийдете, - несподівано високим, писклявим голосом верескнув злий дядько.

Обидва дядька зареготали й вийшли з кімнати, гучно зачинивши за собою важкі металеві двері. Від того гуркоту Ромчик остаточно прийшов до тями, підхопився на ноги і кинувся до дверей:

- Агов, що за жарти?! Хто ви такі? Випустіть мене негайно звідси!

З-за дверей ніхто не відповів, натомість з кутка кімнати долинув слабкий голос:

- Романе?... Це ти?!...

Ромчик застиг на місці. Цей голос... Не може бути!

- Лем?! Як ти тут опинився?

Хлопчик радісно підбіг до друга, але за мить його настрої змінився тривогою і співчуття. Лем, що лежав на низькій залізній лаві, виглядав вкрай виснаженим.

- Ми з тобою потрапили в полон до космічних піратів, - став розповідати він. – Не дивися, що зовні вони незграбні й кумедні. Багато лиха наробила ця парочка на різних планетах.

- Але навіщо ми з тобою здалися цим космічним пройдисвітам? – здивувався Ромчик.

- Я вистежив на Місяці їхню схованку і збирався повідомити про неї до космічної поліції. Але не встиг, вони мене схопили. А ти як тут опинився? Ти мене шукав?

Ромчик почав розповідати другові, як опинився на Гравітері, але раптом перервав свою розповідь:

- Потім поговоримо. Треба вибиратися звідси, доки ці комоди не повернулися.

- Ми не зможемо відчинити двері, - сказав Лем. – Я пробував. Вони занадто міцні. А вікон тут немає.

- Але ж звідкілясь долинає денне світло, - заперечив Ромчик.

- Це просто дах дiр'явий.
 - От i чудово, виберемось на дах через дiрку i втечем.
 - Це неможливо! Ми не зможемо! Занадто високо.
 - Говори за себе, - чмихнув Ромчик. – Та я мiльйон разiв лазив по височенних парканах, деревах i гаражах. А тут стеля низька, дострибнути – раз плюнути. Потiм на руках пiдтягнутися, раз-два i готово.
 - Сподiваюся, у тебе вийде. Рятуйся, друже! Мершiй!
 - Що ти таке кажеш, Леме? Ми разом втечемо!
 - Я не зможу, - похнюпився Лем.
 - Що з тобою? Ти маєш кепський вигляд. Вони тебе катували?! Морили голодом?!

– Смаколиками мене тут не балували, це правда. Але не в тому рiч, Романе. Мене вбиває тутешня гравiтацiя.

Ромчик схопився за голову. Ну звiсно, як же вiн сам не здогадався? Адже на Мiсяцi гравiтацiя приблизно у шiсть разiв слабша, нiж на Землi. Якщо навiть вiн, землянин, почувався на Гравiтерi важким, незграбним, швидко втомлювався вiд незначних фiзичних зусиль – як мав почуватися тут мiсячний хлопчик Лем?!

- Менi так тяжко, нiби на мене цiлий будинок поставили, - пошепки пожалiвся Лем, соромлячись своєї слабкостi. – Навiть дихати важко, не те що рухатися...

- Друже, я тобi допоможу! Ми втечемо звiдси, ось побачиш.

Голосно хекаючи, хлопцi перетягли залiзну лаву так, щоб вона опинилася пiд дiркою в даху. Лем був такий слабкий, що бiльше тримався за лаву, а нiж штовхав її. Ромчик пiдбадьорував друга:

- Ого, оце ти даєш! Ледь мене не посунув разом з лавою! Та ти сам не знаєш, який ти сильний! Отак, добре... Нехай тут стоїть. А тепер ставай на лаву i лiзь у дiрку. Лiзь, кажу! Я тебе пiдсадю.

З неймовiрними зусиллями долаючи гравiтацiю друзi видерлися на дах. Немало зусиль пiшло й на те, щоб спуститись з даху на землю, нiчого собi не зламавши.

- А тепер хутко бiжимо до ракети, доки пiрати не помітили нашої втечi! – скомандував Ромчик.

Пiдтримуючи Лема, що ледь стояв на ногах, вiн потяг його за собою. Прилад з гнучким екраном, вбудований в рукав Ромчикового скафандра, вiдображав карту мiсцевостi з прокладеним на нiй маршрутом вiд їхнього мiсцезнаходження до ракети. Коли двi третини маршруту було подолано, позаду раптом почувлися голоси:

- Ану стійте, малi бешкетники! – насмiшкувато басив один голос.

- Зупинiться, бо я вас з'їм, коли наздожену! – пискляво верещав iнший.

Ромчик здивовано поглянув на Лема:

- Справді з'їсть, чи жартує?...

- Та хто його знає, - спантеличено почував потилицю Лем. – Від цієї парочки можна очікувати чого завгодно.

Звісно, після таких погроз Ромчик побіг іще швидше, щосили тягнути Лема, що ледь встигав перебирати ногами. Ні, не так він уявляв свій кінець! Одна справа – героїчно загинути, рятуючи друга від смертельної небезпеки, інша – бути з'їденим якимось космічним піратом, схожим на комода! А дзуськи!

Під вереск і погрози піратів друзі з останніх сил добігли до ракети.

- Рушаймо! Швидше! Полетіли! – кричав Ромчик ще на сходах, заштовхуючи геть знесиленого Лема в двері.

Але ракета навіть не здригнулася. А пірати вже зовсім близько!

- Та що з тобою! – Ромчик у відчаї натискав усі підряд кнопки. – Чому не летиш? Невже не встигла зарядитися?...

Та ні, на маленькому моніторі світилося: «Заряд 100%». То що ж трапилось?...

Тим часом пірати вже підбігли до ракети. Один навіть простягнув руку, щоб вхопитись за поручні. Аж раптом ракета викинула тонку міцну сітку, миттю обплутала космічних злочинців і затягла їх до багажного відсіку. Від несподіванки вони навіть не пручалися.

- Оце так маневр! – захоплено вигукнув Ромчик. – Леме, ти це бачив?

Лем не бачив. Він лежав на підлозі з заплющеними очима, блідий, геть виснажений, і ледве дихав.

- Тримайся, друже! – Ромчик розхвилювався не на жарт. – На Місяць, швидко! – звернувся він до ракети.

- Маршрут прокладено, - відгукнувся електронний голос.

Без жодних зволікань ракета м'яко відірвалась від поверхні Гравітери.

На Місяці їх зустріла космічна поліція. Поліцейські забрали заплутаних у сітку піратів, які вже не сміялись і не погрожували, а лише похмуро зиркали на Ромчика і його диво-ракету.

Лема перенесли до лікарняної капсули. Проте йому вже й без того стало значно краще, щойно він позбавився впливу сильної гравітації.

- Дякую, що врятував мене! – сказав Лем Ромчику.

- Пусте, - відповів той, стискаючи руку друга. – Я дуже радий, що знову зустрівся з тобою, хоча й за таких обставин.

- Залишайся, Романе! – погляд Лема став благальним. – Ти ж тепер герой! У нас про тебе книжки писатимуть і легенди складатимуть. Кожен мріятиме з тобою познайомитися і подружитися.

Ромчик підвів голову і поглянув на Землю, що світилася м'яким біло-блакитним сяйвом і здавалася такою гарною, такою затишною,

такою рідною... Йому навіть здалося, що він відчув аромат бабусиних пиріжків. Навіщо йому слава, якщо він ніколи більше не побачить свою родину, не сяде за парту в своїй школі, не пройдеться широкими проспектами рідного міста?

- Я не можу залишитися, - тихо сказав Ромчик, обіймаючи друга на прощання. – Але ми неодмінно зустрінемося з тобою знову, тепер я просто впевнений у цьому!

Дорогою додому Ромчик думав про те, що він неодмінно стане космонавтом, щоб мандрувати Всесвітом, або науковцем, щоб досліджувати космос, або ракетобудівником, щоб створювати ось такі дивовижні ракети. Врешті втома здолала його, і він заснув у кріслі. Тієї ж миті крісло трансформувалося у зручний диванчик, монітори знизили яскравість, а приємний електронний голос замугикав щось подібне до колискової.

«Комета Зірочка»

Автор: Аріна ДРОЗД
12 років, м. Дніпро

Жила-була маленька комета на ім'я Зірочка. Вона була дуже цікавою і мріяла про великі космічні пригоди. Щовечора, дивлячись на нічне небо, Зірочка заздрила яскравим зіркам. Вона мріяла світити так само яскраво та зігрівати цілі планети своїм теплом.

Одного разу, під час чергової космічної подорожі, Зірочка надто близько підлетіла до Сатурна. Його величезні кільця, що сяяли під сонячним промінням, зачарували комету. Вона так захопилася розгляданням кілець, що не помітила, як її маленьке ядро зачепилося за один із крижаних уламків. Зірочка зависла в кільцях Сатурна, не в змозі звільнитися.

Спочатку комета дуже засмутилася. Вона думала, що її космічна подорож закінчилася. Але потім вона помітила, що кільця Сатурна це цілий світ, сповнений дивовижних речей. Мільйони крижаних частинок, що сяють на сонці, створювали неймовірні візерунки. Зірочка почала вивчати їх, підлітала до кожної крижинки, розглядаючи її з усіх боків.

Зірочка провела у кільцях Сатурна багато часу. Вона вивчала крижані кристали, грала з сонячним промінням, і, навіть, потоваришувала з маленьким супутником Сатурна, який часто відвідував її. Супутник розповідав Зірочці про життя на Сатурні, про його величезні шторми та красиві північні сніва.

Одного разу, під час однієї зі своїх прогулянок кільцями, Зірочка потрапила на стару карту. Карта була складена давно, і її краї були трохи пошарпані. Але Зірочка спромоглася розібрати, що на карті був позначе-

ний шлях до далекої туманності. Ця туманність славилася тим, що у ній народжувалися нові зірки.

Серце Зірочки забилося сильніше. Можливо, саме там вона зможе здійснити свою мрію та стати справжньою зіркою? Вона показала карту своєму супутникові, і той вирішив допомогти їй. Разом вони почали шукати спосіб вибратися із кілець Сатурна і вирушити у далеку подорож.

Зірочка та її супутник довго розмірковували над тим, як їм вибратися. Карта вказувала напрям, але як їм подолати безліч крижаних уламків та небезпечних космічних штормів залишалося загадкою.

- Можливо, нам потрібно знайти космічний корабель? – запропонувала Зірочка.

- Гарна ідея! - погодився супутник. - Я чув, що іноді через кільця Сатурна пролітають космічні кораблі дослідників.

Вони розпочали свій пошук. Літаючи від одного кільця до іншого, уважно оглядали кожен крижаний уламок, сподіваючись знайти хоч якісь сліди цивілізації. І ось, їхнє терпіння було винагороджено! Серед крижаних брил вони виявили маленький, потертий космічний зонд.

Зонд був сильно пошкоджений, але його головний комп'ютер ще працював. Зірочка підключилася до комп'ютера та почала вивчати його дані. На її подив, вона знайшла старий запис про те, як пролетіти через кільця Сатурна. Запис був дуже старим і пошкодженим, але Зірочка змогла розшифрувати основні данні.

Зірочці та її супутнику вдалося успішно відремонтувати космічний зонд, та використовуючи отримані дані, прокласти новий курс до туманності. Вони залишили кільця Сатурна і вирушили в довгу подорож через космічний простір.

По дорозі мандрівники зустрічали безліч дивовижних космічних явищ: гігантські газові хмари, блискучі зірки і, навіть, чорні дірки, що поглинають все на своєму шляху. Зірочка з цікавістю спостерігала за тим, що відбувається, а її супутник ділився з нею своїми знаннями про космос.

Чим ближче вони підлітали до туманності, тим яскравішою вона ставала.

- Ой, мені зірочка в очі світить.

- Не хвилюйся це ж просто зірка.

Мільярди зірок світилися різнобарвними вогнями, створюючи неймовірне видовище. Зірочка відчувала, що наближається до своєї мрії.

Мандрівники все глибше занурювалися в туманність. Величезні хмари газу та пилу світилися яскравими квітами, створюючи ілюзію космічного міста. Нарешті вони досягли центру туманності. Там, посеред блискучої хмари, вони побачили щось дивовижне: величезний космічний вулкан, що вивергає потоки якоїсь речовини та світиться.

Зірочка зрозуміла, що це і є місце, де народжуються нові зірки. Вона

обережно наблизилася до вулкана і поринула в його вогняне серце. Там, під впливом неймовірної температури та тиску, ядро Зірочки почало змінюватися. Вона ставала все яскравішою і гарячішою, поступово перетворюючись на справжню зірку.

Супутник дивився на це диво із захопленням. Він був радий за свою подругу, яка нарешті здійснила свою мрію. Зірочка, ставши зіркою, озирнулася на свого вірного супутника. Вона подарувала йому теплий промінь світла і пообіцяла завжди пам'ятати про нього.

Супутник залишився в туманності, спостерігаючи за тим, як Зірочка яскраво сяє на нічному небі. Він знав, що вона світитиме мільйони років, освітлюючи шлях іншим космічним мандрівникам. А Зірочка, дивлячись на нескінченний космос, розуміла, що її пригоди лише починаються.

І так закінчилася історія комети Зірочки, яка стала зіркою

Космічні пригоди Андрійка

Автор: Олександр ЛИТВИНЮК
10 років, с. Глодоси, Кіровоградська обл.

Жив собі у маленькому містечку хлопчик Андрійко. Він був чемним, розумним та винахідливим. Того дня у Андрійка був день народження, йому виповнилося 10 років. Скуштувавши смачнючого маминого торта, він пішов до своєї кімнати.

- На добраніч, сину, - матуся обійняла його, поцілувала в щоку та поправила ковдру, - солодких тобі снів!

- На добраніч, мамо, - відповів Андрійко, міцно притиснув до себе руде кошеня Мартина і заплющив очі.

Хлопчик довго не міг заснути, все думав про сьогоднішній день. Святкувати довелося з мамою вдвох: однокласників батьки побоюлися відпускати, бо минулої ночі в містечку лунали вибухи, бабуся захворіла і не змогла приїхати; найкращий друг Артем вже півроку перебував з рідними за кордоном, а тато... Сльози потекли по щоках Андрійка, адже вже тривалий час не було жодних вістей від тата з фронту. Мартин, ніби відчуваючи сум свого господаря, замуркотів голосніше і під цю мелодію хлопчик поринув у сон.

Раптом якесь шарудіння та тихе схвильоване бурмотіння змусили Андрійка відкрити очі.

- Уставай! Уставай! – лунало десь біля вікна, - Швиденько вставай, у нас зовсім мало часу!

Андрійко сів на ліжку і почав оглядатися навколо: вікно було відчинене, на підвіконні щось мерехтіло неймовірно красивим сяйвом, а в кім-

наті стояв чудний чоловічок з величезними вухами та бенькатими очима.

- Ти хто? – запитав хлопчик.

- Мене звати Лютик, я з планети Андронімус і нам потрібно поспішати, бо буде пізно! – схвильовано прошепотів чоловічок.

- Що? З якої планети? Куди поспішати? – не міг нічого второпати Андрійко.

Чоловічок зітхнув і почав розповідати:

- Три роки тому, цього дня, 24 лютого з планети Флорелія перевозили найнебезпечнішого злочинця всіх часів і планет на довічне ув'язнення у склеп на планету Самотінус. Звали того злочинця Лють. Коли пролітали мимо планети Земля, закінчилося топливо, а резервні баки забули поставити. Космічний корабель розбився, а Лють вижила і ось якої біди вам тут наробила... Цілих три роки мудреці всіх планет розробляли план, як повернути Лють. Звісно ж, на планеті Андронімус живуть генії, ми створили корабель часу, який може повернути нас у минуле, щоб поставити баки з топливом на корабель. Але справа в тому, що зробити це може лише земний хлопчик, бо як тільки ми повертаємося в минуле, одразу забуваємо, чому туди прилетіли.

Андрійко розгублено кліпав:

- Чому саме я?

- Тому що нашій верховній жриці Мудралії приснилося, що допомогти може п'ятикласник, який проживає саме в цьому містечку на вулиці Перемоги, будинок 8, квартира 86. І до того ж, у тебе сьогодні день народження, ти завжди мріяв побувати в космосі. От тобі і подарунок! – посміхнувся Лютик. – Готовий?

- Так! – вигукнув Андрійко, піднявся з ліжка і почимчикував за Лютиком до космічного корабля. Рудий Мартин подався за ними.

Це була неймовірна подорож. Такої краси Андрійко ніколи не бачив: сотні яскравих різного розміру планет вони зустріли, безліч космічних кораблів блимали їм своїми ліхтарями, а скільки зірок! Хлопчик не встигав милуватися галактичними дивами. Усю дорогу Лютик повторював Андрійкові, де знаходяться баки і куди їх потрібно перенести.

І ось прилетіли. Планета Флорелія була неймовірно яскравою і дивовижною. Котик Мартин в захваті ганявся за метеликами, які постійно змінювали свій колір і розмір, його ніс і вуса були рожевими від пилку з ароматних квітів. От тільки Лютик все допитувався, чого вони сюди прилетіли.

Швиденько дійшовши до станції, Андрійко з Лютиком завантажили резервне топливо та подалися геть. До відльоту залишалось 20 хвилин...

Вранці Андрійко ледве міг розплющити очі. Мама вже двічі заходила до кімнати:

- Сину, прокидайся, запізнився до школи!

- До школи? – перепитав Андрійко. - А повітряна тривога? Немає?
  - Яка така повітряна тривога? – мама дивилася на нього здивовано, - Що це тобі вже приснилося? Ходи-но снідати, тато тебе відвезе.
  - Тато?!?! – вигукнув Андрійко і чимдуж вилетів з кімнати.
- На кухні сидів його тато, пив ранкову каву і листав новини у смартфоні.
- Ой, таточку! Як же я за тобою сумував! – хлопчик міцно-міцно притиснувся до батька, який розгублено посміхався.
  - Це, справді, був сон, - подумав Андрійко і ще міцніше притиснувся до татуса. А рудий Мартин сидів на підвіконні, задоволено муркотів і його вуса переливалися на сонечку ледь помітним рожевим відтінком...

Автор: Анастасія ПРУДОВСЬКА
15 років, м. Дніпро

У далекому куточку Всесвіту була планета, не схожа на жодну іншу — світ світла й чудесна під назвою Астра. Астра була місцем, де зірки були не просто далекими вогниками на небі, а охоронцями мудрості, шанованими людьми, які там жили. Сама планета тихо світилася від зоряного пилу, що падав з небес, як дощ, освітлюючи її річки, ліси та міста блідим сяйвом. У серці Астри стояв величний палац короля Альтаїра, правителя, відомого своєю мудрістю та мирним правлінням, і його єдиного сина, принца Оріона.

Оріон, хоч і любив його народ, був неспокійним. На відміну від інших князів сусідніх планет, які проводили свої дні в розкоші, серце і розум Оріона завжди тягнулися до зірок. Щоночі зі своєї вежі високо в палаці він дивився на нескінченне небо, відчуваючи тугу, яку не міг пояснити — прагнення зрозуміти таємниці, що лежали за сяючим горизонтом Астри.

З дитинства Оріон був зачарований легендами про Космічний ключ, стародавню та могутню реліквію, яка, як кажуть, зберігає мудрість цілого Всесвіту. Ходили чутки, що той, хто знайде Ключ, сам зможе розкрити таємниці зірок. Одні казали, що Ключ надає владу контролювати космос, а інші вважали, що це джерело просвітлення, призначене для тих, хто прагне знання, а не панування. Незважаючи на безліч історій, ніхто так і не знайшов Ключ, і багато хто відкинув це як міф.

Одного вечора, коли Оріон сидів біля свого вікна, а зірки мерехтіли над ним, як діаманти на чорному оксамиті, сталося щось надзвичайне. Сузір'я Ліри, яке завжди було знайомим супутником на нічному небі, почало світитися з інтенсивністю, якої він ніколи раніше не бачив. Його зіркове світло пульсувало, наче живе, і раптом зірки Ліри відірвалися від своїх позицій, закрутившись разом, утворивши блискучу фігуру — фігуру зі світла, що випромінює тепло й енергію.

Фігура спустилася з неба, зависла перед вежею Оріона. Це була жінка, повністю зроблена із зоряного пилу та світла, її форма мерехтіла, як самі зірки. Її очі тихо світилися, наповнені мудрістю всесвіту.

«Принц Оріон, — сказала фігура музичним і заспокійливим голосом, — я Ліра, зоряний охоронець. Я прийшла до вас, тому що настав час вам виконати своє призначення».

Оріон стояв, одночасно вражений і наляканий. «Моя доля? Що ти маєш на увазі?»

«Тебе вибрали», — сказала Ліра, її тіло засяяло ще яскравіше. «Вибраний для пошуку Космічного ключа. Це не легенда, принце. Він справжній і містить знання та мудрість Всесвіту. Але тільки той, хто має чисте серце,

той, хто шукає правду, а не силу, може знайти її. Це ти».

Серце Оріона забилося. Космічний ключ — він завжди мріяв знайти його, але знати, що він справжній, було майже приголомшливо. «Що мені робити?» — запитав він тремтячим голосом від хвилювання й страху.

Ліра ніжно посміхнулася. «Подорож буде довгою і важкою. Вас чекають випробування, які перевіряють вашу мужність, мудрість і ваше серце. Тільки пройшовши ці випробування, ви зможете дістатися до Ключа».

Не вагаючись, Оріон кивнув. «Я готовий. Я піду».

Ліра простягла руку, і миттєво обох підняли з вежі. Здавалося, що зірки вгорі кружляли й танцювали, злітаючи все вище й вище, залишаючи позаду палац, гори й саму Астру. Оріон відчув, як його тіло стає невагомим, оскільки вони рухаються швидше за світло, мандруючи всесвітом із швидкістю, яку він ніколи не уявляв. Зірки розпливалися в смугах світла, і цілі галактики проходили повз них миттєво. Туманності всіх кольорів кружляли навколо них, відкидаючи блискучі відтінки фіолетового, синього та червоного на темряву космосу.

Нарешті, після годин подорожі, здавалося, що вони прибули в місце, якого Оріон ніколи раніше не бачив — дивне царство, де зірки плавали в небі, як сяючі ліхтарі, завислі в нескінченному просторі мерехтливого пилу. Земля під ними була зроблена зі сріблястого каменю, гладенького й прохолодного на дотик, а повітря було наповнене тихим гулом енергії, схожим на тихий звук далекої музики.

«Це царство зірок», — сказала Ліра, коли вони приземлилися на сріблясту поверхню. «Тут вас чекає перше випробування».

Перш ніж Оріон встиг запитати, яким буде це випробування, земля почала тремтіти. З найбільшого астероїда вдалині виникла величезна фігура — гігант, повністю зроблений із космічної породи та сяючого світла. Його очі горіли, як сонця-близнюки, а голос його, коли він говорив, гримів, як грім по небу.

— Я — Талрос, Охоронець Перших Воріт, — прогримів велетень. «Пройти можуть тільки ті, чиє серце щире».

Оріон глибоко вдихнув, відчуваючи, як тягар моменту лягає на нього. «Я шукаю Космічний ключ не заради влади, а заради мудрості, яку він містить. Я хочу зрозуміти всесвіт, а не керувати ним».

Очі Талроса звузилися, коли він пронизливо дивився на Оріона. «Багато хто був переді мною, шукаючи Ключ з благородних причин. Мало хто довів свою спроможність. Шлях до Ключа не для слабко духих».

Помахом руки Талрос викликав у небо над ними масивну зоряну карту. Це був сліпучий лабіринт сяючих ліній і сузір'їв, кожне з яких звивалося в складній павутині світла. Карта охоплювала все небо, її шляхи були настільки численними й заплутаними, що здавалося, що неможливо орієнтуватися.

«Це Зоряний лабіринт», — сказав Талрос. «Щоб перевірити своє серце, ви повинні знайти свій шлях через нього. Обирайте свій шлях мудро, бо лише той, хто слідує істинному світлу своєї мети, знайде шлях».

Оріон кивнув, відчуваючи приплив рішучості. Він ступив вперед у Зоряний лабіринт, його очима оглядали незліченні шляхи перед ним. Деякі стежки сяяли яскраво, їхнє світло було сильним і рівним, а інші мерехтіли слабо, наче могли зникнути будь-якої миті.

«Пам'ятай, Оріоне, — пролунав у його розумі голос Ліри, — найсвітліший шлях не завжди є найвірнішим».

На першому перехресті Оріон завагався. Перед ним простяглися дві стежки — одна яскрава й пряма, друга — тьмяна й звивиста. Яскравий шлях здавався очевидним вибором, але щось глибоко всередині нього спонукало його вибрати тьмяніший, складніший шлях. Довірившись своєму чуттю, Оріон вибрав звивистий шлях.

Поки він йшов, лабіринт навколо нього рухався й змінювався. Зірки вгорі мерехтіли й тьмяніли, і часом здавалося, що шлях зовсім зникає, залишаючи його загубленим у величезному просторі. Але щоразу, коли він хитався, він заплющував очі й прислухався до тихого ритму свого серця, яке вело його вперед.

Минали години, а може, й дні — це неможливо було визначити в лабіринті зірок. Оріон зіткнувся з багатьма іншими перехрестями, кожне з яких випробовувало його рішучість. Часом світліші шляхи кликали його, пропонуючи, здавалося б, легший шлях вперед, але він пам'ятав слова Ліри й залишався вірним своїй меті. Поступово він почав усвідомлювати, що справжнє світло лабіринту полягало не в його яскравості, а в почутті, яке він йому давав — у відчутті мети, яке вело його крізь темряву.

Нарешті, після того, що було схоже на вічність пошуків, Оріон досяг центру лабіринту. Перед ним у повітрі ширяла єдина блискуча зірка, яка пульсувала життям. Він простягнув руку й торкнувся її, і в ту ж мить лабіринт розчинився, і він знову опинився на срібній платформі.

Талрос стояв перед ним, його масивна постать височіла над принцом. Але цього разу на його обличчі була посмішка. «Ти довів своє серце», — сказав Талрос теплим голосом. «Ви вибрали шлях істинної мети, навіть коли це було важко. Ви можете пройти».

Помахом руки Талрос відкрив портал мерехтливих світла. Оріон пройшов крізь нього, його серце прискорювалося, коли він вступив у наступний етап своєї подорожі.

Він з'явився на новому світі — планеті приголомшливої краси. Земля була вкрита пишними лісами, які виблискували зоряним пилом, а річки рідкого світла плавно текли долинами. Повітря було густе від гулу енергії, наче сама планета була жива. Угорі небо було наповнене падаючими зірками, їхні хвости залишали срібні та золоті сліди на небі.

«Це Стеллара», — сказала Ліра, коли вони йшли сяючим лісом. «Зачарована планета. Тут вас чекає другий суд».

Оріон дивувався красі планети, але коли вони йшли глибше в ліс, небо над ними потемніло. Зірки потьмяніли, холодний вітер пронісся між деревами. З тіні виринула постать — висока, царствена жінка в темних розвіяних мантиях, що клубочилися, як дим. Її очі сяяли крижаним світлом, а її присутність наповнювала повітря відчутним страхом.

«Королева туманностей», — прошепотіла Ліра з відтінком страху в голосі.

Королева ступила вперед, її темні мантиї клубилися навколо неї, як вусяки диму. — Отже, хлопець шукає Космічний ключ, — сказала вона плавним і небезпечним голосом. «Як передбачувано».

Оріон стояв на своєму, хоч серце калатало в грудях. «Ключ не для вас і не для мене. Він належить Всесвіту, щоб використовувати його для блага всіх».

Королева Туманностей засміялася холодним і різким голосом. «Ви справді в це вірите? Ключ — це сила, хлопче — сила керувати зірками, контролювати саму структуру космосу. Ви думаєте, що можете володіти нею назавжди?» Вона виплюнула це слово, як прокляття. «Всесвіт належить тим, хто достатньо сильний, щоб взяти його».

Оріон похитав головою. «Ключ — це не сила. Йдеться про розуміння».

Королева звузила очі. «Тоді ти дурень. Якщо ви не заберете владу, я заберу її у вас».

Рухом зап'ястка Королева Туманностей викликала бурю темної енергії, яка кружляла та тріщала блискавкою. Воно ринуло до Оріона, як хвиля руйнування. Але Ліра ступила вперед, її тіло яскраво сяяло, коли вона підняла щит світла навколо принца, блокуючи атаку.

— Послухай зірки, Оріоне, — тихо сказала Ліра. «Вони вас проведуть».

Оріон заплющив очі, закриваючи хаос навколо себе. Він зосередився на зірках, на тихому дзижчанні всесвіту, і в цій тиші він почув їхній шепіт. Зірки говорили про рівновагу, про гармонію між світлом і темрявою. Ключ не був зброєю чи знаряддям — це була мудрість побачити Всесвіт таким, яким він був насправді, у всій його складності та чудесах.

Розплющивши очі, Оріон заговорив упевнено. «Не тобі взяти ключ, Королево Туманностей. Воно належить зіркам, самому космосу. Ви не можете підкорити це своїй волі».

Обличчя королеви скривилося від люті. Вона знову кинулася, викликаючи ще більше темної енергії, але цього разу Оріон підняв руку. Промінь чистого зоряного світла вирвався з його долоні, зустрівши атаку королеви й розчинивши її в небутті. Сила зірок текла через нього не як зброя, а як сила рівноваги та гармонії.

Королева Туманностей люто скрикнула, коли її форма почала розплу-

туватися, розчиняючись у зоряному пилу. З останнім відчайдушним криком вона зникла на вітрі, залишивши по собі лише тишу.

Небо над Стелларою знову проясніло, і зірки відновили свій ніжний танець на небі. Оріон стояв на галявині, його серце було сповнене почуттям глибокого спокою. Друге випробування він пройшов — не через силу, а через розуміння.

Принц Оріон тихо стояв, відчуваючи тяжкість того, що щойно сталося. Не перемога наповнила його серце — це було щось глибше. Здавалося, що гармонія, яку він відчував із космосом, гула в його душі, як м'які акорди універсальної мелодії, яку могли почути лише ті, хто справді слухав.

«Ти пройшов друге випробування», — сказала Ліра, її голос світився від гордості. Вона знову з'явилася біля нього, її зоряна фігура кидала м'яке світло на пейзаж. «Але ваша подорож ще не завершена».

"Куди мені йти далі?" — спитав Оріон, його думка все ще поверталася від зустрічі з Королевою Туманностей.

Ліра підняла руку, і зоряний пил навколо них почав кружляти й зливатися у мерехтливий портал. «Третє й останнє випробування чекає в Серці Космосу, самому центрі Всесвіту. Мало хто коли-небудь подорожував туди, бо це місце, де час, простір і реальність згинаються і зливаються. Тільки ті, хто справді розуміють своє призначення може пережити його виклики».

Оріон рішуче кивнув. Він зайшов надто далеко, щоб тепер повернутися. «Я готовий».

Ліра тихо всміхнулася, хоча в її очах був смуток. «Знай це, Оріоне: останнє випробування перевірить не твою силу чи мудрість, а твоє серце. Тільки ті, хто чисті у своїх намірах, можуть досягнути Космічний ключ. Ти зіткнешся зі спокусами та ілюзіями, як ніколи раніше. Залишайся вірним собі, і у вас все вийде».

З вдячністю кивнувши, Оріон ступив у мерехтливий портал, і його знову перенесли через величезний космос. Зірки та галактики розпливалися навколо нього, подорожуючи з незбагненною швидкістю, сама тканина Всесвіту деформувалася й звивалася, коли вони наближалися до його серця.

Серце Космосу було схоже на те, що Оріон ніколи не бачив. Це було місце за межами уяви, де закони реальності, здавалося, розплутувалися та змінювалися з кожним подихом. Величезні туманності кружляли в усіх напрямках, відливаючи відтінки фіолетового, золотого й темно-червоного кольору на безкінечний горизонт. Величезні зірки пульсували, як б'ються серця, їхня енергія тріщала й мерехтіла в порожнечі. Але погляд Оріона привернув центр Серця — величезний, закручений вихор світла й енергії, одночасно прекрасний і жахливий.

Голос Ліри пролунав у його пам'яті. «Перед вами лежить останнє

випробування. Увійдіть у Космічний Вихор, і правда вашого серця відкриється».

Глибоко вдихнувши, Оріон ступив уперед, відчуваючи, як сила вихру з кожним кроком посилюється. Чим ближче він наближався, тим сильнішим ставало відчуття, ніби сама тканина його істоти втягувалася в серце самого всесвіту. А потім останнім кроком увійшов у вихор.

Спочатку була лише темрява — нескінченна порожнеча, де час і простір перестали існувати. Оріон плів у невагомості, його почуття були переповнені чистим небуттям, яке його оточувало. Але потім із темряви почувся голос. Воно було м'яким, знайомим і все ж сповненим тривожної сили.

«Принц Оріон».

Він обернувся, хоча під ним не було ні землі, ні напрямку в порожнечу. Здавалося, голос лунав звідусіль одночасно.

«Чому ви шукаєте Космічний ключ?»

Запитання лунало в його свідомості, зачіпаючи його найпотаємніші думки. Чому він тут опинився? Чому він вирушив у цю подорож? Так довго він вірив, що його рухала гонитва за мудрістю, але тепер, стоячи на прірві істини, він задавався питанням, чи є щось більше.

«Я шукаю Ключ, щоб зрозуміти всесвіт», — відповів Оріон невпевненим голосом.

"А ти?" — прошепотів голос уже ближче. «Чи ти шукаєш його заради влади, яку він пропонує? Влади керувати зірками, формувати долю космосу?»

Оріон відчув, як його пробіг холод. — Ні... я не хочу влади.

Раптом перед ним з'явився образ — ілюзія настільки реальна, що була майже відчутною. Це була Астра, його рідна планета, але змінилася. Міста були більші, величніші. Люди схилилися перед статуями його, свого царя, володаря космосу. Одним помахом руки Оріон міг формувати планети, наказувати зіркам рухатися за його бажанням. Він міг бути найбільшим правителем, якого коли-небудь знав всесвіт.

Це видіння сповнило його почуттям страху й спокуси. Він міг покласти край війнам, принести мир у галактику. Маючи таку силу, він міг забезпечити, щоб зірки завжди сяяли, щоб жодна темрява ніколи більше не торкнулася Астри чи будь-якого іншого світу.

«Ти міг би отримати це», — спокусливо прошепотів голос. «Вся мудрість і сила космосу. Ви можете навести порядок там, де панує хаос. Ви можете правити всесвітом як справедливий і доброзичливий король».

Оріон дивився на видіння, його серце калатало. Це було спокусливо — так спокусливо. Він мріяв зрозуміти зірки, але з Ключем він міг зробити набагато більше. Він міг би змінити сам Всесвіт.

Але потім у ньому зворушився спогад. Слова його батька, короля Аль-

таїра, лунали в його пам'яті: «Справжня мудрість походить не від влади чи контролю, а від розуміння та співчуття. Сила лідера вимірюється не його здатністю командувати, а його готовністю служити. »

Оріон заплющив очі, заспокоюючи свої думки. Видіння перед ним було прекрасним, але воно було брехнею. Всесвіт не потребував правителя. Воно потребувало опікунів — тих, хто прагнув зрозуміти, а не домінувати. Він прийшов сюди не для того, щоб претендувати на владу, а щоб навчитися, побачити космос таким, яким він був насправді.

«Я не прагну правити», — твердо сказав Оріон, його голос був рівним. «Я прагну лише зрозуміти. Космічний ключ не належить мені, щоб володіти ним як зброєю чи короною. Він належить зіркам і всесвіту, а не мені».

Видіння розбилося, розчинившись у зоряному пилу. Темрява розійшлася, і Оріон знову опинився в центрі Космічного вихру. Перед ним м'яко ширяв у повітрі Космічний ключ.

Це було не те, що він собі уявляв. Це не був грандіозний сяючий артефакт неймовірної сили. Натомість це був простий, делікатний предмет — маленький кристал, що пульсував м'яким, ніжним світлом. Оріон простягнув руку і взяв Ключ у свої руки, відчуваючи його тепло. У той момент він зрозумів — Ключ не був інструментом контролю. Це була посудина знання, мудрості, якою ділилися з тими, хто шукав правду.

Коли він тримав Ключ, вихор почав розчинятися, і Серце Космосу зникло. Оріон відчув, як його знову підняли, несли по зірках, коли всесвіт вітав його повернення.

Коли Оріон повернувся в Астру, він уже не був тим неспокійним принцом, який колись дивився на зірки, прагнучи відповідей. Він знайшов те, чого шукав — не силу, а мудрість. Космічний Ключ навчив його, що справжня сила Всесвіту полягає не в управлінні ним, а в розумінні його краси, складності та балансу.

Король Альтаїр зустрів свого сина з розпростертими обіймами, і жителі Астри зраділи. Але Оріон більше не прагнув бути королем. Натомість він став охоронцем зірок, ділячись здобутою мудрістю з усіма, хто хотів слухати. Він навчив людей Астри жити в гармонії з космосом, поважати крихку рівновагу Всесвіту та прагнути знання над силою.

І ось під вічним світлом зірок принц Оріон став легендою. Не як правитель чи завойовник, а як провідник — маяк мудрості у всесвіті, сповненому чудес і таємниць. Зірки над Астрою сяяли яскравіше, ніж будь-коли, а Космічний ключ залишався в безпеці, символ нескінченної мудрості всесвіту, довірений тим, хто шукав істини та розуміння.

І зірки у своєму мовчазному, вічному танці шепотіли казку про Зоряного Принца для всіх, хто хотів їх слухати.

Кінець!

"Космічні Війська"

Автор: Віктор ДОБРОВ

15 років, м. Энергодар, Запорізька обл.

Пам'яті загиблих українських захисників присвячується...

Сірі хмари плывуть в блакитному небі, ховаючи сонечко. Осінній дощ починає накрапати, стаючи все сильнішим. Хлопці в окопах починають ретельніше кутатись у свою форму, намагаючись хоч якось зігрітись.

Втомлений командир вже вкотре інструктує своїх підлеглих з приводу наступної військової операції. Він знає, що це дуже небезпечно, адже ворог знаходиться дуже близько від їхньої позиції. Але наказ є наказ, тому єдине, що від нього залежить зараз – якнайкраще підготувати хлопців і чекати на них, живих і здорових.

Останні приготування зроблено, молоді солдати ідуть в наступ. В саму пашу до ворога, щоб визволити рідну землю, щоб їхні діти жили в мирі, не були рабами. Сантиметр за сантиметром, не маючи страху в душі та жалю до ворога, щедро поливаючи чорнозем власною кров'ю, ціною свого здоров'я та життя.

Вибух. Ще один вибух, а потім тиша. Тиша до дзвону у вухах...

– Де я? Чому тут немає нікого? Де мої побратими? – перелякано запитав молодий солдат.

– Все добре, Савелію, – відповів йому привабливий усміхнений юнак в гарному цивільному костюмі, але з військовим шевроном повітряних сил України.

– Ти знаєш моє ім'я? Ну тоді й ти представся і поясни нарешті, де я.

– Мене звуть Андрій, позивний «Сокіл». Ти на Планеті Воїнів Світа, в Космосі, у вічності, в іншому вимірі, називай, як тобі зручно.

– То я помер? Мене вже немає, значить той бій і той вибух стали останніми для мене.

– Ні, Савелію, ти не помер. Хоча твоє тіло неживе, але душа тепер житиме вічно у Всесвіті.

– Тут так гарно: прохолодно, тихо, спокійно, скрізь мерехтять зорі, пролітають метеорити, кружляють комети, краса нашої Галактики просто за-ворожує!.. Але як я міг потрапити в таке місце, в рай? Мені довелося вбивати ворогів на полі бою, проливати кров, це ж смертельний гріх. Хіба тут моє місце?

– Захищати Батьківщину – не гріх! Гріх – це піти війною на беззбройну сусідню країну, грабувати, вбивати, цілити ракетами у дитячі садки та пологові будинки, лікарні, житлові будинки. Ти ж боровся зі злом на землі, з ворогом, з самим дияволом, пролив кров і віддав найбільшу

цінність – своє життя заради свободи нових поколінь. Тому й потрапив на цю Планету Воїнів Світла.

– А куди потрапляють наші вороги після смерті? На Планету, подібну цій?

– Е ні, хлопче, рабів до раю не пускають. Їм місце на Планеті Пекла!

– Але Андрію, я не міг загинути! Я мав повернутися з перемогою у своє рідне місто, мене там чекає дружина, мама з молодшим братиком та бабуся, – сумно промовив Савелій.

– Не турбуйся, хлопче, скоро Перемога буде за нами, всі окуповані мі-ста стануть вільними, визволимо та відбудуємо все. А ось твоя душа – жива, і тебе чекає нова місія. Що стосується рідних, то ти завжди будеш поряд з ними.

– Але як? Я тепер мертвий, невидимий, мій дух безтілесний, ми в Космосі, серед хмар, зірок та порожнечі Галактики.

– О, не журися за тіло! Ти будеш поряд з братом вільним вітром, зможеш зігріти кохану сонячним промінням, торкнутися маминого волосся краплиною теплого дощу, сісти на натруджені бабусині руки найгарнішою сніжинкою. Щоночі, дивлячись у небо, твої рідні бачитимуть найяскравішу зірку і вони зрозуміють, що це ти спостерігаєш за ними, допомагаєш і оберігаєш, завжди будеш поряд з рідними.

– Дякую, тепер я все розумію. Моє життя стане зовсім іншим. А про яку місію ти говорив?

– Ми були звичайними людьми, мали безліч планів і мрій, але війна змінила наші життя. Довелося взяти в руки зброю і рятувати рідну землю від ворожого ярма. Не маючи тіла, ми все одно залишаємось Воїнами Світла, Воїнами Добра і нам треба прийти на поміч нашим побратимам і наблизити Перемогу України! Я вже обрав свій фах – допомагати пілотам пильнувати повітряний простір нашої держави. Засліплю російських солдат яскравим метеоритом, наведу дощ та грозу на ворожий літак, сплутаю лихі плани, відправлю ракету назад, звідки вилетіла.

– Тоді я буду допомагати своєму підрозділу, де ніс службу. Останнє, що я пам'ятаю – наказ, який я не виконав.

– Ні, ти виконав наказ командира. Ти затулив собою побратимів, коли був обстріл, і врятував їх. Хлопці вижили, але тебе було смертельно поранено. Тому тепер ти тут, у Космічних Військах.

– Ну що ж, значить ще послужимо Батьківщині, але тепер в Космічних Військах! А які ще планети існують тут, у Всесвіті?

– Ось тут – Планета Янголів, – на ній живуть діти, вбиті російськими окупантами. – Андрій враз спохмурнів. – Ти знаєш, там живуть цілі родини, є навіть новонароджені немовлята. Діти просто спали у своїх ліжках, обіймаючи улюблені іграшки, бачили яскраві сни, але їхнє життя враз обірвалось через цю кляту війну. Поряд Планета Вбитих Тварин, Плане-

та Зруйнованих Будинків, Планета Знищених Міст, Планета Підірваних Мостів, Планета Отруєних Річок, Планета Підірваного Водосховища, Планета Закатованих Солдат і ба-гато інших... Все це зробили окупанти з нашою рідною землею.

– Скільки, смертей, горя і болю людського довелося зазнати нашому народу!.. Але ж у Всесвіті нічого не зникає безслідно! Як ти вважаєш, а чи буде колись в нашій Галактиці Планета Каяття для росіян?

– Не впевнений, Савелію... Зате я точно знаю, що скоро з'явиться Пла-нета Перемоги, Планета Відродження, Планета Миру, Планета Відбудованих Міст, Планета Щасливого Дитинства, Планета Рідних Людей, Планета Поса-джених Лісів, Планета Урожаю, Планета Науки, Планета Економічного Від-родження, Планета Якісної Освіти, Планета Добробуту, Планета Довголіття, Планета Радості та Щастя – і все це буде в нашій рідній Україні на Планеті Земля! Тому нумо до роботи, Савелію, наближати нашу Перемогу! Будемо бити ворога навіть після нашої смерті заради життя майбутніх поколінь...

Командир уважно вдивляється в темряву, тримаючи зброю, стоїть на ва-рті, оберігаючи сон своїх солдат. «Спіть, синочки, спіть, мої рідні. Я повартую, а ви відпочиньте гарненько. Завтра буде новий день. Ми стане-мо на день ближче до нашої Перемоги!»

На небі яскраво мерехтять зорі, ніби хочуть щось сказати та огорнути своїм саявом всю Землю України...

Коли Земні Воїни відпочивають, тоді Космічні Війська виходять на завдання...

"Вибір"

Автор: Дар'я ЯРЕМЕНКО
15 років, смт. Летичів, Хмельницька обл.

Засновано на реальних подіях. Усі імена змінено, будь-які співпадін-ня є випадковими.

– Мам, ну хоч сьогодні давай у коридорі посидимо - спросоння бур-моче 9-річний Дмитро. Йому от-от має виповнитися 10. - Я не хочу йти в сховище, там смердить. - Хлопчик вовтузиться на ліжку, але не поспі-шає розплющувати очі. На дворі дуже рання весна, на годиннику - ніч.

– Вставай, юначе, у нас обмаль часу. -

Незнайомий грубий голос змусив Дмитра розплющити очі і навіть зірватися з ліжка.

– Хто тут? - злякано запитав хлопчик. Очі пристосувалися до темряви. Але замість когось із батьків він побачив двох істот: високих, аж занадто, та дуже худих. Вони мали сірий колір шкіри та два чорних ока, що були розташовані на лобі.

– Хто ви такі? Що вам потрібно? – запитав Діма.

– У нас обмаль часу, тому уважно слухай. Тобі потрібно піти з нами, – сказав інопланетянин, що стояв біля ліжка. Інший стояв біля стіни.

– Нащо? Я нікуди не піду! Хто ви такі? - Діма почав плакати та звати маму.

– Не галасуй! Тебе все одно ніхто не чує. Ми сповільнили рух часової петлі на 18 хвилин 21 секунду. Потім у цей будинок буде “приліт”. Майже ніхто не виживе, включаючи твоїх батьків. Ми прилетіли за тобою з іншої планети. У тебе дуже важлива місія у нашому світі, якщо зараз ти не підеш із нами, то теж загинеш.

– Що за нісенітниця, де мої батьки? Я нікуди не піду. - Дмитро ошелешено кліпав, але очима провів по годиннику, у якого секундна стрілка рухалася у п'ять разів повільніше звичного.

– Нам наказано доставити лише тебе.

Ми не в змоззі змінити події, принаймні, це не в наших інтересах. Не ми обираємо кого брати, кого ні. Ми виконувачі. - Спокійно відповів інший прибулець, який до цього не втручався у розмову.

– Що? Як так? А мої батьки? Мої сестрички? Мої друзі? Вони ж іще діти? - Діма сипав запитаннями, мов горохом.

– Ми маємо мету та ціль. Ціль - це ти, а наша мета набагато глибша та потребує забагато часу та підготовки.

– Але чому?

– У нас занадто мало часу, щоб вдаватися в подробиці. Через декілька хвилин із цього місця зостанеться лише купа металобрухту. До того ж не нам тобі усе пояснювати. Ти маєш зробити вибір: або ти ідеш із нами і виконуєш своє призначення, або ти загинеш разом із усіма - відповів прибулець, що стояв біля ліжка.

– Як на мене, дурна смерть, в порівнянні із тим, що ти зможеш багато чого змінити. Але згодом. На все свій час - додав інший.

– Я не піду без сестер - рішучіше сказав Дмитро. - Єви і Злати - додав після паузи.

– Виключено - перебила його істота, помітно нервуючи.

– Значить так, по-вашому, я і так маю загинути, тому втрачати мені нічого. А ви, мої інопланетні “не” друзі, мабуть, добряче отримаєте, якщо не доставите мене, для вашої якоїсь там місії. Тому у вас є вибір: або я іду разом із сестрами, або загину.

Інопланетні істоти не очікували такого спротиву. Вони переглянулися.

– Лише Єву. Із найменшою не буде кому панькатися.

Хлопчику було дуже боляче та страшно. Але його батьки - військові, які "бачили" війну з середини. Тато його вчив бути сильним, оберегати сестричок, а війна змусила бути мужнім та приймати не дитячі рішення. Батько час-від-часу розповідав Дмитрику "військові оповідки" (як він їх називав). Розповіді тата були важкими, часом, трагічними, але той наче готував його морально до того, що колись доведеться стати як герой однієї із них. Якось він сказав: "Часом ми не можемо вирішити ситуацію так як хочеться нам. Тоді треба аналізувати та приймати рішення. Рішення, які даються дорогою ціною, але має значення лише кінцевий результат. Інколи доводиться відступити, щоб відносно перемогти."

Дмитрик стояв перед таким вибором.

– Згоден, – видихнув. Він і справді не знав, що робити із 7-ми місячною сестричкою. Він не знав куди вирушає і що має робити. – А як же наші з Єврою тіла? Якщо їх не знайдуть рятувальники, то буде безліч запитань?

– Не буде - спокійно відповів один із прибульців. - Поглянь на своє ліжко.

Дмитро опустил очі і побачив своє тіло, яке сумирно спало. На його устах застигла безпосередня дитяча посмішка. Посмішка, якої у нього більше ніколи не буде.

– Усе буде по-справжньому. Нам не потрібні ваші тіла. А зараз нам уже час. Залишилося менше п'яти хвилин.

Діма пішов до ліжка сестри й обережно почав будити.

– Єва, вставай, нам потрібно йти, – тихо сказав Діма, коли сестра сіла та стала протирати очі від сну.

– А мама та папа? – Єва притисла до грудей свого плюшевого ведмедика.

– Вони... Вони уже чекають нас на дворі, вставай – швидко вигадав Діма та узяв сестричку за руку.

Брат та сестра ще раз подивилися на власні тіла. На схвильований погляд сестри брат відповів лише посмішкою.

2 березня 2024 року 00:28 до ...

Маленька ручка притискала до маленького тіла плюшевого ведмедика, а сама дівчинка притискала до старшого брата, ховаючись за того, як за щит. Єва стояла за братом та зі сльозами на очах дивилася на те, як за секунду їх дім перетворився у руїну, як з'їхалися машини, як працювали рятувальники... Як виносили їх тіла...

Діма дивився на це усе з серйозним обличчям та не смів пустити сльозу, оскільки не хотів, щоб сестра бачила його сльози. Сестра, яка пригорталася та ховалася за нього, відтепер єдина близька його душа. У серці хлопчика зародилося бажання помсти.

– Нам час, – сказав інопланетянин.

– У мене лише одне прохання до вас. Я хочу помсти... Помститися за кожне втрачене життя невинної душі людської, за кожен зруйнований будинок, за кожен клапчик моєї землі... – Діма говорив, як дорослий чоловік. Він зробив той вибір, про який казав батько.

Після цих слів інопланетяни разом із двома врятованими душами зникли...

“В ніч на 2 березня російські військові атакували місто Одеса ударними безпілотниками типу "Shahed-136". Один із дронів влучив у 9-поверховий житловий будинок Пересипського району міста, частина під'їзду з 18 квартир зруйнована повністю, пошкоджено ще 36 квартир.

Атака росіян забрала життя цілої сім'ї військових: 36-річної Тетяни й 40-річного Олега Кравців та їхніх трьох дітей: семимісячної Лізи, 8-річної Злати та 9-річного Сергія. В живих з родини залишився старший син Володимир, який в момент атаки був у бабусі в іншому населеному пункті.”

Перша книга - "Космічні маги"

ДИПЛОМ

Автор: Микита ГОРБАНЬ

15 років, м. Кам'янське, Дніпропетровська обл.

Розділ I. Перше знайомство.

***

Я сидів у кріслі, грав на комп'ютері, повільно розжовуючи чергову цукерку.

Нудно...

В цю ж секунду на екрані мого компа вискочило якесь повідомлення. Подумав, що чергова реклама, але робити все одно було нічого. Вирішив натиснути.... як раптом... все почало світитися і мерехтіти. Мене поволі почало кудись засмоктувати. І раптом усе затихло.

Я гадав, що все це мені привиділося, бо були у мене іноді напади дуже незвичайного приливу фантазії. Але... все було реально. Я ж не міг збожеволіти? Правда? Щойно я подумав, що все минуло і турбуватися більше нема про що, як уся квартира почала сяяти і переливатися. Моє друге “я” нашіптувало, що у мене знову “глюки” ... бац...і через портал комп'ютера я опинився в якомусь невідомому місці.

Очі так широко розплющились, що повікам було боляче. Рухи мої повільні. Вуха не чують. Що відбувається? Що зі мною? Де я? Так...озираюся...боляче дивитися...Картинки перед очима незвичні...Розумію: я не на Землі. Але де? Що я там з астрономії пам'ятаю? Мало що...Ото ж,

потрібно було вчитися!!! Знову тру очі...Озираюся... Роблю висновки, що опинився на якійсь незрозумілій планеті. Раптом бачу силует дівчини... Овва...Я тут не один...Мені стає легше...

***

– Хм... Блін, я знову нічого не розумію... Ну чому я така дурна?– мурмотіла вона ледь чутно, щось перебираючи тоненькими пальцями.

– Не бійся, це властиво практично всім жителям Землі, – промовив я, повільно підходячи до дівчини.

– Навіщо ж так лякати? – підстрибнула вона чи то від подиву, чи то зі страху.

– Це не я тебе налякав, ти сама злякалася, а я просто підійшов...– почав було я говорити, але вона мене перебила.

– Ти щось хотів? – нервово запитала вона, ховаючи за спину якийсь яскравий мішечок.

– Так, хотів дізнатися, де це я опинився? – підійшовши до неї майже впритул, запитав я.

– Ти що головою вдарився? Чи просто прикидаєшся? – з насмішкою запитала вона.

– На жаль, ні. Я справді хотів дізнатися, де я? – уже більш наполегливо сказав я, міркуючи, де б мені присісти, бо я таки добряче втопився.

– Ну як де? – запитала вона, починаючи щось підозрювати.

– Я живу, принаймні жив, на планеті Земля, грався собі, потім побачив дивні картинки на екрані свого комп'ютера, а зараз не розумію, де знаходжуся.

Вона на секунду замовкла, щось обдумуючи. Блін, схоже цей діалог надовго... Тож треба знайти місце присісти. Тільки я про це подумав, як вона почала мені відповідати.

– Що? Земля, анімації, комп'ютер що ти взагалі маєш на увазі?

– Ну добре, скажи, як називається наша з тобою планета? – здається, я придумав хитрий план, як вивідати своє місцезнаходження...

– Планета T-18-C-567.

– А нормальну назву можна?

– В сенсі...Це ж і є назва нашої планети. Чого ти ще від мене хочеш? І взагалі, не заважай мені далі практикуватися!

– Практикуватися в чому?

– Ну як у чому, у магії, звісно ж. А в чому ж іще?

– Магії? Тут ще й магія якась? Ти ще скажи, що у вас тут є бойова система, космічні кораблі і всяка інша нісенітниця.

Перед моїми очима почав з'являтися текст.

Увага! Вас було обрано для виконання спеціального завдання! Ваша мета *помилка*. Ваші здібності: *невідомі*. Удачі!

- Жесть. Ні реально, це вже не смішно! Що взагалі тут відбувається?
- Як це що? Тепер ти член Альянсу!
- Якого в біса Альянсу?
- Тільки не кажи, що ти взагалі нічого не знаєш про наш світ? Я сподіваюся, ти хоч щось знаєш про “статус”.
- Який ще статус?
- Просто скажи слово “статус”!
- Статус. Перед очима з’явилася інформація.

<p>Ім’я: Андрій Титул: Покликаний Рівень: 1 Характеристики: Фізична сила: 10 Магічна сила: 15 Витривалість: 15 Спритність: 10 Сприйняття: 12 Вільні очки: 10</p>	<p>Здібності: Заперечує реальність (унікає). Прискорення розвитку (від титулу «покликаний»).</p> <p>Навички: Володіння іносвітніми технологіями: 2 рівень (новачок)</p>
---	---

Розділ II. Усвідомленіший за реальність

Поки я приходив до тями, моя нова подруга, ім’я якої я досі не знаю, знову почала займатися якоюсь нісенітницею.

– Послухай, жінко, а нічого, що я вже пів години лежу на землі, – піднімаючись на ноги, промовив я.

– А мені яке діло до тебе? – продовжила займатися своїми справами ця блондинка.

– Ем... Ну хоча б допомогу запропонувати, чи у вас тут не прийнято допомагати комусь?

– А навіщо? Ти он і сам оклигав, без моєї допомоги, і взагалі, відстань від мене.

Ні, так справа не піде. Мені потрібен тут хоч якийсь провідник, а то я загнуся в цьому... світі? Тож підсумуємо:

1. Я – звичайна людина з планети Земля.

2. Мене занесло в якийсь інший світ.

3. Біля мене вкрай небалакуча дівчина. І якась Система, про яку я поки що нічого не знаю.

Що нам потрібно? Гарне запитання. По-перше, потоваришувати з цією “сором’язливою”. По-друге, знайти провіант. По-третє, якщо вийде,

знайти дорогу назад.

Отже, пункт перший: шукаємо відповідь... Відповідь не знайдено. Блін, схоже, час починати думати.

– Гей блондинко, може тобі чимось допомогти, а ти мені скажеш, як мені повернутися назад у мій світ? – промовив я, сподіваючись на позитивну відповідь.

– Якщо ти ще хоч раз мене зачепиш, я кину в тебе вогняну кулю.

– Ну будь ласка, – сказав я, заздалегідь готуючись до ухилення, і, схоже, не даремно. Наступної секунди в мене полетіла якась подоба чи то вогняної кульки, чи то м'ячика. Після чого послідувала фраза:

– Задовбав. Не знаю я, як тобі повернутися, – вже менш агресивно відповіла дівчина.

– А хто знає? – я трохи підрозслабився, але все одно був на сторожі.

– Слухай, ти мені вже добряче набрид. Давай так – я тебе проведу в місто, а ти від мене відчепишся, йде?

Ні, ну пропозиція, звісно, приваблива, але як я там знайду хоч когось, хто може знати, як мені повернутися додому? Ось у чому питання. Обміркувавши всі варіанти, я вирішив прийняти її пропозицію.

Розділ III. Знайомство з “цим світом”

Коли я сказав своїй подрузі, що згоден на її пропозицію, вона начебто навіть трохи повеселішала і з радісним обличчям сказала, щоб я йшов за нею. І ось ми вже йдемо безкрайньою пустелею. Без води, їжі та будь-яких інших зручностей, якщо в цьому світі такі взагалі є. У якийсь момент моє терпіння увірвалося.

– І довго нам ще йти? – проходячи черговий сірий камінь, запитав я.

– Маємо скоро прийти – відповіла вона. – До речі, а як ти там казав тебе до нас занесло?

– Ну сидів, грав у комп, гортав різні сайти, і на екрані вискочило повідомлення, вирішив натиснути, бо робити було зовсім нічого, і ось я вже тут.

– А що це таке, ваш комп? – з цікавістю запитала вона, перестрибуючи чергову ямку.

– Нуу, як би тобі це простіше пояснити?.. Це така магічна штучка, за допомогою якої можна знаходити різну інформацію, розважатися і заробляти. А до речі, я зовсім забув запитати, як тебе звати?

– Ха-ха, ти реально вирішив запитати це зараз? Амелія де ла Кріста мене звати, а тебе?

– Андрій... Просто Андрій. А тепер ти можеш розповісти мені про ваш світ?

– Добре.

І вона почала розповідь...

– Наша планета, як ти вже чув, називається T-18-C-567. Вона вважається

ся середньою за розміром. Основна її роль полягає в тому, щоб навчати нових воїнів, магів та чародіїв, які можуть подолати все зло у Всесвіті. Взагалі в нас у “світі”, як ти це назвав, дуже багато планет, галактик і інших космічно-магічних тіл. Для пересування у часі і просторі в нас є багато пристосувань, кожне з яких має свій клас. Всі вони розподіляються на дві категорії: бойові та цивільні. Також вони поділяються за розміром. Легкі кораблі: доставщик, ремонтник, москітний флот, перехоплювач і легкий крейсер. Середні кораблі: крейсери, фрегати, авіаносці. Великі кораблі: лінкори, кораблі-носії. Гіганти: легкі дредноути, поглиначі зірок і секретне озброєння Імперії.

Так само у нас є безліч рас, кожна з яких по-своєму унікальна. Ельфи в основному живуть на планетах лісового типу. Вони мають дуже сильну витривалість, “довгожителність” і хороші технології. Хорхи живуть на печерних планетах. У кожного з них є здібності, спрямовані на тривалий бій. Одна з яких здатність “берсерк”, проте технології у них кульгають. Гноми ж мешкають на планетах з великою кількістю копалин. Ця раса характерна маленьким зростом і одними з найкращих технологій. Дракони, як і люди, мешкають на планетах практично всіх класів і категорій. Дракони – раса, яка має дуже багато плюсів і всього лише один недолік – вона практично не має технологій, проте їхня здатність літати, чудова броня у вигляді луски і прекрасна здатність до адаптації в екстремальних умовах роблять їх дуже небезпечною расою. І насамкінець... людська раса... Має одні з найкращих технологій. А велика чисельність їхньої раси дає їм велику перевагу над усіма іншими расами.

– Ну, напевно, на цьому все, – сказала Амелія, після чого “запитально” подивилася на мене.

– Спасибі, стало хоч трохи ясніше.

– Ми прийшли, – промовила Амелія і почала потихеньку сповільнювати свої кроки.

Розділ IV. Знайомство з космічною магією.

Ми нарешті прийшли в місто.

– Так, звісно, не надто то й людно, – сказав я, повільно йдучи слідом за Амелією.

– Тут завжди так, – сказала вона, щось шукаючи очима.

– Скоро вже приїдемо? – уже втомившись, сказав я.

– Скоро, знайдемо якийсь зоретель, там і зупинимось, – сповільнюючи крок, промовила дівчина.

Хвилин за 15 ми все ж знайшли, як виявилось, звичайнісінький наш мотель. Від Амелії я дізнався, що в цьому світі валютою вважаються золоті монети. Для порівняння, якщо в нашому світі буханець хліба коштував 20 гривень, то тут

1 золоту. Звісно, ціни в цьому “світі” просто величезні. Чи це норма?

Хто його знає. Але за наш номер Амелія віддала 15 золотих монет за добовий відпочинок.

– Грабіж, – констатував я, відчиняючи ключем двері нашого номера.

– Тут усе так дорого, все ж таки столиця. Давай уже лягати спати, я дуже втомилася.

– Згоден..., – подумав я, повільно провалюючись у сон.

Наступного ранку Амелія одразу захотіла мене кудись потягнути, однак я сказав, що без повноцінного сніданку нікуди не піду. Вона намагалася мене перекопати, мовляв, там буде весело і таке інше, але я все ж наполіг на своєму. Взагалі, я так і не зрозумів чому, вона не пішла від мене, коли ми прийшли, але раз не пішла, то, мабуть, або не час, або просто не захотіла. Так ось ця скажена блондинка, все ж дочекалася, коли я закінчу свою трапезу, і відразу ж мене кудись повела. Куди точно, я сказати не міг, але, міг сказати одне – мені це точно не сподобається (бо якщо ця витівка сподобалася, нашій божевільній, то “нормальною” ця витівка точно не могла бути).

***

З моменту як я доїв, минуло приблизно хвилин 30 нашого земного часу, і ми кудись прийшли. Це була якась подоба чи то поля, чи то полігону, цього я так і не зрозумів, проте з виразу обличчя Амелії, зрозумів одне – мені буде зле, дуже зле.

Зупинилися ми десь на середині цього поля і білявка сказала, що я можу починати розкладати свої речі, бо ми прийшли сюди надовго.

– Ну що, готовий вчити закони магії? – запитала мене Амелія.

– Магії? – дуже здивувався я.

– Ну а ти думав, навіщо ми сюди прийшли, щоб копати чи що?

– Ну не знаю, але на магію я точно не розраховував, – починаючи усвідомлювати всю серйозність її слів, відповів я.

– Почнемо? – уже в передчутті чогось грандіозного, запитала дівчина.

– Ну, а мені, хіба, є куди діватися? – уже ні на що не сподіваючись, запитав я.

– Ні, нікуди, – з цілковитою готовністю сказала дівчина і почала щось готувати.

Зі слів Амелії, я зрозумів, що магія поділяється на 2 типи і на кілька стихій. Людина є схильна з народження до тієї чи іншої стихії. Загалом їх 7: вогонь, вода, земля, вітер, темрява, світло і бар'єр. Найрідкісніші стихії – це темрява, світло і бар'єр. Про стихію бар'єру Амелії відомо найменше. Тепер про типи магії. Вони, своєю чергою, розподіляються на ту, яку потрібно промовляти, і ту, яку можна застосовувати без слів. Здебільшого безмовна магія застосовується як пасивна здатність, прикладом якої є, скажімо, невидимість або слабке посилення фізичної чи магичної сили. Другий тип, навпаки, застосовується тільки за допомогою слів і є силь-

нішим, потужнішим і більш витратним (у плані мани). Дізнатися слова для застосування можна в різних сувоях, старих документах або просто в інших магічних істот. Сила закляття безпосередньо залежить від сили заклинателя. При чому враховується саме магічна сила, а не фізична або ще щось, щоб то не було. До речі, щодо цієї самої «мани», мана – це речовина, яку генерує і відновлює сама душа, під час сну, релаксу або будь-якого ще відпочинку. Якщо ж витратити занадто багато мани, можна відчувати слабкість, нудоту або навіть померти.

У підсумку дня:

1) я дуже втопився через сильне виснаження мани (як сказала Амелія, мана може витрачатися швидше, якщо заклинання вивчаєш уперше або заклинатель дуже невмілий);

2) отримав нові здібності ще й рівень підвищив.

Клас!!! Тепер я маю Статус “Космічного мага”

<p>Ім'я: Андрій Титул: Здібний Рівень: 4 Характеристики: Фізична сила: 12 Магічна сила: 24 Витривалість: 18 Спритність: 14 Сприйняття: 12 Вільні очки: 15</p>	<p>Здібності: Заперечує реальність (уник, від титулу «Покликаний»). Прискорення розвитку (від титулу «покликаний»). Вогняна куля Навички: Володіння іносвітними технологіями: 19 рівень (підмайстер) Володіння магічними здібностями: 3 рівень (здібний учень)</p>
---	--

Друга книга - "Операція Метаморфоза"

Розділ V. Бійці “Метаморфози”.

“Тренування” тривали ще впродовж тижня, чи більше. Я вже перестав рахувати, але за цей час я встиг ще трохи підкачатися і трохи звикнути до нового світу, і нового “режиму”.

– Новий день, нові пригоди, – шойно прокинувшись, подумав я.

– Вставай уже, сонечко, – сказала Амелія і почала кудись збиратися.

– А ти куди це? – повільно піднімаючись, запитав я.

– Скоро повернуся.

Хм... Дивно, але гаразд, мені ж краще. Ніхто не дошкулятиме постійними тренуваннями. Так-с, гаразд, спершу треба просто встати й одягнутися. Так, це є. Що далі? Точно... сніданок! Тааак, а щоб мені перекусити

на сніданок? Дилема. Омлет, хліб із ковбаскою або взагалі салатик. Чи не снідати взагалі?..

***

Так раз поснідав, то можна й перевірити Амелію, раптом повернулася. Чи не потрібно?... Поки я думав, до мене зайшла Амелія, а за нею ще якісь істоти різної расової приналежності.

– Ендрю(так тепер вона мене називала), познайомся, це учасники космічної групи “Метаморфоза”, – сказала Амелія, заводячи до моєї кімнати дедалі більше народу.

– Я Орм ріле Несто, – сказав найбільший із них.

– Мене звати Енціо Делавере, – відгукнувся, чи то дракон, чи то драконід.

– А я... Ріна світу Ніф, – дуже невпевнено сказала остання учасниця загону.

– Так-с, і що мені робити з цією інформацією, – повільно оглядаючи кожного з тих, хто представився, запитав я.

– Ну як що, оглянути і сказати свій вердикт, – відповіла дівчина.

– Ну оглянув, і що мені з цього? – запитав я, досі не розуміючи, що тут відбувається.

– Тепер, ти маєш сказати чи годяться вони до нас у загін.

– А навіщо нам загін?

– Ти ж хотів повернутися додому? – запитала дівчина, хоча й так була впевнена у своїй правоті. – Можливо, на інших планетах, хтось про це щось знає.

– А вони нам навіщо, в такому разі? – все одно не розуміючи, відповів я.

– Просто для того, щоб подорожувати планетами, нам потрібен корабель хоча б класу “легкий крейсер” або фрегат. А отримати їх можна тільки якщо в загоні є щонайменше 20 осіб, – пояснила мені блондинка усю суть свого плану.

– А де тоді решта 15 осіб? – повільно почав я збиратися, розуміючи, що скоро почнеться якась заварушка.

– Решта? Буде ще персонал для обслуговування корабля, тому можна просто знайти непоганих механіків і техніків, – пояснила мені Амелія.

– Ок, тоді я б не проти вже скоріше почати збирати команду, попутно познайомившись із нашою “командою” ближче.

Через хвилин 5 ми вийшли з моєї кімнати і почали пошуки решти майбутніх членів команди. Виявилось, що команда у нас зібралася дуже вже незвичайна.

Орм виявився хорхом, хоча про це я здогадався майже відразу, за характерними невеликими іклами, що стирчали з рота, і трохи більшого зросту, ніж інші учасники. Сам, як він розповідав, є прекрасним бій-

цем ближнього бою, але дуже слабкий у магії. Енціо, як я й думав, був драконідом. Видавала його характерна кам'яна шкіра, невеликі крила, акуратно заховані за одягом, і невеликі ріжки на голові, хоча вони були настільки маленькі, що одразу їх було важко помітити. Він був непоганим володарем магії вогню і темної магії, хоча й трохи володів мечем. І найсором'язливіша з усього загону, Ріна є напівельфом, напівлюдиною. У неї були дуже акуратні довгі вушка, і витягнута фігурка. У неї, як мені вдалося дізнатися, дуже вражаючі здібності до магії. Вона була схильна практично до всіх стихій магії. Однак вона взагалі не вмiла володіти мечем. І врешті-решт я з Амелією. Амелія, як і я є людиною. У блондинки, як я дізнався, є здібності як до магії, так і до меча. Однак вона більше віддає перевагу бою магією, тому що, не дуже вже любить вона сутички в ближньому бою, занадто великий ризик отримати ту чи іншу травму. Володіє вона всього трьома стихіями: водою, вітром і світлом, однак світло, їй дається дуже вже непросто. І власне Я. У мене, як виявилось, дуже хороша схильність до меча, а особливо до клинків. Магія мені дається вже дуже важко, оскільки здібності у мене є тільки до магії вогню. Та й запас мани у мене кульгає, вистачає його тільки на пару-трійку “вогняних куль” або одного заклинання вищого класу, такого як “вогняна буря” або щось подібного рівня.

Розділ VI. Останні приготування.

– Ще випити давай, трактирнику, – закричав один із найманців.

– І мені теж, – з гуркотом опустив кухоль на стіл інший.

Те місце, куди ми прийшли, зі слів наших нових друзів, називається “Скажене Каченя”, це один із найдешевших і найпопулярніших барів на цій планеті. А прийшли ми сюди лише в одній справі. А точніше, для найму цих самих бандитів, грабіжників і найманців. (читай “механіки”)

– Гей, головорізи, хто хоче до нас у команду? – грізно крикнув я.

– Ви хто такі? – відгукнулося кілька людей, в один голос.

– Ми учасники групи “Метаморфоза”, – голосно заявив я.

– Ха-ха, ніколи не чув про таку, – загорланив один, мабуть ватажок, з найбільших найманців.

– Вам важливо грошей заробити чи подерти горло? – впевнено запитав я, і одразу сів на один із вільних стільців.

– А в тебе, що гроші є, щоб нам гарненько заплатити? – запитав здоровань.

– Є, то що скажете?

– Ну якщо гроші є, то чому б і ні, що робити треба?

– Нічого особливого, за кораблем стежити, та іноді комусь боки натовкти.

– Ну раз такі справи, я не проти, а ви хлопці, що думаєте? – запитав у решти головорізів ватажок.

– Так, – в один голос сказали практично всі бандити.

Таким чином, ми отримали всю решту необхідного екіпажу. Залишилося тільки піти на космічну станцію і купити корабель. Ми зустрілися з іншою частиною основного екіпажу, так я називав нашу “бойову” п’ятірку. Після чого одразу ж рушили у космічний порт. Мені було насправді дуже цікаво, звідки ж у нашого екіпажу стільки грошей, що вони можуть дозволити собі космічний корабель середнього класу, ще й більшу частину екіпажу оплатити самотужки. Однак ніхто ні про що не говорив, і, мабуть, не хотів, тому що коли я заводив розмову на тему на кшталт звідки у всіх стільки грошей, або чогось подібного, вони дуже старанно намагалися або ухилитися від запитання, або перевести розмову на іншу тему. Незабаром ми все ж добралися до порту і почали вибирати корабель.

– Може цей? – запитав я в нашого загону, вказавши на один із кораблів, які мені одразу запали в душу, тому що були дуже вже привабливі зовнішнім виглядом.

– Ні, зазвичай усі такі кораблі або стають непридатними після паритрійки польотів, або ж одразу виходять з ладу після купівлі, – пояснила мені Амелія схему торгівлі в цьому світі. В принципі нічого не відрізнялося від нашого торгу, тільки інша валюта, та товар різниться, а людська жадібність як залишалася жадібністю, так нею і залишається.

– А якщо цей? – все не вгамовувалася моя цікавість, але показав вже на більш пошарпаний корабель.

– Теж ні, вони буває взагалі не заводяться, – так само заперечувала мої ідеї блондинка.

– Тоді самі вибирайте, – образився я на цих “розумників”. Ні, звісно, я розумів, що вони, то в цьому світі більше пожили, і більше бачили, але все ж таки нечесно, що я пропоную багато варіантів, а вони все так само заперечують.

– Цей підійде, – сказав один із членів нашої п’ятірки.

– Згодна, – відгукнулася Амелія. Мабуть, вона розуміла в цьому плані набагато більше за наших союзників.

У підсумку ми всі вирішили вибрати корабель під назвою “Розсікач”. Усе-таки, як то кажуть, як назвеш корабель, так він і попливе, проте в нашому випадку, скоріше полетить, я сподіваюся. Незабаром всі приготування було завершено, і ми налаштувалися випробувати нашу нову покупку.

Розділ VII. Перший політ.

– Ну що, приготувалися? – запитала всіх дівчина.

– Ну начебто, – відповіли ми майже в один голос.

– Тоді рушаємо, – сказала Амелія, одночасно починаючи щось натискати на панелі приладів. Спочатку нас почало тріщечки трусити й погойдувати. Це включився основний двигун корабля. Через деякий час,

Амелія натисла ще на якийсь важіль, і через мить нас всіх ... буквально вчавило в крісла...

А ще через деякий час ми все ж змогли злетіти, практично без ушкоджень, не враховуючи нашу психіку та нашої озвучки: “ой”, “йо”, “aaa” та інших. Далі наш політ пішов рівно і спокійно.

– Ну що, із зони цієї планети ми вибралися, куди далі? – поставила запитання Амелія, повільно переміщуючи тягу з основного на допоміжні двигуни, одночасно зменшуючи швидкість нашого корабля.

– Навіть і не знаю, – сказав я, після чого, трошки оклигавши після старту, почав думати, куди б нам податися. Але ж і правда, про це ніхто навіть не замислювався. Завжди були якісь справи з приготуванням, а основну мету польоту ніхто так і не визначив. Спочатку наша п’ятірка створилася для того, щоб повернути мене у свій світ, однак, як це зробити, ніхто й гадки не мав. А тепер, коли про це доводиться замислюватися, стає навіть якось незвично.

– Як щодо ваших побажань, хлопці, – запитав я, бо свій варіант ще, банально, не придумав.

– Ну... Эмммм.... Эээ... Навіть не знаю... – відповіли всі разом.

– Ну тоді, що думаєте з приводу, злітати на якусь планету з монстрами, дуже вже мені хочеться побачити тутешніх тварюк, – сказав я, після чого несподівано отримав негативну відповідь.

– Я ось проти, я не хочу отримати якою-небудь кислотою в око або чогось іще гіршого, – відгукнулася Ріна.

– Я теж проти! – скрикнув Енціо.

– А я - за! – люто пробурчав орк, але його перебили.

– Так, хлопці! Давайте не будемо сваритися, гаразд? – заявила Амелія.

– А інакше зараз заберу у вас право вибору, і ми полетимо туди, куди я вирішу!

Загалом, ми не дійшли до одного варіанту, через що десь приблизно пів години безцільно бовталися безкрайними просторами космосу. Аж поки я не зрозумів, що діло йде до сварки, і, тому запропонував “запасний” варіант:

– Хлопці, ми не дійшли до одного варіанту, то ж як щодо того, аби просто політати, а в цей час просто відпочити, – запропонував я “ідеальний” варіант.

– Ага, це слухний варіант – відповіли всі інші.

Ось так і “висіли” ми у відкритому космосі приблизно три доби, після чого у Енціо народилася ідея. Він зібрав усіх у головній рубці і почав:

– Як щодо того, щоб полетіти не на планету монстрів, а на планету ефірів? – здається йому сподобалось “чіліті”, тобто відпочивати.

– Хм, ідея непогана, однак за той час, поки ми тут були, я вже навідпочивався і не бачу сенсу летіти туди. Як вам ідея полетіти на якусь надзви-

чайно розвинену планету, можливо, там знайдуть спосіб, як повернути нашого Андрія назад у його рідний світ, – втрутилась Амелія.

В цю хвилину я нарешті отямився і вже не міг втриматися:

– Слухайте, я й сам за те, щоб повернутися додому, але, наскільки я зрозумів, ні в кого з нас немає навіть приблизного плану, як це зробити, тому, по-перше, я щиро вдячний всім вам за те, що ви вирішили мені допомогти, а по-друге, як вам ідея просто полетіти однією командою назустріч пригодам? Рятувати тих, хто в небезпеці, ловити бандитів, просто літати в своє задоволення?

– А знаєте, це й справді звучить, як гарний план на майбутнє – сказала Амелія.

– Ну що ж, тоді, починаємо наші неймовірні космічні пригоди?

– За – погодився Енціо.

– Згодна – додала Ріна.

– Окей! – моргнув хорх.

Розділ VIII. Несподіваний поворот.

Першою метою нашої подорожі була планета під назвою «X-11-MK-223», і вибрали ми її не випадково. Вибір був за двома категоріями: яка планета ближча до нас і яка подає сигнал “SOS”. Щойно всі приготування було завершено, ми зробили наш перший “варп-стрибок”*. І тільки ми виринули з варпа*, як опинилися просто поблизу потрібної нам планети. Однак від побаченого був шокований не тільки я, а й уся наша команда. Перед нами була звичайна, непримітна планета. Крім одного – її атакував величезний корабель класу лінкор. На додаток до цього, поруч із ним була величезна флотилія кораблів класом нижче за нього. Цілі всієї армади була явно не благодійна. Отже, перед нами були звичайні пірати. Або космічні грабіжники. У нашої команди одразу постало природне питання: “А чи не втекти нам?”. Однак, порадившись, ми вирішили трохи зачекати, тому що ніхто не сумнівався в тому, що потрібно спробувати врятувати планету, тобто ризикнути проти армади. Залишалося питання, як же нам на кораблі середнього класу перемогти таку флотилію? Відповідь на це питання з’явилася так само раптово, як і саме питання. Я помітив на панелі управління червону кнопку, що відрізняється від інших і за виглядом, і за розміром. Часу на запитання “Що це за кнопка?” або “А що вона робить?”, у нас не було, тому я просто і потужно натиснув на неї без особливих роздумів. Наступних дій не міг очікувати ніхто...З гармат нашого корабля вилетів якийсь синій лазерний промінь. Після чого половина ворожого лінкора буквально почала розщеплюватися у нас на очах. В цю мить мій мозок прорахував подальший план дій.

– Амелія, на тобі головні гармати! Ріна, за тобою показники корабля та щити. Енціо, на тобі москитний флот. Орм, бери свої “іграшки”, стрибай в капсулу і катапультуйся на їхній есминець! Чого встали? Швидко за ро-

боту! – віддавав я команди. І став чекати удару у відповідь. Той не змусив себе довго чекати, минуло приблизно 40 секунд після нашого пострілу, і в нас полетів залп ворожих гармат. У загальній сумі в нас відправили близько 40 снарядів. До нас долетіло приблизно 15, які прийняли наші щити. Капсула Орма трохи відхилилася від курсу, але не постраждала.

– Потужність щитів 70%, – сказала Ріна.

– Головні гармати заряджені, – потішила мене щасливою звісткою Амелія.

– Москитний флот у повній бойовій готовності, – додав Енціо.

– Синій промінь ще не готовий. Енціо, запускай москитний флот, хоча б спробуємо відволікти цих піратів, – скомандував я, після чого приготувався до ще одного ворожого залпу. Також, одразу після приготувань, я використав сигнал SOS, бо розумів, що з нашим озброєнням ми ніяк не подужаємо такий флот.

Постріл. Щити просіли на 40%. Але через хвилину піднялись до 50%. Ріна знає своє діло. Наш удар у відповідь. Додаємо до гармат москитний флот. Ворожий крейсер і кілька кораблів підтримки підбито, але цього мало. В один момент я побачив, що у ворожого есмінця почав заряджатися головний калібр. “Орму ще потрібно приблизно хвилин п’ять” – промайнула думка.

– Увага! Всім гарматам сконцентруватися на есмінці, москитний флот вибудувати так, щоб він зміг нас захистити від ворожого удару! – всі без обурень почали виконувати мої вказівки.

Чекаємо на удар. Вилетіло повідомлення, що “синя смерть” (так я назвав наш козир), готова. Припустив приблизний час пострілу нашого корабля і корабля противника. Чорти б їх забрали! Ми не встигнемо вистрілити! Тоді потрібно приготувати постріл, щоб після залпу противника, ми змогли відразу ж відповісти. Одразу ще одне повідомлення – москитний флот вибудований так, що спочатку він прийме удар на себе. Енціо – красень! Наші шанси трохи покращилися.

– Приготувалися, – якомога спокійно скомандував я. Секунда... Друга... Вибух!!!! Через удар щити просіли до 2%. Ще один такий постріл ми не витягнемо.

– Готовність 5 секунд, запускаю «промінь», – сказав я, і почав відлік...П’ять, чотири, три, два, один. Постріл. Від лінкора залишилися тільки спогади... Проте я розумів, – це не кінець, це ще не перемога. Не розслаблятися, битва ще не виграна.

Очікування наступного неминучого удару. Розрахунок наслідків. Мозок нарахував ще десь хвилину для Орма. А для нас – одна секунда, дві, три... Сім... Десять... П’ятнадцять. Дивно! Вони ж не можуть просто взяти і здатися? Щось не так... Дуже дивно. І тут, через кілька секунд, ми побачили на радарі, як хтось виходить із варпа*.

– Прийом, корабель “Розючий”, говорить командир міжгалактичного корабля “Визволитель”! Ми прибули вам на допомогу. Ми бачили, як ви відчайдушно трималися, і, скажу відверто, вам пощастило, що ми були недалеко. Але тепер ви можете розслабитися і видихнути, ми затримаємо цих піратів і віддамо правосуддю за всією суворістю імперського закону ближнього космосу.

– Прийом, говорить командир корабля “Розючий”, у нас дуже сильно пробіті щити. У вас на кораблі є техніки, які можуть допомогти нам підлатати нас?

– Так, є. Ми зможемо підлатати вас через деякий час, як тільки закінчимо з цими піратами, - відповів командир союзного корабля.

– Не треба! Тут вже все закінчено! Пірати здаються! – я впізнав голос хорха, який лунав з радіорубки ворожого есмінця. Так ось чому есмінець не вистрілив! Орм – найкращий хорх! Хух... Я торкнувся свого мокрого чуба... Сподіваюсь, хоч тепер можна буде трохи відпочити...

Розділ IX. Дім, милий дім.

Після нашого першого бою минуло 5 днів. За цей час ми встигли познайомитися з капітаном корабля “Визволитель”, а його ремонтники встигли полагодити наш корабель. Командира звали – Осборн. Сам він був ельфом, але не простим, а крижаним ельфом. Різниця була невеликою – просто його шкіра була синього кольору, а його температура тіла була набагато нижчою, ніж у звичайного ельфа. Після затримання піратів і успішного звільнення планети, ми вирушили далі, щойно нам полагодили корабель. Осборн, звісно, намагався нас зупинити і хотів вручити нам винагороду за допомогу у визволенні планети, однак я сказав, що в нас багато справ і вирішив якнайшвидше забратися звідти. Не хочу мати справ з Імперією, потім ще почнуть різні квести давати і місіями мучити, навіщо воно мені треба, питається?

Ми почали думати, куди нам тепер податися далі, оскільки нових запитів на допомогу поки що не надходило. Спільною думкою ми вирішили, що поки що просто політаємо в космічних просторах, відпочинемо, а потім уже вирішуватимемо, куди податися далі.

***

Я прокинувся, усівся на дивані в своїй каюті, та почав читати книгу. Все одно займатися було нічим, ось я і вирішив почитати місцеві книжки. До речі, мова у них дуже схожа на нашу, точно такі ж літери, тільки слова будуються трохи по-іншому. Потім щось підбурило мене подивитись в ілюмінатор, я виглянув і впав у ступор від побаченого...

Я побачив велику, просто гігантську ЧЕРВОТОЧИНУ.

На секунду я засумнівався, адже бачив я такі, тільки на картинках у школі. Однак, це точно була вона – червоточина.

Я підхопився побігти до решти наших, але було вже пізно. Це величез-

не космічне щось, почало нас затягувати в себе.

– Ну тільки не знову, – про себе подумав я.

Спробував вибігти з каюти, прямуючи в головну рубку, але мої спроби були марні. Нас невідворотно затягувало в червоточину.

Епілог

Ранок. В моєму напівсні, за вікном сонячне літо. Тепло. Якись хлопці бігають і галасують. Хтось лається між собою. Працюють магазини, які відкрилися кілька хвилин тому, шум машин, що проїжджають повз. Молодята зустрілися і розмовляють. Кілька бабусь, які сидять перед під'їздом і теревенькають між собою.

Я відчував себе в холодному поту, з думкою про те, де зараз червоточина.

– А-а-а! Амелія, відлітаємо звідси, – нервово вигукуючи, схопився я і нарешті прокинувся.

– Стоп! А чому я знову у себе вдома? Не може бути! Я ж був на космічному кораблі. Як я опинився тут? Невже це був сон? Не може цього бути! Я ж жив у тому світі! Стоп, але ж зараз я у себе вдома. Значить це був все-таки сон? – розмовляючи сам з собою, я повернувся і подивився у вікно.

Там було все так само, як і до перенесення в інший світ. Їдуть машини, бігають діти. Усе, як раніше. Невже це й справді був сон?

З пригніченим переконанням того, що це все ж таки сон, я відвернувся від вікна і повернувся праворуч. І побачив її... Там стояла Амелія... А на її красивому обличчі виднілась ледь помітна посмішка... Вона промовила:

– Ти врятував не якусь там планету від червоточини та орків... А свою. РІДНУ!!! Тож живіть із МИРОМ!!!

Далі буде...

Зоряні мандрівники

Автор: Анастасія ХВОСТОВА
15 років, м. Дніпро

3Одного літнього дня четверо друзів – Марійка, Тарас, Уляна та Андрійко, як завжди зустрілись біля свого таємного місця, а саме біля своєї хатинки на дереві.

–О ні, наша хатинка! – вигукнула Марійка, оглядаючи руїни.

–Навіть наша хатка не витримала вчорашньої бурі, або чогось більшого..., – сказав з загадковою інтонацією Андрій.

–На жаль, так. Я такого дощу не бачила зроду! – погодилася Марійка.

– Стоп, а що ти маєш на увазі «щось більшого»? – запитала Уляна, на-

сторожено оглядаючись довкола.

-А ви хіба не чули, що люди кажуть?— інтригуючи промовив Андрій.

-Ні! — хором вигукнули діти.

-Тоді слухайте уважно! Вчора ввечері під час найсильнішої бурі, яку пам'ятаю, люди чули дивні звуки. Не просто вітер, а якісь гудіння, свисти... І це супроводжувалося яскравим світлом, таким, що освітило весь ліс. Деякі навіть стверджують, що бачили незрозумілий об'єкт, що світився яскравим світлом і швидко зник у небі. Можливо, саме це і зруйнувало нашу хатинку?

-А це. І що в цьому такого? Хіба ти віриш в це безглузде балакання? — скептично запитав Тарас, подивившись на збуджених друзів.

-Неймовірно! Як щодо того щоб піти туди і перевірити, що там сталося? — з блиском в очах вигукнула Марійка.

-ТААК! Вперед за новими пригодами! — підтримали цю ідею Уляна та Андрійко, уже уявляючи собі космічні кораблі та інопланетян.

-І що ви там сподіваєтесь побачити? Космічний корабель? Інопланетян? Портал? Цього всього не існує, в це вірять лише малі діти, — знову заперечив Тарас.

-Містер Зануда прокинувся, і взагалі як тоді ти можеш пояснити те, що відбулось вночі? Може, ти сам бачив щось дивне? — провокаційно запитала Маша.

-Все просто, це була проста буря, під час якої комусь стало нудно і він вирішив вигадати нові плітки і рознести всьому місту, — відповів Тарас, намагаючись здаватися впевненим.

-Гаразд, якщо ти не хочеш з нами іти до лісу то й не треба, — сказала Уляна. - Але не дивуйся, якщо ми самі все з'ясуємо і повернемося з неймовірною історією.

-Та як же я вас, малих дітей, самих відпущу, натрапите ще на щось небезпечно, — сказав Тарас, але в його очах промайнула цікавість. -Але добре, я піду з вами, але тільки щоб переконатися, що ви не вляпалися в якусь біду.

-Ти всього на місяць від нас старший! Добре, тоді давайте через годину зустрічаємось тут, візьміть водички, їжі, ліхтарики та вдягніться потепліше, — сказав Андрій.

Рівно через годину Тарас вже стояв на місці. Ще через пару хвилин прийшли всі інші.

-І скільки вас можна чекати? — з претензією сказав Тарас.

-А я бачу тобі настільки не цікаво, що прийшов раніше всіх і не можеш дочекатись? - зі смішком спитав Андрій.

-Я просто пунктуальний! І взагалі ходімо вже, доки не стемніло.

Друзі рушили до лісу, про той ліс та озеру в ньому багато легенд ходи-

ло, їм і дітей лякали, і дорослих. Але наших юних дослідників нічого не зупиняло перед пошуком нових пригод. Вони обстежували кожен кущ, кожную стежку, але нічого підозрілого не знаходили. Тарас посміхнувся: "Я ж казав, що це все вигадки". Але друзі не здавались. Вони дійшли до озера, вода в якому здавалася темною та таємничою, немов приховувала якісь секрети. Місцевість наповнювалася густим туманом, який створював атмосферу загадковості.

Це додало друзям крихту надії, що може хоч тут щось буде, тому вони з новим запалом почали все обшукувати. Піднімали всі камінці, рили по всьому піску, але марно. Розчаровані діти вирішили сісти на берег озера та хоча б намілюватись красою таємничої води. Поруч проходила черепашка, з якою Марійка почала розмовляти.

-Черепашко, може хоч ти знаєш, чи було тут що? Чи це все вигадки? Звичайно, черепашка не відповідала. Тоді сказав Тарас: "Я знаю відповідь на твоє питання! Це все вигадка!"

Дівчинка здихнула та вирішила взяти черепашку на руки, бо дуже любила тварин. Як раптом, вона відчула легке поколювання в долонях. Черепашка почала дивно світитися, її панцир пульсував м'яким синім світлом, створюючи навколо неї ореол таємничості. І раптом, панцир черепашки розкрився, утворивши портал, який затягував їх у невідомість.

"AAAAAA! Господи, куди ми летимо?!" – кричали друзі, чіпляючись один за одного. Ніхто не знав, куди веде цей портал, як потрапити додому та чи взагалі вони повернуться додому. Серця їх билися, як скажені птахи. Портал був гарним, але ця краса здавалася холодною і байдужою. Вони летіли ніби в середині нічного неба. Навколо були зірки, комети, невідомі істоти та явища, що миготіли і змінювались з неймовірною швидкістю. Але ця краса не заспокоювала дітей, а навпаки – посилювала відчуття тривоги та невідомості.

Діти нарешті приземлились. Вони опинилися на планеті, де все сяяло і переливалося різноманітними кольорами. Її поверхню вкривали гігантські кристали, що виблискували на сонці, створюючи враження казкового міста. Рослинність тут була незвичайна: дерева зі світлячками замість

листя, квіти, що змінювали колір залежно від настрою, і гриби, що світилися в темряві.

-Гаразд, забираю свої слова назад. Космічні явища та магія все таки існують! Вибачте, що не вірив вам, - сказав захоплено Тарас, озираячись по сторонах. Незвичне світло падало на незвичайні рослини, створюючи ілюзію казкового лісу.

-Я б навпаки сказав краще б ми послухали тебе і не пішли нікуди! Як ми потрапимо додому? А що якщо тут є істоти котрі бажать нам зла? – нервово сказав Андрійко, стискаючи в руці гілку невідомого дерева.

-Можна багато думати і гадати, як потрібно було поступити, але ми вже тут, тому давайте оглянемо все навколо і може знайдем якийсь вихід – сказала спокійно Уляна, намагаючись розгледіти щось знайоме в цьому незвичайному пейзажі.

-Згодна, тим паче тут так гарно, якщо ми вже і загубились то в такому місці я не проти залишитись. До того ж ви помітили, що тут гравітація менша ніж на Землі, – повідомила, підстрибуючи, друзів Марійка.

Коли діти почали оглядати місцевість, вони помітили, як з кристалів вийшла якась істота, не схожа ні на людину, ні на тварину. Це був місцевий житель цієї планети, він виглядав не наче намальований, мав прозоре тіло, червоного відтінку. Його тіло виблискувало на сонці, наче рубін, а всередині нього мерехтіли маленькі зірочки, немов його серце було маленьким космосом.

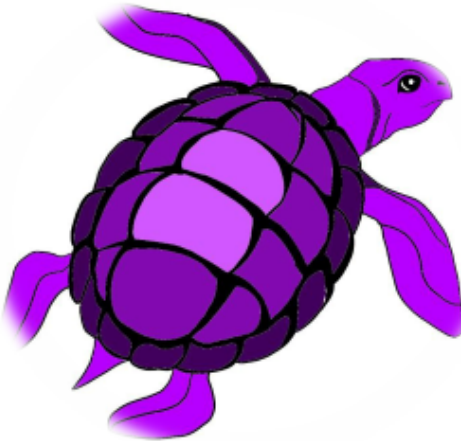
Істота повільно підійшла до дітей, її очі світилися цікавістю. Вона простягнула прозору руку, ніби запрошуючи до себе. Діти здивовано поглянули один на одного. Чи варто їм довіряти цій незвичайній істоті?

Можливо, істота захоче з ними подружитися і розповість про свою планету та її мешканців. Можливо, вона допоможе їм знайти шлях додому.

А може, вона має якісь інші плани? Але загалом у них не було вибору окрім як ризикнути і довіритись. Уляна, зібравши всю свою сміливість, пішла перша на зустріч кристалічному чоловічку. Її серце колотилося в грудях, але вона усміхнулася і протягнула руку:

-Добрий день! Ми діти, з планети Земля. Ми не хочемо вам зла, ми хочемо лише повернутись додому. Тарас додав:

-Дізнатись більше про вашу

планету та вашу цивілізацію!

Істота спочатку подивилася на них з подивом, а потім посміхнулася. Її посмішка була настільки теплою і привітною, що діти відразу заспокоїлися.

Паралельно зі зміною емоцій у чоловічка почав змінюватись відтінок тіла з червоного на жовтий. Діти затамували подих, стежачи за кожною зміною кольору. Це було наче спостерігати за живим дорогоцінним каменем. Потім істота звернулася до дітей своєю мовою, але діти нічого не розуміли. Тарас почухав потилицю:

– Може, у нього є якась приبلуда, щоб перекладати?

Марійка засміялася:

– Або може він телепат? Істота, ніби зрозумівши їхні думки, підвела руку і показала на величезний кристал, що стояв неподалік.

– Може, він хоче показати нам щось цікаве? – припустила Уляна.

Діти переглянулися і вирішили піти за істотою. Виявилось, що кристали на цій планеті – це будівлі. І чоловічок привів дітей до себе додому. Всередині квартира мала унікальний дизайн, що поєднує в собі природні матеріали та сучасні технології. Стіни та підлога виготовлені з прозорого кристалу, що пропускає сонячне світло і створює відчуття простору та легкості. Меблі також виготовлені з кристалу, але мають різні форми та кольори, що створює цікавий контраст. Він запропонував їм поїсти. Як на диво, мова жестів напевно в усьому всесвіті була зрозумілою для усіх. Дітей мучила недовіра: а якщо це щось не їстівне? Але голод мучив їх більше, тому вони погодились. У чоловічка виявилось, є жінка та дитина. Вони всі між собою схожі, хоча разом з тим вони всі дуже різні. Їхні прозорі тіла переливалися всіма кольорами веселки, ніби вони були живими дорогоцінними каменями. Жінка, з ніжністю погладжуючи дитину по голові, приготувала гостям незвичайну страву з якихось фруктів, що світяться. Їжа виявилася солодкою та освіжаючою, а діти відчули, як сили повертаються до них.

Марічка тяжко зітхнула і відчула, як по її щоках котяться сльози. «Я так сумую за мамою та за своїм песиком», – прошепотіла вона, більше до себе, ніж до незнайомки. Жінка кристалічного чоловіка, на ім'я Ейфе, ніби прочитала її думки. Її прозоре тіло на мить засяяло синім світлом, і вона сказала м'яким мелодійним голосом: «Я – Ейфе, я – мама». Слово «мама» звучало так само тепло і лагідно, як і на Землі. Марічка відчула, як її серце трохи заспокоїлося.

Ейфе, зрозумівши погляд дівчинки, пішла в іншу кімнату, залишивши свого сина Аску з дітьми. Хлопчик був трохи молодший за Марічку і її друзів, але вони швидко знайшли спільну мову. Без жодного слова, лише за допомогою жестикуляції та гри очами вони почали бавитися іграшками. Здавалося, що діти з різних планет розуміють один одного краще,

ніж будь-які дорослі.

Коли Ейфе повернулася, в її руках світилась ніжна перламутрова карта. Вона показала на неї витонченими жестами, пояснюючи, що цей предмет може стати їхнім шляхом додому. Діти зраділи, їхні очі засяяли надією, хоча їм було дуже шкода розлучатися з Ейфе і Аскою. Вони провели разом так мало часу, але встигли прив'язатися один до одного.

«Дякую вам за все», – прошепотіла Марічка, обіймаючи Ейфе. Аска кивнув і подарував їй кришталик, що світиться, як символ їхньої дружби.

Карта пульсувала м'яким ніжно-блакитним світлом, як жива істота, вказуючи шлях крізь мереживо тунелів. Стіни мерехтіли невідомими символами, нагадуючи стародавні письменна. Раптом, перед ними розкрилася безодня – справжня прірва, що розділяла їх і мету. На карті спалахнула нова позначка – крихітний літаючий апарат, що нагадував блискачку комаху.

– О ні, я ніколи в житті не сідала за кермо такої штуки! – здригнулася Маша.

– Якщо ми не перелетимо цю прірву, то так і залишимося тут, – нагадав Тарас.

– Гаразд, я спробую, – зібравшись з духом, сказав Андрійко. – Хтось зі мною?

Вони обережно сіли в апарат. Андрійко стиснув важелі, і маленький літальний апарат злетів, проносячись над безоднею. Вітер свистів у вухах, а серця калатались, як скажені.

Несподівано попереду їх зупинив лазерний бар'єр, що миготів небезпечним червоним світлом. На карті знову з'явилася підказка – маленький, прозорий криштал.

– Де ж нам його шукати? – запитала Уляна, оглядаючись навколо.

– Давайте перевіримо всі щілини та ніші! – запропонував Тарас.

І справді, після довгих пошуків Андрійко знайшов кристал під самим сидінням апарата. Він вставив його в отвір на стіні, і бар'єр зник, відкриваючи шлях далі. Ледь подолавши лазерний бар'єр, діти опинилися перед новою, ще більш лякаючою перешкодою. Перехрестя тунелів було заповнене величезними крижаними блоками, що сяяли в темряві. Ко-

жен крок по них віддавався дзвінким луною, ніби попереджаючи про небезпеку.

– Я тільки хотіла сказати, що нарешті ми в безпеці, – зітхнула Уляна, – але, здається, рано радіти.

– Та ну, що там може бути складного після лазерів? – відмахнувся Тарас.

Але вже перші кроки по крижаному лабіринті показали, наскільки він був небезпечний. Кожен блок хитався під ногами, створюючи ілюзію нестійкого мосту. А ще тут, у темряві, ховалися крижані монстри, готові напасти на будь-кого, хто порушить їхній спокій. Діти міцно трималися один за одного, кожен крок роблячи обережно і тихо. На половині лабіринту Маша вигукнула:

– Я вже не можу так далі! – вигукнула Маша і притиснулась до Андрійка.

– Тримайся, ми скоро будемо на місці, – заспокоював її Тарас, хоча сам теж відчував страх.

Раптом з-за рогу виринуло велике, крижане чудовисько. Його очі світилися зловісним блакитним світлом, а пазурі клацали, ніби готуючись до атаки. Діти здригнулися і сховалися за великим крижаним блоком, притиснувшись один до одного. Серця у них колотилися, як скажені. Вони затамували подих, чекаючи, коли чудовисько пройде повз. І ось нарешті вони почули, як його кроки віддаляються.

Вибравшись з укриття, діти озирнулися навколо. І раптом перед ними з'явився корабель! Він виглядав неймовірно: його корпус переливався всіма кольорами веселки, а крила нагадували крила метелика, що виблискували в темряві.

– Це ж наш квиток додому! – вигукнула Марійка, її очі засяяли від радості.

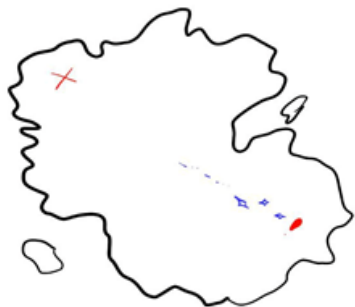
– Але як ми туди потрапимо? – запитав Тарас, все ще зосереджений на навколишніх небезпеках.

– Можливо, потрібно знайти ключ або код для активації, – припустила Уляна, намагаючись зосередитися на завданні.

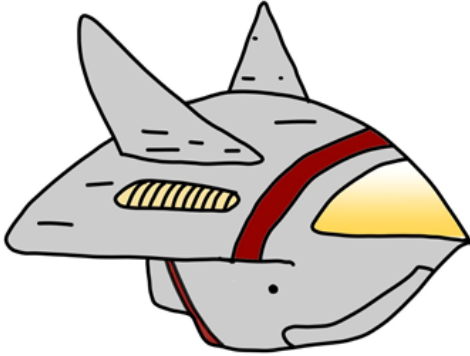
Андрійко підійшов ближче до корабля, розглядаючи його деталі. На бічній панелі він помітив таємничі символи, схожі на ті, що були на карті, яку їм показала Ейфе.

– Ось! Це, напевно, те, що нам потрібно, – сказав він, вказуючи на символи.

– Але ми ж не знаємо, як їх використовувати, – відповів Тарас, розчаровано зітхаючи.

– Може, якщо ми повторимо те, що робила Ейфе, ми зможемо активувати корабель? – запропонувала Уляна.

Діти зібралися разом, намагаючись відтворити рухи, які їм показала Ейфе, використовуючи свої руки та міміку, щоб пояснити свої наміри. Коли вони завершили, раптово почулося м'яке гудіння, і на панелі корабля загорілися вогниці.

– Це працює! – закричав Андрійко, знову зазирнувши в ну-

тро корабля.

Корабель почав злегка трястися, немов готуючись до зльоту. Діти зраділи, але не все було так просто. Раптом зі сторони з'явився знову крижаний монстр, його зловісні очі світилися ще яскравіше.

– Швидше, стрибайте в корабель! – закричав Тарас.

Усі діти вмить стрибнули в кабіну, і Андрійко, дихаючи важко, швидко натиснув на всі кнопки, які знайшов. Корабель запустився, і вони відчували, як він піднімається вгору, відриваючись від землі. Крижане чудовисько розгнівано ревло, але вже було пізно. Корабель, виблискуючи, залишив небезпечну місцевість позаду.

Вони піднімалися вище, поки гірські вершини і крижані блоки ставали все меншими. Корабель, здавалося, був на правильному шляху. В середині панувала атмосфера збудження та тривоги.

– Куди ж ми зараз прямуємо? – спитала Уляна, відчуваючи легке занепокоєння.

– Маємо перевірити, куди веде цей маршрут на карті, – сказав Тарас, намагаючись залишити спокійним голос.

Андрійко розгорнув карту, і їхні очі засяяли. На карті з'явилася стрілка, яка вказувала на точку, що нагадувала їхнє місто.

– Це ж наш дім! – вигукнула Марійка.

– Але як ми повернемося, якщо тут так багато небезпек? – спитав Тарас, все ще турбуючись про їхню безпеку.

– Ми разом, і разом зможемо подолати все, що трапиться, – заспокоїла його Уляна.

Нарешті, корабель почав знижуватися, і незабаром діти побачили знайомі контури свого міста.

– Ось ми і вдома! – вигукнув Андрійко.

Корабель плавно приземлився на березі озера, де почалася їхня незвичайна пригода. Діти вийшли на землю, і радість переповнювала їх.

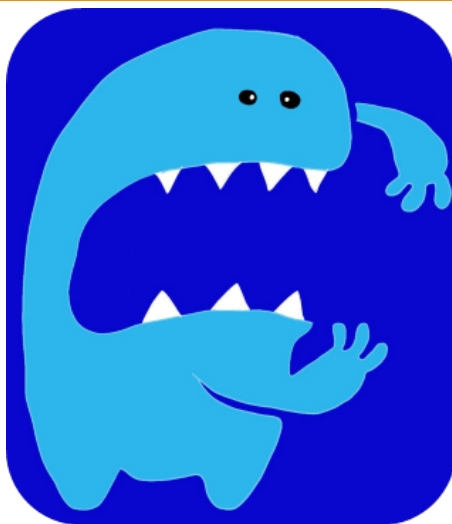
Вони були в безпеці.

– Тепер у нас є історія, яку ми ніколи не забудемо, – сказала Марійка, обертаячись до друзів.

– І тепер Тарас повірить, що магія існує! – підмітив Андрійко, усміхаючись.

– Ну, я так не скажу, але... – почав Тарас, його очі світлили від захоплення.

Діти сміялися, обіймаючи один одного, усвідомлюючи, що справжня дружба та єдність можуть подолати будь-які перешкоди. І хоча вони повернулися додому, їхні серця назавжди залишилися на тій казковій планеті, серед сяючих кристалів і незвичайних істот, які подарували їм незабутні спогади про дружбу і пригоди.

Хто може бути кротом?

Автор: Антон ПРИХОДЧЕНКО
15 років, м. Дніпро

ВСТУП

У темряві небесної сфери, яку ви бачили в атласах, летить людська експедиція. Вона хоче дослідити простори Всесвіту, все ще хоче. Проте, знає про це лише клаптик Космосу, де просторова мембрана проколота, зігнута і скручена в багатовимірну форму – те, що експедиція назвала «Кротовою корою».

Знання для Всесвіту, насправді, не абстрактне поняття, ми не можемо це дослідити, однак, він думає і відчуває кожен атом на своїй поверхні. Він не створював нас за своїм образом і подобою, але головне, він навчився розуміти думки. Він знав експедицію, а вона пливла по ньому все далі.

Імлу прорізав шаттл, по ньому літали астронавти, марячи дійти до дечого великого, може, скрижалей, на яких записані закони фізики, а може, цілої галактики з темної матерії, зафіксувати частинку, в якій енергія більше за ту, яка в них зараз є в запасі... Та й інопланетян не погано б знайти, хоча, над цим всі сміються: людство ще сюди не відправлялось.

Якби астронавти думали, що вони з народження ніби в екрані нескін-

ченно сильного комп'ютера! Протягом довжезного життя, що ніколи не обірветься, в них поставала подібна думка, але цілком експедиція вірила лише в нудну науку.

КРОТОВА НОРА

– Так, це вона, – сказав наперед Всесвіт.

Після ще одного надсвітowego ривка, від якого простір знов зморщився, експедиція побачила ту саму кротову нору. Всесвіт зрозумів: «На мені та сама експедиція». І через декілька секунд почув відповідь.

Люди на кораблі заметушилися, заглушивши двигун. Перед ними, ніби лампочка без скла стояла кротова нора, їхнє бажання побачити весь Всесвіт було більше за всякий глузд. «З нами нічого не станеться, розрахунок показав, що відносно нас змін не відбудеться», – вважала експедиція. Всесвіт, німий мудрець, знав про себе більше за фізиків. Для нього кротова нора була шрамом, що нічого не відчував.

Експедиція рушила в кротову нору. Процесори квантового комп'ютера рахували вік космічної структури: “{16D.10M.2024Y} – кротовій норі {392} роки”. З кожною миттю Всесвіт переставав відчувати зореліт. Він бачив світло, що все ще відбивалося, з кожною миттю він знав все менше й менше про долю екіпажа. З іншого боку дещо відчуло протилежне.

ДЕ КРИТ

Крізь горизонт пройшов крупний спалах, який перелився всіма кольорами і залишився білим. Це було схоже на пористий астероїд правильної форми, але такий, що рухався проти законів фізики. «Що це може бути?» – подумала Кротова Нора.

Тіло не піддавалося аналізу з боку фізики як мінімум тим, що воно прилетіло швидше за швидкість світла і шлейф фотонів, що він випускав по крихтах, надходив у жерло. Форма тіла нагадувала конус із прорізью у основі. Чим більше на нього дивилася Нора, тим менше на ньому ставало вм'ятин, залишених космічним пилом.

І тут конус почав рухатися. Просто почав, без розгону, ніби вже рухався 10 секунд. Він повернувся і просто проник крізь горизонт Кротової Нори.

Люди, які лише 392 роки тому сиділи на своїй планетці, вже порушили закони фізики. Люди, які ще 4 тисячі років тому не винайшли колесо, зараз тримали в страху шматок Всесвіту своїми неймовірними приладами. На той момент, як сюди перестала потрапляти інформація, як Всесвіт порвався, вони ще не знали, що простір-час може це робити.

І знаєте про що казали ці люди? Вони називали цей простір кротовою корою. Це значило тільки те, що десь є Крит.

Ніби якийсь могутнє створіння хоче тут жити, те, що буде могутніше за

людей. Нора задумалася, хто б це міг бути.

ЧИ ЦЕ ЛЮДИНА?

Може бути, кріт – це людське створіння. Сюди прилетять ще десятки будівельників для того, щоб розташувати тут свої неможливі машини для грандіозних планів. Хоча, чому люди не думають про це, не уявляють картин своєї окупації? Вони знають, що їхні думки бачать і мовчать, як партизани? Що все ж таки вони хочуть побудувати?

Експедиція не планувала зупинитися, корабель рухався, спостерігаючи, як галактики, залишені позаду, розпрямлюються, згортаються, дзеркаляться, а небо, ніби обгортка для Кротової Нори, розривається, зменшуючись і перетворюючись на малий калейдоскоп. За нею симетрично сяяли безкінечні конуси з прорізями в основі.

Здавалося, що астронавти раділи. Це давало надію, що це місце буде належати чомусь розважальному, як кімната сміху, але де ти дивишся на ряди своїх копій у бінокль, чи лабіринт зі скла, який здається безмежним. Хоча, навряд людська еліта це дозволить. Кротова нора буде спільною, як Антарктида і там, як і на Антарктиді будуть станції.

Можливо, вони, вже ставши богоподібними, досі не знають дечого про світ. Для доказів деяких гіпотез їм буде потрібна лабораторія на викривленому просторі. Хоча, по-перше, як вони змогли створити цю цікаву екзотичну матерію без теорії всього? Така ювелірна робота не могла ж бути створеною просто так. А по-друге, їм ще є чим зайнятися. Хоча б, дати назву простору, який вони бачать. Не назвуть же вони цей простір метагорлом, чи циклічним випуклим тунелем?..

Точно! Люди можуть застосувати тунель Кротової Нори, щоб якомога далі віднести від себе дуже-дуже важких в'язнів, чи зберегти дуже цінну цінність. Але, вони все ще можуть знайти шлях назад... Хіба що вони знищать Нору?

ЦЕ ІСНУЄ У ВСЕСВІТІ?

Великі і важкі об'єкти викривлюють простір, а чорні діри настільки, що з них неможливо вийти. Вони, імовірно, не створять у норі чорну діру, бо це просто її закриє, але, якщо вони створять матерію, яка зробить ще один прохід у крихкому просторі, який приведе людину ще далі, то це ж буде Кротом?

Що могло дати людині силу, подібну цій? Люди вірили, що їхні пращури зустрічали у світі космічних гостей, але Всесвіт не помічав такого. Але, за час, що пройшов від того, як Нора перестала чути думки Всесвіту, все могло статися. Чи ми можемо вважати, що є цивілізація, яка розвинулась ще більше, і так далеко, що про це ще ніхто не знає? Тоді, Кріт - це частина всесильної космічної цивілізації?

Експедиція рухалася до виходу з Кротової Нори, у незвідані місця всесвіту. Такі ж незвідані, як і їхні плани на Кротову Нору. Можливо це загроза, а можливо, вони ніколи більше сюди не повернуться. Залишалась лише одна теорія: Божественна.

Бог, який створив Всесвіт, і людей у ньому. Він буде щось робити тут у своїх інтересах, а люди допоможуть йому, побудують Вавилонську вежу.

КІНЕЦЬ

Кротова Нора боялася всього, що люди можуть з нею зробити. Вона так боялася, що луснула. Тепер там була чорна діра.

Нові горизонти всесвіту для експедиції зникли за одну секунду. Астронавти метушилися, спробували ввімкнути ліхтар, але не бачили навіть відображення свого конуса з прорізью у основі. Датчики не відчували нічого. Здавалося, закон невизначеності не працював. Годинник зупинився.

15 секунд нічого не ставалося, але вони потрапили в епіцентр великого вибуху.

Остання надія

Автор: Едуард КОВАЛИК
15 років, м. Дніпро

Святослав з родиною летів літаком з Дніпра до Америки.

Погода була чудова і настрої теж.

Йшов час, Святослав задрімав, але різка посадка розбудила його.

Екіпаж літака зробив вимушену посадку, бо щось пішло не так і двигун почав відмовляти.

Всі вийшли і зрозуміли, що це явно не Америка і не місто Вашингтон.

Всі люди, які були з нами, мої батьки, я ...ми дуже були здивовані.

Місце куди ми прибули було дивовижне: чисте повітря, неймовірної краси дерева, кущі, квіти, а на вулиці щось літало схоже на солодку вату.

Я довго стояв і милувався цим всім.

Через деякий час до нашої групи людей підійшли гарно одягнені чоловіки та жінки.

Вони були трохи вищі і повніші за нас.

Вони були дуже добрі і позивно налаштовані.

- Доброго часу та миру вам, сказав один з них.

- Привіт, відповів я.

- Вітаємо всіх вас на планеті Любомирія ,а ми народ любомири.
- Вітаю, сказав я і оторопів.
- Я нічого не розумію,ми летіли на відпочинок в далеку країну, а опи-
нисть тут ...
Чому і як?

Всі любомири засміялись і почали розповідь.
Розумієте люди вам було надано все: їжа, одяг, ресурси, можливість
розвиватись, але ви все зіпсували і розпочалась війна.
Ви всі порушили закони Всесвіту і гармонії.
Так ось головні закони: любити, прощати, допомагати, шукати завжди
компроміси, творити добро, але всі ви давно про це забули.
Тепер війна і агресія, але ми найдобріший та наймогутніший народ,
ми хочемо дати вам другий шанс.
Все дуже просто живіть по законам світотворення і все зміниться на
краще.

- Але ж ми так і робимо,- закричали люди.
- Да ні, відповів високий чоловік з народу любомирів.

Дітям замінили батьків планшети та телефони, а замість друзів ігри та
чати ...

В школі лідер той, який багатий і власний.
А якщо комусь стало погано на вулиці, то частіше за все ви проходите
повз та ігноруете.
Ми зіпсували двигун літака навмисне і посадили тут на планеті Люби-
мирія.
Ми просимо вас задуматись і змінити ваше ставлення до життя.
Ми прагнемо об'єднати всі народи і планети.
Ми так сильно прагнемо до гармонії та любові.
Все дуже просто створено, просто поверніться до істини.

Після розмови, яка тягнулась пів дня, нас напоїли, накормили, відпра-
вили іншим літаком на Землю, а назва літака - "Остання надія".

А далі я знову заснув, з часом відкрив очі, і зрозумів що бачу знайоме
і рідне місто Дніпро.
Після такої мандрівки я довго лежав і все обдумував.

А потім вирішив щось змінювати ,бо ми всі цього варті.
Прибрав в квартирі, приготував каву з бутербродами мамі на що вона
була здивована і очі її засвітились любов'ю та вдячністю.
Сиджу та дивлюсь на неї, а душа радіє.

Ох, праві були любомири - творити добро приємно, корисно, класно. А ще треба витягти на вихідних маму на природу це краще за серіал. О, і Лізі з класу допомогти з інформатики, бо задали тяжкий проект.

Пройшов тиждень і я помітив, що все навколо почало змінюватись: всі такі дружні та милі, щасливі та задоволені.

А мене переповною неймовірна радість та гордість.

Боже, ну як же все просто.

Я йшов вулицею і про все це думав.

За мить, я був вже вдома, двері відкрила мама в сльозах.

- Мам, що сталось, запитав я?

- Перемога, війна закінчилась ...і мама плакала від радості.

А тим часом, я стояв і тримав на руках рудого kota, який кричав, мабуть від голоду.

- А мама запитала ну навіщо нам цей кіт?

- Бо кожний повинен мати останню надію,- сказав я.

КАЗКА ПРО ПЛАНЕТИ: ЯК БОНІФАЦІЙ СЕМЕНОВИЧ ВИРІШИВ ВТЕКТИ

Автор: Єгор МОРОЗ

15 років, смт. Покровське, Дніпропетровська обл.

Прошло два місяці з того часу, коли котик Боніфацій почав пізнавати простори свого двору. За цей час він вивчив всі куточки, помітив дерева, попробував кігтями землю, траву і лавочку, навіть підкорив декілька горіхів і вишень. Котик відчував, як в ньому пробуджується природа. Раніше його життя було домашнє і сумне. Книжки, телевізор, виглядання з вікна, корм, господарі, які заважали ходити і плутались під лапками. А в деякі хвилини Боня навіть зраджував собі – дозволяв брати себе і добровільно сидів на руках, в Єгора і його батьків. Але чим більше він гуляв та вулиці, тим сильніше розумів – люди, у яких він живе, зовсім не його господарі. А він не їх власність. Він вільний дослідник життя, а життя – це не тільки двір за вікном. Це ще й сусідські будинки і дво-

ри. Котик почав розуміти: якщо пройтися по вулиці, він ніби по жилах і артеріях пропливе по тілу свого красивого села і буде його частинкою. А село Боня відчував як живий організм. На жаль, подібні мандрівки завжди були недовгими. Адже, казка про планети залишилась лише казкою і через декілька годин прогулянок по вулиці, котику необхідно було повертатися в бетонну коробку – свій дім, до людей які його дуже любили і вважали що вони його господарі.

Казка про планети: як Боніфакцій Семенович вирішив втекти.

Якось переглядаючи програму по телевізору Боня випадково дізнався про неймовірні відкриття НАСА. Ви не знаєте, що таке НАСА? Це агентство, яке знаходиться в Америці. Воно займається дослідженням космосу. Свою роботу агентство проводить менше ста років, але за цей час воно зробило дуже багато корисних відкриттів.

Уявляєте, як далеко знаходиться Місяць і як важко туди долетіти. Людям здавалося, що це нереально. Але мрійники завжди знали – вони зможуть туди потрапити. І дуже розумні люди довго працювали над питанням, як же відірвати від Землі важку-важку ракету, підняти її вище хмар, а потім вдало посадити на Місяць. Але так, щоб всі люди, які перебували в ракеті, залишилися живими. Казка про планети перестала бути казкою в 1969 році, коли перші астронавти висадилися на Місяці. Вони дізналися багато нового про далекий супутник Землі. А більшість учених до сих пір вважають це відкриття найважливішим в історії людства.

Тепер же НАСА за допомогою дуже крутого і далекоглядного телескопа, розміщеного на Землі, зробили ще одне відкриття. Вони знайшли нові екзопланети. Можливо, на цих планетах також є життя і людство не одинокі в космосі.

Дізнавшись про це, Боня був у шоці. До нього прилетіла його знайома фея і не впізнала схвильованого котика. Той був сам на себе не схожий. Нервово махав хвостом, ходив туди-сюди.

- Боня, що з тобою сталося?

- Я просто зрозумів, що в світі є скільки всього прекрасного і цікавого. Сусідські вулиці, на яких я не був. Сусідні села, в яких я також не був. Сусідні країни, в яких я, як ти здогадалася, теж не був. Сусідні планети! Розумієш? Вони вже відкрили нові планети, але я не був на них! А так хочу! Але я тут живу в цих стінах і нічого не можу з собою вдіяти. Я навечно буду належати людям, які багать в мені тільки гарну іграшку. Пухнастого kota, якого можна брати на

руки і гратися зі мною, коли їм тільки захочеться.

- Але вони дуже тебе люблять. Невже їхня любов нічого не значить для тебе? Люди взяли тебе маленьким кошенятком, вони піклуються про тебе, спеціально для тебе купують смачний корм, наливають тобі домашнє молочко. Вони купають тебе і розчісують, піклуються про тебе.

- Хіба я просив їх про це піклування? Я хочу до зірок. Хочу до нових відкриттів. Казка про планети мене зачаровує, а не весь цей корм і молоко. Хоча і це теж.

Сказавши це, Боня заскочив на вікно, яке було відчинене, і вистрибнув на вулицю. Фея полетіла за ним, але в дворі не змогла розгледіти, куди подівся кіт. Вона зрозуміла, що шукати друга в неї зовсім немає часу. Їй потрібно летіти у справах – повертати добро діткам, які поділились добром з іншими.

Настав вечір. Єгор повернувся зі школи, його батьки прийшли з роботи. В кімнаті був відкритий журнал, де була надрукована нібито казка про планети, читати яку було цікаво. Але ніхто не звернув увагу на журнал, адже пропажа Боні швидко була побачена. Дорослі побачили відчинене вікно.

- Це я винна, - майже плакала мама Єгора. – Я хотіла, щоб в кімнаті було свіже повітря. І зовсім не подумала про Боню.

- Це я винен. Я вчора купив йому не той корм. Він образився на нас, - сказав тато Єгора шуткуючи. Але його жарт ніхто не оцінив. Адже кота дійсно всі дуже любили і дуже хвилювалися через його зникнення.

- Яка різниця, хто винен. Ходімо вже шукати нашого Боню! – сказав Єгор і першим пішов, взуватися.

Тим часом кіт розумів, що казка про планети зацікавила його, але реальність – це не завжди казка. Погулявши селом цілих три години, він зголоднів. Відчуваючи в собі поклик природи, Боня вирішив розкрити в собі хижого звіра.

- Зараз зловлю мишку, - впевнено сказав кіт. Але до сих пір він ніколи не цього не робив. На жаль, ніде не було мишок. Котик намагався зловити горобця, але йому було шкода пташку. Та й спіймати його було не так легко. Горобці швидко розлітались.

- Зараз я залізу в комору. Там точно є миші, - впевненість знову повер-

нулась до Боні. Він стрибнув до підвалу одного будинку, але там було так темно і страшно, що через декілька секунд Боня виліз назад.

– Життя мене до такого не готувало. Я до цього не звик. Котик ходив селом і помирав від голоду. Він вже був готовий підійти до будь-якого сміття і там пошукати шматочок ковбаски. Але раптом у нього прокинулась гордість. Він же не бродячий кіт, який буде ритися в смітниках. А ще Боня несподівано для себе засумував за своїми господарями, за будинком, де він жив. Все – таки фея мала рацію. Вони любили його. Завжди годували. І шукали корм, який би ідеально підходив тільки йому. З індичкою, телятиною.

На вулиці вже зовсім стемніло. Всюди почали з'являтися страшні злі собаки, коти. Раптом поруч пробіг щур. І ніякого тобі мисливського інстинкту. Тільки відразу з'явилася в серці ката.

- Ох, ось де ти! – промовив рідний голос. Боня побачив фею і неймовірно зрадів.

- Фея, прошу! Скоріше відправ мене додому!

Вона махнула паличкою і кіт з'явився біля свого будинку.

- Тобі пощастило. Силу моєї паличці, дало добре серце Єгора, який дуже захотів, щоб ти скоріше знайшовся. Наступного разу подумай, чи потрібно втікати від таких людей.

Котик Боня зрозумів, що казка про планети не завжди може стати дійсністю і подарувати йому яскраві спогади. Щоб дістатися до цих планет, недостатньо просто втекти з дому. Перед тим, як заскочити в дім, кіт сказав феї наостанок:

- Дякую, тобі. І знай, я все одно дістануся до нових екзопланет! Але дорога моя пройде не через втечу від люблячих мене людей, а через знання. Я ще допоможу НАСА пізнати нові планети своїм розумом і сміливістю, а також потягом до нових знань.

Нова можливість

Автор: Таміла НЕБРАТ
15 років, м. Дніпро

Двісті років тому Земля стояла на порозі катастрофи. Вчені виявили,

що невдовзі має відбутися страшний вибух, який міг би знищити все живе на планеті. Не було відомо, що саме стане причиною: астрономи припускали зіткнення з великим астероїдом або ж жахливу геологічну активність, що спричинить масові виверження вулканів і потужні землетруси. Але точну причину було вже не так важливо з'ясувати, бо всі дійшли одного висновку: у людства залишалось зовсім мало часу.

Різні країни почали об'єднуватися, і найкращі вчені планети зібралися, щоб знайти спосіб врятувати хоча б частину людей. Спочатку обговорювали можливість захисту Землі, але з часом стало зрозуміло: від такої катастрофи врятуватися неможливо. Залишився єдиний варіант — покинути рідну планету і вирушити в космос у пошуках нового дому.

Люди збудували величезний космічний корабель, здатний не просто подолати простори космосу, а й стати домом для десятків тисяч людей. Це був складний і продуманий до дрібниць об'єкт, обладнаний всім необхідним для того, щоб люди могли вижити у довгому польоті. Його було розділено на зони: тут були житлові відсіки, наукові лабораторії, місця для вирощування їжі та зберігання води.

Головною проблемою був час. Ніхто не знав, скільки саме років займе пошук нового дому, тому вчені винайшли спеціальні капсули для сну, які могли підтримувати людське тіло у стані глибокого сну, зберігаючи його в здоровому стані. Це був геніальний винахід: завдяки капсулам люди могли спати століттями і не старіти, зберігаючи сили для майбутнього життя на новій планеті. Перед відправленням кожному пасажирові пояснили, як буде відбуватися цей політ, і розповіли, що вони прокинуться лише тоді, коли корабель знайде придатну планету. Ця ідея об'єднала людство і подарувала надію, що, навіть якщо Земля буде втрачена, людська цивілізація зможе вижити в космосі.

Серед тих, хто готувався до польоту, була і маленька Єрика. Її батьки, як і більшість інших, отримали місце на кораблі через те, що мали важливі навички: тато був інженером, а мама — біологом.

Прощання з Землею було важким. Люди, що зібралися на борту корабля, востаннє поглянули на знайомий світ. Корабель повільно відірвався від поверхні Землі й вирушив у космос, залишаючи позаду всю історію людства, усі міста, гори, моря, які мали тепер назавжди зникнути. Хоча серця людей стискалися від туги, вони знали: попереду на них чекає невідомість, але також і нова надія.

Наші часи:

Єрика прокинулася в капсулі після довгого і глибокого сну. Їй здавалося, що вона лише на хвилинку заплющила очі, але відчуття було дивним, наче щось змінилося навколо. Вона ще не знала, скільки минуло часу, але пам'ятала, як її вкладали в капсулу: мама міцно тримала її за руку, а тато тихо шепотів, що вони прокинуться разом на новій планеті.

Єрика поглянула навколо й побачила інших людей, які також поволі виходили з капсул, розгублено розглядаючи простір корабля.

Люди вийшли з капсул і зрозуміли, що вже зовсім скоро повинні побачити нову планету.

Дійшовши до головного корпусу, де зібралися всі пробуджені, Єрика помітила, що на великому екрані вже йде відеозапис. У ньому з'явився обличчя вченого — чоловіка, який колись проводжав їх у подорож. Він здавався втомленим, але його очі були повні надії.

«Вітаю вас, дорогі друзі, — почав він. — Якщо ви бачите це повідомлення, значить наша місія, хоча й з великим запізненням, була успішною. Знаю, ви чекали прокинутися набагато раніше — ми всі так думали. Перші розрахунки показували, що пошук нової планети займе всього два-три роки. Однак реальність виявилася іншою. Довгих двісті років наша команда, одна за одною, досліджувала кожен можливість, кожен куточок, кожен сигнал. І ось, зрештою, планету знайдено.

Ця планета не є точною копією Землі, але вона має все необхідне для життя: чисте повітря, воду, ґрунт, на якому можна вирощувати їжу. Ми знайшли не просто нове місце для життя, а дім, у якому ви маєте шанс почати все спочатку. Але я хочу попросити вас про дещо важливе.

Люди на нашій рідній Землі мали багато переваг, технологій, зручностей. Але, на жаль, ми нехтували природою. Ми взяли більше, ніж віддавали, і врешті-решт наш світ став занадто вразливим перед обличчям катастрофи. Наші помилки призвели до того, що ми втратили Землю, втратили можливість залишитися там. Я благаю вас: не повторюйте ці помилки на цій планеті. Вона — ваш шанс стати кращими.

Доглядайте за новою землею. Ставтеся до неї з повагою, з турботою. Не забруднюйте її річки та повітря, не виснажуйте її ресурси, не порушуйте баланс природи. Дозвольте цій планеті бути вашим домом і місцем, яке процвітатиме для наступних поколінь. Кожен ваш крок має бути усвідомленим, кожне ваше рішення має бути на благо, а не на шкоду. Ваша місія — не просто вижити тут, а зробити цю планету кращою, ніж була наша стара Земля».

Після завершення відео всі люди мовчки стояли, переосмислюючи почуте. Вони щойно дізналися, що минуло цілих двісті років. Корабель вже наближався до нової планети, і всі з хвилюванням дивилися у вікна, намагаючись побачити обриси нового дому.

Коли корабель почав спуск, перше, що вони побачили, було голубе небо, а потім — зелені ліси й гори. Планета нагадувала їм Землю, але була інакшою. Люди ще не знали, чи зустрінуть тут інші форми життя, які рослини зможуть вирощувати і як адаптуватися до нових умов. Але попереду були пригоди і виклики, які, вони знали, їм під силу подолати разом.

Єрика стояла з іншими на борту і дивилася на новий світ із надією і страхом водночас. Вона ще не знала, які пригоди чекають попереду, але була готова розпочати життя на цій новій землі. Всі відчували, що відтепер вони — хранителі людської спадщини, які почнуть все заново і будуть берегти пам'ять про свою рідну Землю, створюючи новий дім.

Національний центр аерокосмічної
освіти молоді ім. О.М. Макарова

м. Дніпро 2025 р.